MILDRED DAVIS

Un Crăciun neobişnuit

Traducerea şi adaptarea în limba română de

CORNELIA BITOIANU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

După mai puţin de o oră de când Tennessee s-a întors dintr-o călătorie de afaceri de la Budapesta, viaţa ei deja se clătina.

După ce a aprins încălzirea - cu o săptămână înainte de Crăciun, se lăsase un frig puternic - , s-a aşezat pe canapea si a început să deschidă scrisorile sosite în absenţa ei, în special felicitările, sorbind dintr-un pahar cu vin alb, când se auzi soneria interfonului.

Neaşteptând pe nimeni, ezită să se ducă să răspundă; dar un al doilea semnal al soneriei, mai insistent decât primul, o decise să se ridice. Pe ecranul videofonului, văzu doi bărbaţi necunoscuţi.

- Da?
- Domnişoara Tennessee Reid?
- Da.
- Suntem de la poliţie, domnişoară Reid.

Cel care stătea mai aproape de camera video ridică o insignă pentru a se putea asigura de veridicitatea acestei informaţii.

- Putem să vă vorbim câteva momente?

- Hm... Da, bineînţeles, urcaţi.

Rămase pe palier, aşteptând ca liftul să ajungă la etajul ei.

Îndată ce-i introduse pe vizitatorii ei în salon, întrebă cu o voce neliniştită:

- S-a întâmplat ceva părinţilor mei?

- Nu, domnişoară Reid, liniştiţi-vă. Am venit să vă vedem în legătură cu Joel Ramsay.

Timp de câteva secunde, Tennessee îşi încruntă sprâncenele, încercând să-şi amintească acest nume; apoi, încremeni pe loc.

- Joel Ramsay? repetă ea ca să câştige timp.

- Da. Vă amintiţi cu siguranţă că aţi făcut parte din juriul care l-a condamnat pentru omor, în urmă cu patru ani?

- Da, fireşte... A evadat, nu-i aşa? Îmi amintesc că am citit nu de mult un articol cu acest subiect.

- Într-adevăr. Tocmai din acest motiv suntem astăzi aici, domnişoară Reid, îi explică poliţistul. N-aş vrea să vă alarmez, dar în timpul procesului, Ramsay a jurat să să răzbune pe toţi acei care l-au condamnat.

În faţa ochilor lui Tennessee se materializă figura schimonosită de ură a lui Ramsay aruncând insulte juriului.

- Îmi amintesc, încuviinţă ea.

- Ei bine... S-ar părea că a început să-şi pună în aplicare ameninţările. Procurorul care s-a ocupat de dosarul lui a fost trântit de o maşină acum trei luni; apoi, unul dintre poliţiştii care l-au arestat a fost grav rănit într-un accident - frânele maşinii lui aproape noi au fost slăbite în mod misterios.

- N-ar putea fi vorba de coincidenţe? se interesă Tennessee.

Inspectorul schiţă a figură dubitativă.

- Ascultaţi mai degrabă urmarea. Acum o lună, unul din martorii acuzării a dispărut, după care unul din membrii juriului a fost găsit mort în împrejurări stranii.

El se întrerupse şi-şi încruntă sprâncenele.

- Vă simţiţi bine, domnişoară Reid?

Orice urmă de culoare din obrajii lui Tennessee dispăruse brusc. Înghiţi cu greutate nodul din gât înainte de a întreba cu o voce tremurătoare:

- Care... care membru al juriului?

- Doamna Sheila Rayner. Era purtătoarea de cuvânt a juriului, vă amintiţi, răspunse poliţistul.

- Da... da, bineînţeles.

Un val de uşurare vinovată o cuprinse pe Tennessee, şi inima ei reîncepu să bată normal.

- Este teribil, reluă ea. Nu ştiam nimic de toate

astea... Înţelegeţi, am fost într-o călătorie în străinătate până azi, şi n-am putut citi ziarele englezeşti.

- Suntem la curent, încuviinţă inspectorul cu un surâs înţelegător. De aproape o săptămână încercăm să vă găsim.

- Ca să mă preveniţi?

- Pe de-o parte, dar şi pentru că avem însărcinarea să conducem toate persoanele care au participat la proces într-un loc sigur. N-am vrea ca cineva să fie rănit înainte să-l prindem pe Ramsay.

- Toate persoanele? repeta Tennessee, uluită. Chiar şi juraţii?

- Toată lumea, confirmă el: judecătorul, avocaţii, martorii, juraţii şi chiar funcţionarii tribunalului.

- Totuşi, numele membrilor juriului n-au fost niciodată divulgate. Cum le-a aflat Ramsay?

Inspectorul schiţă o grimasă.

- Din nenorocire, documentele procesului au dispărut din arhive şi presupunem că Ramsay sau unul din complicii lui a pus mâna pe ele.

- Aveţi indicii ca să-l găsiţi?

- Toate forţele noastre sunt mobilizate, răspunse el. Totuşi, nu vrem să luăm nici un risc. De aceea, v-aş fi recunoscător să vă faceţi valiza

pentru ca să vă putem pune la adăpost chiar din această seară.

Tennessee îl privi fără să-l vadă, în timp ce reflecta rapid asupra situaţiei.

- Oare... oare vom fi toţi în acelaşi loc? se interesă ea în cele din urmă.

- Da, domnişoară. Ne este mai uşor să vă protejăm, în felul acesta.

Asta îi era de-ajuns.

- Îmi pare rău, inspectore, spuse ea cu o voce fermă, dar nu pot să vă însoţesc. Fiţi liniştit, aici sunt în perfectă siguranţă: m-am mutat de trei ori de la procesul lui Ramsay, şi nu va putea niciodată să mă găsească.

- Noi am reuşit s-o facem.

- Dar dumneavoastră, sunteţi poliţia; dispuneţi de resurse suficiente...

- Domnişoară Reid, sunteţi înscrisă pe listele electorale ale acestui district. Oricine poate intra într-o bibliotecă, să le consulte şi să vă găsească adresa. Cu un prenume atât de original ca al dumneavoastră, este şi mai uşor.

Tennessee îşi muşcă buzele. Nu era prima dată când le reproşa părinţilor că-i dăduseră un prenume atât de neobişnuit... Totuşi, rămase hotărâtă pe poziţie.

- Îmi pare rău, dar refuz să plec. Nu puteţi să

mă forţaţi, nu-i aşa?

- Nu, într-adevăr, recunoscu poliţistul. Asta pentru că aveţi planuri de Crăciun?

- Nu, dar este mai mult de o lună de când am părăsit Londra şi am foarte multe lucruri de făcut, atât pentru slujba mea cât şi...

- Noi am anunţat deja biroul dumneavoastră. Şefii dumneavoastră au înţeles perfect situaţia, şi m-au rugat să vă spun că vă dau un concediu nelimitat până când Ramsay va fi arestat.

- Dar asta poate să dureze săptămâni, chiar luni!

- În mod normal, nu, domnişoară. N-aş vrea să mă angajez, dar am speranţa că-l vom captura rapid.

Tennessee nu credea un cuvânt. Totuşi, era conştientă că era zadarnic să mai argumenteze. Îşi termină paharul cu vin dintr-o înghiţitură, puse paharul pe masa joasă şi inspiră profund.

- Ascultaţi, domnilor... începu ea. Fiindcă mă siliţi să vă spun totul, iată: am motive personale - foarte personale - să refuz să vă urmez.

- Fiţi rezonabilă, domnişoară Reid. Oricare ar fi aceste motive personale, nu pot fi atât de importante încât să vă riscaţi viaţa în loc să petreceţi câteva zile în compania altor actori ai acestui proces. Ştiţi, veţi dipune de o cameră

proprie. Puteţi să nu vedeţi pe nimeni, dacă doriţi... Pentru moment, asta este tot ce pot să vă propun. Eventual, dacă această afacere ar trebui să se prelungească şi după Crăciun, am putea examina transferul dumneavoastră într-un alt loc.

„Dar atunci, va fi prea târziu..." se gândi Tennessee cu disperare.

Erau trei ani de când se temea că trebuie să-l întâlnească din nou pe bărbatul de care fusese îndrăgostită nebuneşte - trei ani de când se trezea noaptea, transpirată după ce visa că o fixa cu acea privire plină de dispreţ, care o obseda de la ultima lor întâlnire. Şi acum, cele mai rele coşmaruri ale ei erau pe punctul să se realizeze...

Înţelegând totuşi că era învinsă, tânăra femeie scoase un oftat adânc.

- Bine... Lăsaţi-mi timp să-mi pregătesc câteva lucruri, şi apoi vă urmez.

Puţin după aceea, o conduceau la o maşină obişnuită, fără însemnele poliţiei. Cel mai în vârstă dintre cei doi poliţişti luă loc la volan şi rulară câtva timp. Apoi, spre marea surpriză a lui Tennessee, se opriră în faţa unei gări şi urcară într-un tren. Aici, o informară că va împărţi un compartiment cuşetă cu o poliţistă.

Găsi perdelele trase, astfel încât nu putea să vadă în exterior. Imediat ce intră în compartiment,

însoţitoarea ei încuie uşa cu grijă.

Puţin dornică să susţină o conversaţie, Tennessee declară că era obosită, îşi scoase încălţămintea şi mantoul şi urcă pe cuşeta superioară.

Ii era atât de teamă de ceea ce o aştepta, încât spaima ei devenea aproape fizică. Cum va reacţiona oare dacă Will îşi va arăta dechis dispreţul faţă de ea?

Chiar şi acum, după atâta timp, îi era greu să înţeleagă cum putuse situaţia dintre ei să degenereze până într-atât. Poate că asta era din cauza circumstanţelor în care se cunoscuseră? Dar fuseseră atât de fericiţi, la început!

Trenul alerga în noapte, în zăngănit de fierărie; dar mintea lui Tennessee era departe de acolo. Ea revenea la acea zi de primăvară când îşi luase micul dejun cu Emma, colega şi colocatoarea ei.

- Jurat! Vor să fiu jurat!

Neîncrezătoare, Tennessee citea şi recitea scrisoarea sosită câteva momente mai devreme.

- Când trebuie să pleci? întrebă Emma.

- Pe şapte. Tocmai în săptămâna când trebuie să fiu la Bruxelles! Crezi că aş putea găsi o scuză ca să nu mă duc acolo?

- Din nefericire, se pare că sunt foarte vigilenţi. Prea mulţi oameni încearcă să se eschiveze!

Tennessee scoase un oftat adânc. Tocmai când cariera ei începea atât de bine! Acum, va trebui să lipsească de la birou timp de săptămâni - chiar luni - , ceea ce nu era de natură s-o ajute să progreseze în companie...

- Haide, o linişti Emma, nu va fi atât de îngrozitor! Te voi ţine la curent cu toate bârfele!

Făcând în cele din urmă haz de necaz, Tennessee se prezentă punctuală, pe şapte, la Curtea centrală de apel, în City.

Deşi era furioasă că trebuie să fie jurat, nu se putu stăpâni să nu fie impresionată când intră în imobilul maiestuos al palatului de justiţie. Acesta era atât de vechi, cu băncile lui din lemn şi scaunul judecătorului, tronând maiestuos, la înălţime, sub un baldachin din lemn sculptat! Acesta îşi amintea de toate filmele văzute în care avuseseră loc procese. Aruncând o privire spre banca acuzaţilor, se gândi cutremurându-se la toţi criminalii care se perindaseră acolo - ucigaşi, violatori...

Celelalte persoane convocate pentru a face parte din juriu păreau că-i împărtăşesc sentimentele. Vizibil stânjeniţi, neîndrăznind să se privească, se instalară toţi pe scaunele care le erau destinate; apoi li se ceru să se ridice unul după altul şi să-şi decline identitatea şi vârsta.

Tennessee găsea asta foarte dezagreabil; considera că vârsta ei n-o privea decât pe ea singură, şi nu înţelegea de ce trebuia s-o spună de faţă cu atâta lume.

- Tennessee Reid. Douăzeci şi doi de ani, declară ea totuşi cu o voce plină de reţineri.

- Remarcă faptul că asta l-a făcut să zâmbească pe cel mai tânăr dintre avocaţi, precum şi pe unul din juraţi. Acesta din urmă era aşezat la capătul rândului, şi nu fusese încă strigat; era un bărbat cu părul închis la culoare şi cu maxilarele pătrate, ale cărui trăsături ferme şi inteligente nu erau lipsite de farmec, observă ea.

- William Alexander Brydon. Douăzeci şi nouă de ani.

Avea o voce profundă, foarte senzuală, care corespundea
perfect fizicului său. Şi Tennessee fu puţin decepţionată, când veni momentul să aleagă un purtător de cuvânt dintre juraţi, văzând o femeie de vârstă mijlocie propunându-se să-şi asume acest rol; în mod inconştient, se gândise că Brydon îl va îndeplini.

Acuzatul, un bărbat de vreo patruzeci de ani cu numele Joel Ramsay, era judecat pentru agresiune şi omor. Fusese arestat după ce snopise în bătaie mai multe persoane dintre care una - un bărbat

care, se pare, încercase să-i „fure" iubita
- murise în urma rănilor.

Ramsay era îmbrăcat elegant şi prezenta juraţilor o faţă de păpuşă, aproape copilăroasă. Era greu să-ţi imaginezi că poate să se manifeste violent - cu atât mai puţin să-l crezi capabil de asasinat - după cum surâdea tuturor cu un aer atrăgător.

Prima dimineaţă a procesului fu consacrată în special procedurilor tehnice, după care judecătorul ridică şedinţa pentru masă.

În loc să se alăture celorlalţi, Tennessee profită de această oră de libertate pentru a telefona la biroul ei şi clienţilor cărora ţinea să le urmărească dosarele. Abia avu timp, după aceea, să-şi cumpere un sandviş înainte de reluarea dezbaterilor.

Juraţii se aşezară la fel ca dimineaţă şi ascultară cu atenţie doctorul care le descria rănile suferite de victimă. De asemenea, le prezentă fotografii ale cadavrului, dintre care unele erau atât de impresionante încât Tennessee nu se putu împiedica să-şi întoarcă privirea de la ele.

La sfârşitul zilei, tânăra femeie ieşi alergând din tribunal şi se grăbi să se îndrepte spre sediul companiei unde lucra, în nordul Londrei. Aici, îşi petrecu trei ore lucrând cu înverşunare, înainte de

a se duce acasă şi să se culce, epuizată, fără să fi avut timp să cineze.

Era tânără, sănătoasă, şi era convinsă că va face faţă acestui ritm atâta timp cât va trebui; totuşi, din a doua săptămână, începu să simtă adunându-se oboseala. Cu atât mai mult cu cât, pentru a pune capac la toate, un val de căldură sufocantă se abătuse asupra Londrei.

Tennessee nu-şi auzi deşteptătorul, într-o dimineaţă, şi ajunse la tribunal doar după ce juraţii se instalaseră pe locurile lor. Se scuză rapid faţă de aprod şi se aşeză în grabă la capătul rândului, ca să nu deranjeze pe toată lumea.

Până atunci fusese prea ocupată ca să discute cu ceilalţi juraţi şi avu nevoie de un minut întreg pentru a-şi aminti că numele vecinului ei era Brydon. El îi zâmbi cu un aer amuzat şi ea îi înapoie zâmbetul înainte de a se întoarce.

Dezbaterile, în dimineaţa aceea, erau din nou de ordin tehnic. Sala de audienţă nu dispunea de aer condiţionat şi se făcuse o căldură înăbuşitoare. Magistraţii transpirau sub perucile lor albe şi câţiva membri ai juriului îşi dezbrăcaseră hainele. Dinspre partea ei, Tennessee se forţa să se concentreze, dar pleoapele i se închideau fără voia ei. Se redresă pe scaunul ei, îşi trecu limba peste buzele uscate

şi se gândi că i-ar face plăcere să bea ceva. Martorul poliţiei continua să vorbească fără întrerupere - ceva în legătură cu marca maşinii acuzatului. Umărul lui William Brydon părea foarte îmbietor...

- Se pare că a leşinat, onorată instanţă.

Cuvintele, rostite cu voce tare foarte aproape de urechea ei, o treziră tresărind. Clipi din pleoape, gata să sară în picioare, dar William Brydon o bătea uşor pe obraji, ascunzând-o de privirile celor din sală, şi ea înţelese că era preferabil să intre în jocul lui.

Scoase prin urmare un geamăt foarte realist şi l-a lăsat pe Brydon s-o întindă. Un aprod şi purtătoarea de cuvânt a juriului se apropiară şi doamna insista să pună sub nasul lui Tennessee un flacon de săruri parfumate cu miros persistent.

- Puţin aer proaspăt i-ar face poate bine, sugeră William Brydon.

- Şedinţa se amână, declară judecătorul. Va fi reluată după prânz.

Punând un braţ protector în jurul umerilor lui Tennessee, Brydon o însoţi afară din sala de audienţă şi o conduse în stradă. Nu departe de acolo se găsea un mic scuar care înconjura o biserică în ruină; îndată ce ajunseră acolo, William Brydon se grăbi să-şi retragă braţul.

- Aşadar? o întrebă el cu ironie. Aţi petrecut prea mult aseară?

- Nicidecum! răspunse Tennessee cu indignare. Am lucrat, dacă vreţi să ştiţi.

- După o zi întreagă petrecută aici? Lucraţi pe cont propriu, sau ceva de genul acesta?

- Nu, sunt asistentă comercială într-o întreprindere de comunicaţii.

Buzele pline ale lui Brydon se strânseră ironic.

- Şi nu pot să se descurce fără dumneavoastră?

Trăsăturile lui Tennessee se înăspriră.

- Ba da, fără îndoială, dar mi-ar plăcea mult să nu-şi dea seama, răspunse ea tăios. Dumneavoastră, cu siguranţă, nu vă faceţi griji pentru slujbă. Dacă aveţi una, adăugă ea pe un ton la fel de sarcastic ca al lui.

El păru amuzat.

- Oh, am una, fiţi liniştită. Sunt consilier financiar, aici, în City.

- Eu, în momentul acesta, trebuia să fiu la Bruxelles, declară Tennessee cu o expresie nemulţumită. Eram desemnată să reprezint compania mea la o conferinţă medicală. Ar fi fost prima mea misiune singură. Şi în loc de asta, iată-mă blocată cu acest proces! Totul merge atât de încet... Riscă să dureze săptămâni de zile.

- Într-adevăr, admise însoţitorul ei. Atunci, mai bine încercaţi să petreceţi un moment nu prea dezagreabil, nu?

Ceva în vocea lui o alertă pe Tennessee. Simţea că exista o ambiguitate în fraza lui, ca o propunere subiacentă. Aruncându-i o privire piezişă, constată că el însuşi, dinspre partea lui, o cerceta fără nici o reţinere, de la părul castaniu cu reflexe roşie tice, până la picioarele lungi dezvăluite de fusta scurtă.

- Aţi văzut destul?

El surâse, cu un aer fals vinovat.

- Deocamdată, răspunse el. De fapt, mă numesc Will. Will Brydon.

Ea strânse mâna întinsă de el.

- Eu sunt Tennessee Reid.

- Da, ştiu. Este un prenume foarte puţin obişnuit...

- La puţin timp după căsătorie, părinţii mei şi-au petrecut concediul în Tennessee. M-am născut nouă luni mai târziu.

Începură să se plimbe încet pe sub arborii din micul scuar. După un timp, Tennessee reîncepu să vorbească.

- Mulţumesc că m-aţi scos din încurcătură, în timpul audierilor. Îmi imaginez câte necazuri aş fi

avut dacă descopereau că adormisem. Este puţin ca la şcoală, cu profesorii care te supraveghează tot timpul...

Cum treceau pe lângă căruţul unui vânzător de îngheţată, Will îi oferi un cornet pe care îl acceptă zâmbind.

Îşi reluară plimbarea în timp ce tânăra femeie se delecta cu îngheţata. Totuşi, ea constată curând că Will încetinise mersul şi o privea cu un aer ciudat.

- Ştiţi că aveţi modul cel mai sexy de a mânca o îngheţată pe care l-am văzut vreodată? întrebă el.

Ea surâse şi obrajii i se colorară uşor.

- Dumneavoastră nu găsiţi că povestea aceasta cu procesul este teribil de constrângătoare? se interesă ea ca să schimbe subiectul.

- Ba da, bineînţeles, într-un fel, admise el. Dar mărturisesc că mă fascinează deopotrivă. Este o experienţă pe care cu siguranţă n-o voi trăi decât o dată în viaţă, de aceea ţin să-mi îndeplinesc datoria cât pot mai bine. Pe de altă parte, îmi închipui că ar trebui să ne bucurăm că trăim într-o ţară care dispune de o justiţie reală şi nu într-un stat poliţienesc.

Tennessee îşi ridică ochii spre cer.

- Dumnezeule, cât civism! Sunteţi într-adevăr

sincer?

Will izbucni în râs.

- Bun, recunosc că acest proces este o constrângere îngrozitoare. Dar nu putem face nimic, nu-i aşa?

- Iată ceva care mi se pare mai cinstit! Cu condiţia să fim cu toţii de acord, în momentul verdictului... Îmi imaginez că va trebui să ne petrecem zile întregi într-un hotel, sau cam aşa ceva.

Ea îi aruncă o privire piezişă.

- Soţia dumneavoastră sau iubita, vor detesta probabil această situaţie, adaugă ea.

Amuzat, Will zâmbi.

- Din fericire, sunt liber ca pasărea cerului, declară el. Şi dumneavoastră?

- Şi eu la fel.

Apoi, ea adaugă:

- Deocamdată...

- În cazul acesta, sunt mulţumit că v-am cunoscut exact în momentul acesta, răspunse Will.

Izbucniră amândoi în râs în timp ce se întorceau spre tribunal, conştienţi că trăiau începutul a ceea ce ar putea deveni o prietenie foarte, foarte interesantă.

***

Începând din ziua aceea, Tennessee încetă să-

şi mai petreacă pauza de prânz la telefon. Emma îi propuse să se ocupe de gestiunea conturilor clienţilor mai importanţi în absenţa ei, şi ea acceptă, recunoscătoare.

Valul de căldură persista. Will şi Tennessee luară obiceiul să cumpere sandvişuri pe care le mâncau în scuar. Se aşezau sub copaci şi vorbeau fără întrerupere - despre gusturile lor, despre vieţile şi planurile lor, astfel încât aveau impresia că se cunosc de ani de zile.

Acum, în loc să se ducă la tribunal fără tragere de inimă, Tennessee se grăbea să ajungă acolo, dimineaţa. Avea grijă de înfăţişarea ei, şi încerca un fior de plăcere când ochii cenuşii ai lui Will o priveau cu un aer admirativ. El însuşi era atât de seducător încât îi plăcea să fie văzută în compania lui, să meargă alături de el... Cu toate că era înaltă, el o depăşea cu un cap şi se simţea în siguranţă lângă el, feminină şi delicată.

N-a trebuit să treacă mult timp ca Will s-o invite într-o seară în oraş, să cineze cu el.

Începură prin a merge la cinematograf, după care cinară la Topo Gigio - cel mai bun restaurant italian din Soho, după părerea lui Will. Acesta din urmă cunoştea Londra ca pe buzunarul său: aici trăise întotdeauna, îi explică el, exceptând anii de universitate.

După această primă cină, insistă s-o conducă acasă cu taxiul. Apoi îi ceru şoferului să-l aştepte în timp ce o conducea până la uşa ei.

Acolo, o prinse în braţe cu blândeţe, foarte tandru, şi depuse un sărut pe buzele ei, urmat curând de altul, puţin mai insistent, dar totuşi uşor.

Tennessee închise ochii, uimită de blândeţea acestor buze peste ale ei, de fiorii pe care acestea o trezeau în ea. Aproape fără voie, scoase un mic geamăt de plăcere, şi simţi braţele lui Will strângând-o mai tare.

Ea ridică o mână şi-i mângâie încet ceafa. Sărutul lor deveni mai insistent, dar rămase foarte tandru.

În cele din urmă, Will se redresă şi îşi trecu o mână nervoasă prin păr.

- Este târziu... Cred că trebuie să plec, spuse el cu un zâmbet care spunea limpede că era ultimul lucru pe care dorea să-l facă.

- Mmm. Te aşteaptă taxiul.

El se aplecă pentru a depune un ultim sărut pe buzele ei.

- Pe mâine, la tribunal! spuse el înainte de a se răsuci pe călcâie.

***

Acest sărut schimbat în faţa uşii lui Tennessee marcă începutul unei subtile evoluţii în raporturile

lor. Erau deodată mai conştienţi de atracţia lor reciprocă, de tensiunea sexuală aproape palpabilă care domnea între ei. Oricum, lăsau desfăşurarea evenimentelor în voia ei, nu doreau să grăbească lucrurile, profitând de această lentă descoperire a celuilalt care părea atât de firească şi în acelaşi timp atât de fascinantă.

Nu ieşeau împreună în fiecare seară; Will se antrena într-un club de sport două zile pe săptămână şi uneori îşi petrecea puţin timp la serviciu. Totuşi, se vedeau din ce în ce mai frecvent.

Deşi vorbeau mult, discutau rareori împreună despre proces, care după o lună se îndrepta spre sfârşit. Când ieşeau de la tribunal după o zi petrecută ascultând amănuntele oribile ale agresiunilor comise de Ramsay, n-aveau decât o dorinţă: să se regăsească singuri şi să alunge toate astea din minţile lor.

Dar în fine, într-o joi, sosi momentul în care judecătorul rezumă faptele şi ceru juriului să se retragă pentru a delibera.

Această izolare forţată păru dintr-o dată celor doisprezece juraţi de o gravitate neaşteptată. Petrecuseră deja numeroase ore în sala de judecată în timpul săptămânilor scurse, dar totul lua brusc o dimensiune diferită: erau acolo pentru

a judeca un om, pentru a hotărî dacă îl închid sau îi lasă libertatea. Responsabilitatea era covârşitoare.

Nu reuşiră să se înţeleagă asupra tuturor punctelor în prima zi, astfel că a trebuit să-şi petreacă noaptea într-un hotel, izolaţi de restul lumii.

O masă le era rezervată în restaurantul hotelului şi luau mesele împreună, după care erau liberi să facă ce voiau. În seara aceea, patru dintre ei începură o partidă de cărţi, alţii urcară în camerele lor, iar ceilalţi se îndreptară spre bar.

Tennessee şi Will făceau parte dintre aceştia din urmă, dar se aşezară mai la o parte, sub privirea binevoitor amuzată a celorlalţi.

După săptămânile scurse, după sărutările schimbate, deveniseră din ce în ce mai pasionaţi, şi amândoi încercau un sentiment de frustrare intensă, după toate aceste zile petrecute aşezaţi unul lângă altul la tribunal, prefăcându-se că se ignoră. Adesea, mâinile lor se atinseseră, la fel şi genunchii, privirile li se întâlneau pentru scurt timp. Obligaţia de a păstra secretă relaţia dintre ei adăugase într-un fel savoare aventurii lor; dar acum, totul era pe punctul să se încheie, şi se bucurau de ceea ce-i aştepta după aceea.

- Cu puţin noroc, vom cădea de acord asupra

verdictului mâine şi nu va trebui să rămânem aici în weekend, remarcă Will.

Cercetă cu o privire intensă faţa însoţitoarei lui.

- Dacă eşti liberă, ai să accepţi să pleci în weekend cu mine?

- Să plec? repetă Tennessee. Dar... unde?

Will îi zâmbi.

- Recunosc că n-am ales încă destinaţia. Un singur lucru mă interesează: să fiu cu tine. Unde ţi-ar plăcea să mergi?

- Nu ştiu... Undeva la ţară, îmi închipui. Mi-ai spus că ştii să călăreşti. Dacă m-ai învăţa?

- Niciodată?

- De ce?

-Ai risca să cazi şi să-ţi faci rău. Sau să ai dureri musculare. Cred că ar trebui să alegem o activitate mai cuminte - cel puţin în timpul zilei.

Tennessee simţi că roşeşte până în vârful urechilor.

- Ce propui, în acest caz? întrebă ea.

- Tot ce vei dori. Pictură, tir cu arcul... Sau de ce nu, doar lungi plimbări la soare?

- De acord pentru plimbări, încuviinţă ea. Adjudecat!

Întinzând braţul, îi luă mâna şi o duse la buze.

- Mulţumesc, draga mea.

***

Era destul de târziu, vineri după amiază, când juraţii căzură în sfârşit de acord asupra verdictului. Tennessee scoase un oftat de uşurare: stătuse toată ziua pe cărbuni aprinşi, temându-se că weekendul ei cu Will era compromis. Escortaţi de doi poliţişti, fură conduşi imediat la tribunal. Acolo, judecătorul îi întrebă dacă reuşiseră să dea un verdict; purtătoarea lor de cuvânt încuviinţă.

Acuzatul se ridică în picioare pentru a asculta sentinţa. Era puţin palid, observă Tennessee, dar arbora încă acel zâmbet încrezător pe care nu-l părăsise din prima zi. Tânăra femeie îşi dădu brusc seama că avea certitudinea că va fi condamnat la o pedeapsă minimă şi se înfioră.

Când verdictul fu anunţat, atitudinea lui Ramsay se schimbă cu totul. Timp de câteva clipe, se mulţumi să privească în gol, ca şi cum nu-şi putea crede urechilor; apoi urlă un „nu!" strident, şi se agăţă de bară.

Cei doi poliţişti care-l încadrau se forţară să-l calmeze în timp ce judecătorul citea sentinţa.

- Considerând comportamentul sadic al acuzatului, gelozia lui lui maladivă, şi mai cu seamă pericolul pe care-l reprezintă pentru semenii lui un individ incapabil de a-şi controla emoţiile, acuzatul este condamnat la închisoare pe

viaţă.

- Nu! strigă din nou prizonierul.

Faţa lui era schimonosită de ură şi nu mai rămăsese nimic din farmecul lui copilăresc. Trăsăturile lui nu mai exprimau decât o cruzime în stare brută, în timp ce vocifera:

- Vă voi veni de hac, mă auziţi? Pe toţi cei care sunteţi aici! Mă voi răzbuna!

Îi arătă cu degetul, rând pe rând, pe judecător, poliţiştii şi juriul.

- Nu veţi cuceri paradisul, bandă de porci! Vă voi face să cereţi îndurare. Am să vă omor pe toţi!

Continuă să urle insulte în timp ce poliţiştii îl scoteau cu forţa afară din sala de şedinţe.

După ce au ieşit şi uşa s-a închis în urma lor, o tăcere teribilă se abătu asupra sălii. Toţi erau prea şocaţi de această explozie de ură pentru a vorbi sau a se mişca.

În cele din urmă, judecătorul fu cel care rupse tăcerea.

- Nu trebuie să vă lăsaţi impresionaţi de aceste ameninţări, spuse el ca un om experimentat, obişnuit cu acest gen de izbucniri. V-aţi făcut datoria şi voi veghea personal să nu mai fiţi juraţi în următorii zece ani. Vă mulţumesc pentru colaborarea dumneavoastră. Acum, puteţi să părăsiţi Curtea.

Se supuseră ca în transă, urmaţi de toate celelalte persoane prezente.

Will se duse să-şi caute maşina, pe care o lăsase într-o parcare vecină. Şi o conduse pe Tennessee acasă, unde ea îşi pregăti o geantă de voiaj pentru weekend. În mai puţin de o oră, porneau deja pe autostrada spre vest, fericiţi că se îndepărtează de atmosfera apăsătoare în care trăiseră mai mult de o lună.

Era târziu când ajunseră la micul motel la care Will rezervase o cameră pentru weekend. N-avură timp să arunce o privire în împrejurimi; urcată direct în camera lor şi Tennessee se grăbi să facă un duş bun. Apoi fu rândul lui Will, după care coborâră la cină.

Aici, reuşiră în sfârşit să se destindă şi să savureze delicioasa masă care li se servi. Sticla de vin care o însoţea îi ajută să treacă peste uşoara stânjeneală care-i cuprinsese după ce părăsiseră tribunalul, şi reuşiră curând să uite de asemenea impresia dezagreabilă pe care le-o lăsase izbucnirea de furie a lui Joel Ramsay.

Cufundându-şi privirea în cea a lui Will, Tennessee simţi un nod în stomac. Era atât de frumos...

- La ce te gândeşti? îl întrebă ea.

- Vrei într-adevăr să ştii? Mă gândesc la modul cum am să-ţi scot curând hainele - încet, foarte

încet. Şi la momentul când, în sfârşit, te voi ţine în braţe, şi voi putea să-ţi spun cât de frumoasă eşti, şi dezirabilă, şi dulce... Mă gândesc la ce vom face după aceea...

Tennessee întinse repede mâna şi puse un deget pe buzele companionului său.

- Sst, murmură ea roşind. Nu... nu aici.

- Să mergem la culcare, atunci. La naiba cu cafeaua!

Un lung fior o străbătu pe Tennessee, dar se ridică fără să ezite şi, strecurându-şi o mână în cea a lui Will, spuse:

- Condu-mă.

Ochii cenuşii ai lui Will se umplură de tandreţe şi de dorinţă când o conduse spre uşa restaurantului. Salutară chelnerul, şi ajunseră curând în cameră.

Aşa cum îi promisese, Will începu s-o dezbrace pe Tennessee. Îi scoase îmbrăcăminea încet, murmurând cuvinte uimite pe măsură ce descoperea curbele ei perfecte, pielea satinată, picioarele ei interminabile. Buzele lui rătăceau peste corpul acum gol al tinerei femei, care abia respira, atât era de emoţionată.

Curând, ameţit de dorinţă, Will se ridică şi o luă pe Tennessee în braţe ca s-o sărute cu pasiune.

- Oh, Tennessee... murmură el. Am atâta nevoie

de tine... Se dezbrăcă rapid la rândul lui şi când fură goi amândoi, Tennessee se întinse pe patul mare, deschizându-şi braţele pentru a-l primi pe cel pe care-l aşteptase atâta timp. Atunci, cu un geamăt înăbuşit, Will i se alătură şi o făcu a lui.

Mult timp după aceea, momentan satisfăcuţi unul de celălalt, observară că o sticlă de şampanie pe care n-o remarcaseră îi aştepta într-o frapieră superbă de argint.

- Aproape uitasem că o comandasem! exclamă Will surâzând. Mă faci să-mi pierd capul, mică vrăjitoare...

Tot vorbind, îngenunchease în faţa ei şi-i presăra cu sărutări ameţitoare pântecele neted, coapsele perfecte şi locul cel mai intim al feminităţii ei. Tennessee simţi un nou val de dorinţă urcând în ea sub aceste mângâieri şi sărutări.

- Will...

Sticla de şampanie rămase intactă până dimineaţă.

Capitolul 2

Tennessee si Will se întoarseră la Londra duminică seara si se despărţiră fără tragere de inimă în faţa usii tinerei femei.

Când intră în apartament, Emma s-a apropie de ea si o privi cu atenţie.

- Să nu-mi spui că v-a trebuit atâta timp pentru a ajunge la un verdict!

- Nu, ne-am pus de acord vineri seara... Am plecat în weekend.

- Cu un bărbat, dacă ar fi să cred după această roseaţă vinovată care o văd pe fruntea ta...

Tennessee nu se putu împiedica să nu surâdă.

- Într-adevăr.

- Atunci? Verdictul?

- Vinovat.

- Vorbeam despre misteriosul tău necunoscut!

- Oh... Miraculos, fantastic! Extraordinar!

- Dumnezeule! Trebuie neapărat să cunosc această minune!

Exista o anumită tensiune în vocea Emmei, dar Tennessee era prea fericită pentru a-şi da seama.

- Da, vreau să faci cunoştinţă cu el, sunt sigură c-o să vă înţelegeţi foarte bine, spuse ea veselă.

Era încă într-o dispoziţie excelentă a doua zi când plecă la lucru. Era nerăbdătoare să se ocupe din nou de cariera ei. În seara aceea, Will se

ducea la antrenamentul lui sportiv şi ea însăşi avea la rândul ei mii de lucruri de făcut, astfel că hotărâseră să nu se vadă; dar ar fi putut la fel de bine să-şi dea întâlnire deoarece petrecură la telefon mai bine de trei ore, să-şi murmure cuvinte tandre şi pasionate şi să-şi repete cât îşi lipseau deja.

A doua zi seara, Will veni s-o caute şi ea i-o prezentă pe Emma, sigură că se vor înţelege bine. Emma se arătă prietenoasă - foarte prietenoasă, chiar.

- Dacă ar fi s-o cred pe Tennessee, sunteţi „miraculos, fantastic, extraordinar" şi altele. Deloc uimitor că am vrut să vă cunosc, după o asemenea descriere, spuse ea zâmbind.

Dar Will se mulţumi să-i adreseze un zâmbet politicos. Refuză paharul pe care i-l oferea, şi o întrebă pe Tennessee dacă era gata de plecare.

- Ce i-ai povestit despre mine? întrebă el când ieşeau în stradă.

- I-am spus numai că te găsesc minunat, răspunse Tennessee. N-am intrat în amănunte, dacă asta te nelinişteşte.

- Auzind-o, totuşi, s-ar spune că da.

- Emma te tachina! Nu aş vorbi nimănui despre viaţa noastră intimă, ar trebui să bănuieşti. Este mult prea important pentru mine.

Will zâmbi şi o sărută cu tandreţe. Totuşi, era evident că n-o aprecia deloc pe Emma.

Mai curând decât să iasă în oraş, hotărârâ să meargă la el. Cu toate că îşi petrecuseră cea mai mare parte a timpului făcând dragoste, weekendul precedent, era încă minunat de nou şi excitant, pentru ei. Tennessee nu mai încerca nici o timiditate, acum, de data asta ea îl dezbrăcă pe Will, cu încetineală, mângâindu-l şi sărutându-l. Îşi lăsă buzele să rătăcească peste pieptul lui neted şi musculos, peste pântecele plat de atlet, apoi mai jos încă până ce el gemu de plăcere sub sărutările ei.

El vru s-o prindă în braţe ca s-o tragă spre el, dar, poznaşă, îi scăpă şi-l făcu să se aşeze pe un scaun în timp ce ea se dezbrăca lasciv în faţa lui. Îl văzu agăţându-se de spătarul scaunului în timp ce ea efectua un strip-tease după toate regulile artei; până în momentul când, nemaiputând rezista, îşi părăsi scaunul şi veni s-o ridice în braţele lui puternice ca s-o ducă în pat.

Mai târziu, Will se ridică, se îmbrăcă şi se duse la un restaurant chinezesc să cumpere ceva pentru cină.

Le trebui mult timp să savureze ce cumpărase, deoarece se opreau la fiecare două minute ca să se sărute lung. Tennessee nu purta decât un halat

care nu ascundea mare lucru din anatomia ei; astfel încât ceea ce trebuia să se întâmple se întâmplă; lăsară curând farfuriile şi beţişoarele pentru a plonja din nou între cearşafuri, făcând din nou dragoste nebuneşte.

***

Tennessee era în al şaptelea cer, dar norii n-au întârziat să apară.

Lucrurile au început să se deterioreze la slujbă. După ce venise în companie, tânăra femeie muncise din greu ca să obţină contracte noi, şi era deosebit de mândră că reuşise să intereseze trei mari societăţi. Aşa cum promisese, Emma urmărise aceste afaceri în timpul absenţei sale; ori, când Tennessee vru să reia contactul cu interlocutorii ei de la aceste societăţi, i se răspunse că aceştia preferau să continue să trateze direct cu Emma.

Când Tennessee o întrebă cu privire la această situaţie, Emma s-a arătat foarte abătută.

- Au spus asta? Îmi pare rău... Se întâmplă, într-adevăr că, aşa cum mi-ai cerut, i-am contactat în absenţa ta, şi este adevărat că a trebuit să le fac o vizită pentru a rezolva anumite probleme, dar nu credeam...

- Probleme? Ce probleme? N-a existat nici una.

- Trebuie să fi apărut în lipsa ta, atunci, răspunse Emma fără să se tulbure. Din fericire, eu

cunoşteam bine reţeaua interesată şi i-am putut linişti rapid. Credeam că asta aşteptai de la mine...

- Fireşte, dar...

- Poate că şi-au dat seama că aveam mai multă experienţă? sugeră în mod perfid Emma. Sunt clienţi noi şi aceştia doresc fără îndoială să trateze cu cineva mai în vârstă. De ce nu vorbeşti cu aceste persoane pentru a le explica situaţia? Bun, bineînţeles, cumpărătorii nu apreciază deloc să aibă mai mulţi interlocutori....

Ea îşi încruntă sprîncenele cu un aer plictisit.

-... Şi noi n-am dori să le pierdem clientela, nu-i aşa? Dacă s-ar produce aşa ceva, directorul de vânzări s-ar întreba probabil ce s-a întâmplat. Acestea fiind spuse, nu ezita să le expui problema dacă tu crezi că este mai bine.

- Nu, după cum ai spus, noi n-am dori să le pierdem clientela, admise Tennessee cu un ton obosit. Cu atât mai rău pentru mine... Din moment ce asta nu-ţi cere să lucrezi prea mult în plus.

- Oh, pot să mă descurc, nu te nelinişti, afirmă Emma surâzând. Dar ce decepţie trebuie să fie pentru tine! Dar poate că nu-ţi pasă acum că ieşi cu Will. Asta îţi va permite să petreci mai mult timp cu el!

Desigur, avea dreptate; oricum, Tennessee se

întoarse în biroul ei, frustrată şi nemulţumită. Nu numai că aceşti trei clienţi erau cei mai importanţi cărora le câştigase încrederea, dar erau de asemenea cei mai rentabili; or, primele de cointeresare constituiau partea principală a salariului ei...

Dacă ar fi putut să se ducă la conferinţa de la Bruxelles, ar fi găsit fără îndoială alţi clienţi, dar şi acolo, Emma o înlocuise cu succes. Tennessee se străduia să nu se arate geloasă pe prietena ei; dar era totuşi frustrant să piardă astfel bani fără să facă cea mai mică greşeală profesională.

Cel puţin, se gândea ea ca să-şi ridice moralul, aventura cu Will evolua cum nu se putea mai bine. Se vedeau cât de des era posibil, şi ea rămânea adesea să doarmă la el. Înţelegerea lor fizică era din ce în ce mai admirabilă; amândoi păreau incapabili să se sature unul de altul. Dar se completau la fel de bine şi pe alte planuri şi adorau să se regăsească, să fie împreună şi să vorbească. Will ştia s-o facă să râdă - o calitate pe care Tennessee o aprecia în mod deosebit.

Când erau despărţiţi, nu înceta să se gândească la el; sentimentele sale pentru el luau în fiecare zi mai multă amploare, şi avea impresia că era la fel şi pentru el. Petrecea atâta timp la el, încât credea că poate nu va întârzia să-i ceară să se mute de-a binelea. Totuşi, înţelegea că lui îi

trebuie ceva timp înainte de a se angaja pe această cale; la urma urmei, se cunoşteau de prea puţin timp.

Emma se străduia întotdeauna să se arate prietenoasă cu el, mergând până la a-l invita să cineze la ea. Dar Will rămânea distant. Poate, se gândea Tennessee, pentru că Emma îi ceruse în mai multe rânduri să facă diverse servicii în casă?

Prietena ei excela în a folosi oamenii, Tennessee ştia bine. Când avea nevoie de ceva, începea să facă pe „biata femeie fără apărare", şi obţinea invariabil ceea ce voia. Totuşi, Tennessee cunoştea acum toate trucurile colocatoarei sale şi nu mai cădea în cursă - altfel ar fi trebuit să îndeplinească singură toate treburile menajere.

Cam la două luni de la terminarea procesului lui Ramsay, Tennessee trebui să plece la o conferinţă la Manchester pentru câteva zile. La întoarcere, Emma o anunţă că chiria crescuse substanţial şi că, în consecinţă, este obligată să-i ceară lui Tennessee să plătească mai mult.

Când îi spuse suma pe care o aştepta de la ea, tânăra femeie făcu ochii mari.

- Dar nu pot să plătesc o asemenea chirie în acest moment, Emma! exclamă ea respingând nervoasă o şuviţă de păr care-i cădea în ochi.

Găsise un nou client, dar nu era de-ajuns să

compenseze toţi banii pe care-i pierduse.

- Îmi pare rău, Tennessee, răspunse Emma. Dar, ştii. acest apartament este destul de luxos.

- Da, bineînţeles. Eu... am să caut altceva, în cazul acesta.

- Bine. Îţi dau o lună, pentru a-ţi lăsa timp să te descurci.

Tennessee nu-şi putea credea urechilor. Niciodată nu se
gândise că va trebui să părăsească apartamentul atât de repede! Pentru câteva clipe, o cuprinse un val de ostilitate. Emma ar fi putut totuşi să-i acorde un răgaz mai generos! Dar tânăra femeie se simţi imediat ruşinată; n-avea nici o idee despre chiria totală a apartamentului şi de asemenea nu cunoştea totul despre situaţia financiară a Emmei. În cazul acesta, nu putea să-şi permită s-o judece.

În seara aceea, chinuită de o dureroasă migrenă, trebui să-şi anuleze întâlnirea cu Will.

- Biata mea dragă, spuse el cu compasiune când îi telefonă. Vrei să trec să te văd?

- Nu, nu merită osteneala să te deplasezi. Te voi suna mâine. Te îmbrăţişez foarte, foarte tare.

În timpul nopţii, migrena se agravă şi, a doua zi dimineaţă, durerea era atât de mare încât o rugă pe Emma s-o ia cu maşina până la birou.

Prietena ei o sfătui să consulte un doctor.

- Nu-i nevoie, sunt sigură că va trece, o linişti Tennessee. Aproape niciodată nu mă doare capul, de obicei.

- Nu cumva eşti însărcinată?

- Oh, nu! Iau pilule.

- Bun, bun! Am pus numai o întrebare...

Durerea de cap a lui Tennessee se atenuă în cele din urmă, dar reapăru şi mai puternică după câteva zile. Se hotărî să meargă la un farmacist şi acesta-i dădu medicamente care o uşurară puţin.

Într-o seară când ieşea cu Will el îi propuse s-o ducă să vadă un film nou, în ziua următoare.

- Îmi pare rău, mâine nu pot.

- Ai cumva o întâlnire de dragoste? o întrebă el cu un aer fals neliniştit.

- Nu tocmai! De fapt, trebuie să vizitez un apartament.

El îşi încruntă sprâncenele.

- Emma te dă afară?

- Nu chiar, dar chiria a crescut şi eu nu mai pot să plătesc partea mea, acum când am pierdut cei trei clienţi despre care ţi-am vorbit. Mi-a dat o lună ca să găsesc altceva.

- Ce generozitate! ironiza Will.

Rămase tăcut câteva clipe, înainte de a declara cu o voce sumbră:

- Poate că este mai bine aşa! Nu-mi place să te

ştiu sub acelaşi acoperiş cu această femeie.

Tennessee, căreia i-ar fi plăcut ca prietenii ei să se înţeleagă bine între ei, fu puţin decepţionată. Totuşi, această remarcă n-o mira deloc; era conştientă de tensiunea care domnea între Will şi Emma. De curând, prietena ei îi spusese:

„Will este poate „extraordinar" la pat, dar manierele lui lasă de dorit. În fine, dacă ţie îţi place..." încheiase ea cu o ridicare din umeri elocventă.

Tennessee fusese cât pe ce să-l apere pe Will, dar a preferat să-şi ţină gura; nu servea la nimic să încerce să-i împace pe cei doi, era evident...

În clipa aceea, Will o privea surâzând cu un aer poznaş.

- De fapt, cunosc pe cineva care tocmai caută o colocatară.

Inima lui Tennessee începu să bată mai repede, dar se mulţumi să răspundă cu un aer detaşat:

- Ah, da? Este un apartament frumos?

- Mmm, destul de frumos. Are tot confortul modern. Singura problemă este că ai putea avea de împărţit o cameră.

- Nu ştiu dacă mi-ar plăcea cu adevărat. Care este chiria?

- Oh, sunt sigur că vei avea cu ce s-o plăteşti.

- Nu ştiu... Cine este această fată?

- Care fată?

- Aceea care caută o colocatară.

Sprijinit într-un cot, Will întinse braţul ca să-i ia mâna şi să-şi cufunde privirea într-a ei.

- Cine ţi-a spus că este o fată?

Tennessee făcu ochii mari, fals inocenţi.

- Ai vrea să împarţi o cameră cu un bărbat?

- Da, te rog.

Nebună de bucurie, izbucni în râs.

- Şi când pot să mă mut?

- Ce-ai spune de... mâine?

Tennessee îşi muşcă buzele, emoţionată până la lacrimi.

- Mâine va fi perfect. Cu condiţia să fii sigur de tine...

- Fireşte că sunt sigur de mine!

- N-aş vrea să te simţi constrâns să mi-o propui numai pentru că Emma mă dă afară...

- Draga mea, nu fi proastă, spuse el aplecându-se s-o sărute.

***

Mutarea cu Will se dovedi o aventură minunată. Se prefăceau că se ceartă pentru locul în dulapul de haine, petreceau ore întregi discutând despre amplasarea unui tablou, râdeau în hohote...

- Dumnezeule, sunt complet nebună după tine, Will Brydon! exclamă Tennessee într-o dimineaţă aruncându-şi cu exuberanţă braţele în jurul gâtului lui.

- Şi eu la fel! răspunse el.

***

În următoarele două luni totul fu perfect - cu excepţia migrenelor violente ale lui Tennessee, care nu încetau să se înmulţească. Dar tânăra femeie era prea fericită ca să le acorde cu adevărat atenţie; se mulţumea să înghită medicamente până ce durerile de cap se potoleau.

În acelaşi timp, trebui să se ducă la câteva congrese pe continent. În timpul unuia dintre ele, la Praga, reuşi să găsească doi clienţi noi, ceea ce făcu să-i urce salariul aproape până la nivelul precedent. Astfel că putu să insiste să-şi plătească toate cumpărăturile, în ciuda protestelor lui Will. Împărţirea cheltuielilor o făcea să se simtă mai în largul ei.

Continua s-o vadă pe Emma la slujbă, bineînţeles, şi prânzeau adeseori împreună, dar niciodată nu vorbeau despre Will.

Tennessee şi cu el îşi împărtăşeau deplin vieţile; îl prezentase părinţilor ei, divorţaţi, şi familiilor lor respective, şi cele două vizite se desfăşurară foarte bine. Dinspre partea lui Will a dus-o la fratele lui mai mare, Mark - singura lui

familie de la moartea părinţilor lor, în urmă cu câţiva ani.

Mark trăia cu soţia şi cu cei doi copii ai lor într-un sat din apropiere de Cambridge, şi-i invitase pe Will şi Tennessee să petreacă un weekend cu ei.

Tinerii părăsiră Londra în mijlocul dimineţii, sâmbătă. Era timp frumos şi amândoi erau într-o dispoziţie excelentă. Tennessee, în special, era foarte captivată de această excursie.
Nu era nicidecum nervoasă la ideea de a-l întâlni pe fratele lui Will; acesta din urmă îi vorbise mult despre el, şi era sigură că se va înţelege bine cu soţia lui.

Ei trăiau într-o casă veche acoperită de iederă care-i plăcu pe loc lui Tennessee. Se făcură prezentările: Mark era cu şapte ani mai mare ca Will şi purta nişte blugi vechi şi un tricou pătat. Cât despre soţia lui, Annabel, părea de vreo treizeci de ani. Îşi primiră prietenos vizitatorii, dar Tennessee observă că amândoi păreau distraţi.

Mark le servi o băutură înainte de a spune:

- Scuzaţi-mi ţinuta, dar eram pe cale să tund peluza când maşina m-a lăsat. Am încercat s-o repar eu însumi, şi iată rezultatul! Will, poate ai putea să-i arunci o privire? Ai fost întotdeauna cel mai dotat în mecanică dintre noi doi.

Cei doi bărbaţi ieşiră să meargă în grădină.

În ceea ce o privea, Annabel era aplecată deasupra maşinii de gătit, cu sprâncenele încruntate, supraveghind prăjiturile care se coceau. Alte prăjituri se răceau pe aproape toate suprafeţele disponibile din încăpere.

- Se pare că vă plac mult prăjiturile, remarcă Tennessee.

- De fapt, îi explică Annabel, sărbătoarea anuală a satului începe mâine, şi am propus să ţin un stand. Consider că este important, când trăieşti într-un sat, să iei parte la viaţa comunităţii. Dumneavoastră nu?

Tennessee nu-şi pusese niciodată la drept vorbind această problemă. Oricum, Annabel nu aştepta vizibil un răspuns: ea aruncă o privire la ceasul ei, scoase un oftat profund şi spuse:

- Dumnezeule, trebuia să-mi aştept fetele la ieşirea de la cursul de dans de acum zece minute. Şi după asta, trebuie să mă grăbesc să merg în oraş cu Olivia ca să cumpere un cadou pentru aniversarea prietenei sale. Întâlnirea lor are loc în această după-amiază şi vrea neapărat să aleagă ea însăşi cadoul. Ceea ce este un lucru bun, bineînţeles... Trebuia să cumpărăm acest cadou săptămâna trecută, dar pur şi simplu n-am avut timp.

Se aplecă din nou în faţa maşinii de gătit,

scoase prăjiturile din cuptor şi puse altele.

Când se redresă, se întoarse spre Tennessee.

- Ştiu că abuzez, dar aş putea să vă cer să aruncaţi o privire din când în când în timpul absenţei mele? Îmi pare rău că vă impun asta...

- Nici o problemă, afirmă tânăra femeie. Dar vă previn, sunt o bucătăreasă foarte nepricepută.

- Sunt sigură că vă veţi descurca perfect. Bun, trebuie să fug. Mulţumesc de mii de ori.

Şi dispăru.

Tot weekendul fu imaginea acestor prime minute. Cam peste o oră, Annabel o sună pe telefonul mobil ca să-i ceară lui Tennessee să aibă amabilitatea să înceapă pregătirea prânzului; când a sosit cu cele două fete ale ei, peste încă o oră, totul era pregătit. Will reuşise să repare maşina de tuns iarba şi termina de tuns peluza în timp ce Mark uda plantele verzi din seră.

Tennessee credea că toată lumea se va destinde în timpul prânzului, dar se înşela. Fetele trebuia să meargă la lecţia de vioară, care se ţinea mai devreme, pentru ca apoi Olivia să se poată duce la aniversarea colegei sale, şi erau deja în întârziere.

- Îmi pare rău, dar trebuie să mă grăbesc, anunţă Annabel în mijlocul mesei. De fapt, cred că

nici nu v-am arătat camera voastră... dar, nu vă neliniştiţi, Will ştie care este.

Era o cameră mare, ale cărei ferestre dădeau spre grădină. Dar patul nu era făcut, şi trebuiră să caute peste tot cearşafuri ca să-l facă ei înşişi.

Tennessee observă că nu existau perdele şi că tapetul nu fusese pus pe unul din pereţii încăperii.

- De cât timp locuiesc aici fratele şi cumnata ta? întrebă ea.

- Cam de şase ani, răspunse Will.

Tennessee fu surprinsă că Annabel nu avusese timp să termine decorarea, dar nu insistă.

Când gazda şi fiicele ei reveniră, cam peste o oră, Olivia urcă în viteză să-şi îmbrace haine de sărbătoare. Charlotte, cea mică, nu întârzie să facă mare caz că nu fusese şi ea invitată la această aniversare.

- Nu te nelinişti, draga mea, spuse Annabel ca s-o calmeze. Vom face în schimb ceva cu adevărat bun, vei vedea.

Când o conduse pe Olivia la colega ei, ceva trebuie s-o fi distras pe drum, deoarece uită să revină şi Tennessee se văzu nevoită s-o amuze pe micuţă în absenţa ei. Asta se dovedi deosebit de dificil, deoarece Tennessee n-avea nici o experienţă cu copii şi Charlotte era foarte mofturoasă. Ea nu înceta să alerge la fereastră ca

să vadă dacă mama ei se întorcea, scâncea, tropăia, îşi ieşea din fire. În cele din urmă, văzând că Annabel nu sosea, urcă şi se închise în camera ei şi refuză să deschidă când Tennessee vru să-i vorbească.

În acest timp, Will, dinspre partea lui, îl ajuta pe Mark să cureţe jgheaburile streşinilor. Sau mai curând, el curăţa jgheaburile în vreme ce Mark, care se presupunea că ţine scara în acest timp, nu înceta să alerge în dreapta şi în stânga pentru a răspunde la telefon sau să se ocupe de grădina lui.

În seara aceea, cuplul invitase câţiva prieteni la cină şi Annabel pregăti ea însăşi mâncarea. Era o bucătăreasă bună, dar îi trebui atât de mult timp să le dea fetelor să mănânce să le spele şi să le aşeze în pat, să dea o jumătate de duzină de telefoane şi să le pregătească masa încât se făcuse foarte târziu când adulţii se aşezară la masă şi era aproape ora două dimineaţa când terminară de mâncat. Când invitaţii îşi luară rămas-bun, era trecut de ora trei.

Când se întinse lângă Will, epuizată, Tennessee întrebă cu voce obosită:

- Întotdeauna este aşa?

- Întotdeauna, încuviinţă el cu un suspin.

***

A doua zi, au fost înrolaţi amândoi cu forţa să participe la sărbătoarea satului. Tennessee vându

prăjiturile Annabelei în timp ce Will îi ajuta pe automobilişti să gareze pe un câmp transformat în parcare, astfel încât abia se văzură.

Annabel insistă să rămână la cină şi invită de asemenea câţiva vecini. Masa nu fu gata decât la ora opt, după care Tennessee se văzu nevoită să pună în ordine bucătăria aproape în totalitate, aşa cum făcuse şi dimineaţă, Annabel neavând curajul de a se achita de această sarcină seara trecută.

De fapt, era trecut de miezul nopţii când cei doi tineri porniră la drum spre Londra. Tennessee, mai obosită decât la începutul weekendului, simţea că începe una din teribilele ei migrene.

- Te simţi bine? o întrebă Will cum ea tăcea.

Ea mărturisi că începea s-o doară capul.

- Asta nu mă surprinde deloc, după un asemenea weekend! exclamă Will. Sincer vorbind, nu înţeleg de ce duc o asemenea viaţă. Annabel ar putea foarte bine să-şi permită să nu lucreze, dar vrea cu orice preţ să fie în acelaşi timp soţie, mamă, femeie de carieră şi activă în treburile satului. Şi cum încearcă să fie perfectă în toate, nu face până la urmă nimic bine. În cea mai mare parte a timpului, munca ei trece înainte de toate, astfel că fetele ei cresc la întâmplare. Şi când este acasă, îşi găseşte întotdeauna mii de lucruri de

făcut în loc să se ocupe de ele.

Din solidaritate feminină, Tennessee nu se putu împiedica să n-o apere pe cumnata lui Will.

- Sunt sigură că se străduieşte cât poate.

- Asta-i problema: intenţiile ei sunt bune, dar nu-şi dă seama că n-ajunge la nimic. Familia suferă şi ea. Nu reuşeşte, poate, pur şi simplu, să le împace pe toate.

- Şi ce crede Mark despre asta?

Will ridică din umeri.

- A încercat s-o convingă să-şi lase slujba, dar ea a refuzat. Pretinde că asta o va împiedica să fie fericită, spuse el cu o voce plină de dispreţ. Dacă pentru ea cariera era atât de importantă, n-ar fi trebuit niciodată să întemeieze o familie!

- Oricine poate! se revoltă Tennessee. Femeile au dreptul să aibă în acelaşi timp o carieră şi o familie. Bărbaţii le combină pe amândouă, nu? Annabel nu este foarte bine organizată, asta-i tot.

Will avu un râs sarcastic.

- Este cel mai puţin ce se poate spune. Dacă vrei să ştii părerea mea, creşterea copiilor ar trebui să fie o meserie cu normă întreagă. Ei au nevoie de o prezenţă permanentă dacă vor să fie pregătiţi pentru a înfrunta toate problemele societăţii noastre. N-ar mai exista atâtea crime juvenile şi adolescenţi instabili dacă s-ar ocupa

mai mult de ei acasă.

- Ai fără îndoială dreptate, şi Annabel ar trebui să accepte să renunţe la unele dintre activităţile ei, dar nu este necesar să fie acasă toată ziua. Cariera înseamnă probabil mult pentru ea.

- Oamenii incapabili care se implică temeinic în educarea copiilor lor, n-ar trebui să aibă. Pe de altă parte, munca
Annabelei nu prezintă interes: ea face parte din departamentul informatic al unei societăţi specializate în cercetări agricole. Nu se poate spune că este ceva foarte pasionant. Munca lui Mark este mult mai importantă si venitul categoric mai mare.

Tennessee se încordă.

- De ce oare bărbaţii sunt întotdeauna convinşi că femeile nu pot îmbina cariera şi viaţa de familie? Oare din egoism, sau pentru că se tem de competiţie? Se simt ameninţaţi de femei?

Will îi aruncă o privire surprinsă.

- Să nu-mi spui că eşti o adeptă a feminismului!

- Şi de ce nu? i-o întoarse ea. Nu înţeleg de ce eşti atât de mărginit cu privire la acest subiect.

- Ia exemplul lui Annabel: vrând să facă prea multe, nu reuşeşte să se descurce. Mai devreme sau mai târziu, asta va ridica probleme enorme.

De altfel, micuţa Charlotte are deja nevoie s-o vadă un consilier de educaţie. La şapte ani, îţi dai seama?

- Nu este neapărat vina Annabelei. Poate că Charlotte este un copil dificil din fire.

- Nu cred în acest gen de lucruri. Această micuţă are pur şi simplu nevoie de o mamă cu normă întreagă. Annabel este prea egoistă ca să-şi dea seama. Pe de altă parte, Mark este la fel de vinovat: i-am spus de multe ori că ar trebui să-i ceară soţiei lui să înceteze să lucreze.

Tennessee scutură din cap, consternată.

- Cum poţi avea idei atât de învechite? Ce se va întâmpla când copiii vor părăsi casa? Annabel se va trezi complet singură, fără slujbă şi cu puţine şanse de a mai găsi una interesantă...

- Ea nu va avea decât să lucreze benevol într-o asociaţie oarecare, dacă simte nevoia unei ocupaţii.

- Ce provocare, nu-i aşa? ironiză Tennessee. Nu există nici o îndoială că ar fi o mare fericire pentru ea...

Ea se întrerupse brusc, deoarece o durere violentă îi sfredeli capul.

- Migrena ta? întrebă imediat Will aruncându-i o privire îngrijorată.

Ea clătină din cap şi această simplă mişcare îi

smulse un geamăt.

- Ai prea des aceste dureri de cap, reluă Will. Trebuie să mergi să te vadă un doctor chiar mâine dimineaţă.

- Va trece, n-ai de ce să faci o întreagă poveste din asta.

-Aşadar, n-am nici măcar dreptul să mă neliniştesc pentru tine? Faptul de a merge să te vadă un doctor riscă să-ţi prejudicieze preţioasa ta carieră?

Rămaseră amândoi tăcuţi un timp, şocaţi, conştienţi că tocmai avuseseră prima lor ceartă. Apoi, dintr-o dată, spuseră în acelaşi timp:

- Îmi pare rău; nu asta voiam să spun.

- Iartă-mă; îţi mulţumesc că-ţi faci griji pentru mine.

Will scoase un oftat şi-şi puse mâna peste cea a lui Tennessee.

- A fost într-adevăr un weekend îngrozitor, nu-i aşa?

- Epuizant, admise ea.

- Te rog, draga mea, du-te să te consulte un medic în legătură cu aceste migrene.

- Da, da, promit.

***

Tennessee îşi ţinu promisiunea şi regretă că nu consultase medicul mai devreme. Acesta a declarat într-adevăr că durerile de cap se datorau

probabil tipului de pilule contraceptive pe care le folosea şi-i prescrise o nouă marcă.

- Terminaţi-vă folia începută şi încercaţi aceste pilule, încheie el. Dacă veţi mai avea migrene, reveniţi să mă vedeţi.

Tânăra femeie nu înţelegea de ce să-şi termine folia cu pilule dacă acest contraceptiv era cel care-i dădea dureri de cap; de aceea, cumpără imediat noile pilule, pe care începu să le ia chiar în ziua aceea.

În primele două săptămâni, se simţi într-o stare puţin bizară, dar curând, toate simptomele dispărură, ca şi migrenele.

Din cauza acestui schimb de pilule, nu se nelinişti că nu avu ciclu la data obişnuită. Dar când, luna următoare, nu mai avu deloc, începu să ia lucrurile mai în serios.

Într-o zi când prânzea cu Emma, aceasta din urmă simţi că o preocupa ceva şi o întrebă ce are. Tennesse ezită, apoi sfârşi prin a-i mărturisi îngrijorările ei.

- Dar poate este doar o alarmă falsă, deoarece tot timpul am luat fie o pilulă, fie alta.

- Totuşi, mai bine să te asiguri, spuse Emma. N-ai decât să cumperi de la farmacie unul din acele teste de sarcină.

Câteva zile mai târziu, sincer neliniştită de

data asta, Tennessee se gândi să urmeze sfatul prietenei ei. Fu stupefiată când testul se dovedi pozitiv. Repetă testul, sigură că trebuie să fi făcut o greşeală, dar rezultatul fu acelaşi. O vizită la medicul ei îi confirmă diagnosticul.

În momentul acela, Will era absent, plecat cu câţiva prieteni să petreacă vreo zece zile în sudul Franţei. Ea refuzase să-i însoţească pentru a nu lipsi prea mult timp de la serviciu.

- Bărbaţii nu sunt niciodată prezenţi când ai nevoie de ei! îi spuse Emmei pe un ton disperat.

Când avusese rezultatele analizelor, se dusese imediat la prietena ei. Aceasta era singură. Cu toate că Tennessee părăsise de mult apartamentul, încă nu fusese înlocuită.

- Poate este mai bine că lipseşte, remarcă Emma. Aşa, vei putea reflecta cu calm la această problemă.

- Sper că va fi mulţumit, spuse Tennessee, nervoasă. Nu ştiu dacă vrea copii...

- Nu i-ai vorbit de asta, totuşi? se interesă Emma cu un aer îngrozit.

Tennessee îşi încruntă sprâncenele.

- Dar va trebui să-i spun!

- De ce? Ce-l priveşte pe el?

- Emma!

- Ţi-a cerut să rămâi însărcinată?

- Nu, dar...

- Atunci, sper că n-o să laşi o scăpare involuntară ca asta să-ţi strice toată viaţa.

Tennessee o privi stupefiată.

- Dar despre ce vorbeşti?

- Despre un avort, bineînţeles! Doar nu intenţionezi totuşi să-l păstrezi?

- Ba da, bineînţeles. Este un copil, declară tânăra femeie consternată.

- Baliverne! Nu este decât un ovul fertilizat, punct final. Altfel spus, un accident, şi care pică într-un moment deosebit de nepotrivit al vieţii tale. Trebuie să dai dovadă de bun-simţ şi să rezolvi asta cât mai rapid şi mai discret posibil.

- Dar ar fi rău să...

- Vrei într-adevăr să strici viaţa ta şi pe cea a lui Will? i-o reteză Emma.

Tennessee o privise cu disperare.

- Nu, bineînţeles. Dar crezi că a avea un copil este un lucru atât de îngrozitor?

- Asta depinde de ceea ce aştepţi. Va trebui să-ţi părăseşti slujba, pentru început.

- Nu neapărat. Aş putea angaja o...

- Îţi amintesc că ai fost angajată în această companie deoarece erai liberă de orice legătură. Cum ai putea să călătoreşti în toată Europa şi să lipseşti săptămâni întregi dacă ai un copil în

braţe?

- Dar va fi şi copilul lui Will, şi el mă va ajuta să mă ocup de el!

Chiar în timp ce rostea aceste cuvinte, Tennessee îşi muşcă
buzele. Îşi amintea prea bine discuţia ei cu Will despre mamele care lucrează... Copleşită, îşi plecă privirea. Emma profită de situaţie ca să insiste.

- Când bărbaţii sunt pregătiţi să se implice şi să aibă copii, îşi cer de obicei amantele în căsătorie. Will nu ţi-a cerut să te căsătoreşti cu el, aşa-i?

Tennessee ridică din umeri şi scutură din cap.

- Ne cunoaştem de prea puţin timp.

- Dacă ai acest copil, îl vei obliga să se angajeze, chiar dacă vrea sau nu. Vrei să rămână cu tine din obligaţie?

Încruntându-şi sprâncenele, Tennessee scutură din nou din cap.

- Nu, dar el are dreptul să ştie, ca să putea discuta despre... despre acest lucru împreună.

- Dacă faci asta, nu-i vei lăsa, în realitate, nici o alegere. Va crede doar că încerci să-l presezi, cu scopul de a-l forţa să ia o decizie. Bietul de el, pune-te în locul lui! Dacă-ţi spune să păstrezi copilul, va fi constrâns să aibă grijă de amândoi până la sfârşitul zilelor sale; dacă-ţi cere să

avortezi, se va simţi întotdeauna vinovat şi tu nu vei întârzia să-i reproşezi că ţi-a impus această decizie. I-o vei arunca în faţă la cea mai mică ceartă, şi într-o zi se va sătura şi va pleca.

Tennessee pălise. Totuşi, spuse:

- Şi dacă Will îmi propune să păstrez copilul şi să ne căsătorim?

Emma scoase un mic râs dispreţuitor.

- În cazul acesta, la fiecare scenă, el va fi cel care te va acuza că l-ai prins în cursă, până în ziua când se va hotărî să plece să-şi caute altundeva libertatea de care l-ai lipsit.

- Aşadar, este fără ieşire!

- Mă tem că da.

Tennessee îşi redresă capul, incapabilă să abandoneze partida atât de repede.

- Dar s-a întâmplat multor oameni de-a lungul timpului şi asta nu i-a împiedicat pe toţi să aibă o căsnicie fericită...

- Poate altădată, dar astăzi nu mai este de actualitate. Mai ales când o femeie vrea să-şi păstreze cariera - cum este cazul tău, o ştiu. În ultimă instanţă, dacă ai accepta să abandonezi totul pentru a deveni soţia lui Will şi mama copilului, ar putea fi posibil...

Tennessee îşi amintea cuvintele lui Will: spusese că oamenii nu trebuie să aibă copii dacă

nu sunt dispuşi să se consacre exclusiv educaţiei lor. Avu impresia că o mână îngheţată îi strângea inima.

- Serios, draga mea, continuă Emma, cred că chiar în interesul lui Will, n-ar trebui să-i spui. Numai dacă te hotărăşti să nu păstrezi copilul, bineînţeles. Dar nu înţeleg de ce ai face aşa ceva.

Tennessee scutură din cap cu disperare.

- Dar, trebuie să-l păstrez!

- În cazul acesta, să nu te miri dacă Will te părăseşte.

-N-o va face! Nu-l cunoşti! protestă tânăra femeie gata să plângă.

Emma se apropie şi o luă în braţe.

- Îmi pare rău, draga mea, dar aşa este viaţa: există bărbaţi care nu vor copii şi mă tem ca Will să nu facă parte dintre aceştia. Sincer, n-ar fi o prostie să vă stricaţi vieţile pentru un lucru atât de mic ca acesta? O spui tu însăţi că vă cunoaşteţi de puţin timp. La ce bun să grăbeşti lucrurile? Dacă vrei, te voi ajuta. Cunosc o clinică foarte discretă unde ai putea să mergi: nimeni nu va afla nimic.

Tennessee era lividă, acum.

- Dar... şi... copilul? bâigui ea cu dificultate.

- Nu trebuie să te nelinişteşti, afirmă Emma. Deocamdată, încă nu este un copil. Nu este nimic.

Tenny, trebuie s-o faci. Îţi dai seama, nu-i aşa?

Încet, fără tragere de inimă, Tennessee clătină din cap.

- Iată-te rezonabilă. Sunt sigură că Will te va iubi şi mai mult. Să ştii, draga mea, uneori, noi femeile trebuie să fim foarte puternice pentru a păstra bărbaţii pe care-i iubim.

***

Cele câteva zile care urmară fură cele mai îngrozitoare din viaţa lui Tennessee. Era fără încetare hărţuită de îndoieli, închinând când spre o soluţie, când spre cealaltă. Nu dormea, nu mânca şi era complet incapabilă să se concentreze asupra muncii ei - în timp ce Emma îşi petrecea timpul repetându-i că trebuie să se hotărască să facă avort.

Pretextând o boală, Tennessee rămase acasă, sperând să reflecteze cu calm, dar Emma o suna de două ori pe zi.

Trebuia să se decidă, îi spunea fosta ei colocatară, să nu mai tergiverseze... Să nu uite că-l va pierde pe Will dacă păstra copilul...

Will încă nu se întorsese. Tennessee era când nerăbdătoare să-l revadă, când tremura la ideea că va reveni înainte de a avorta - o idee care continua s-o îngrozească...

Tânăra femeie era într-o stare disperată. Dacă cel puţin Will nu s-ar fi opus atât de categoric ca

femeile cu copii să lucreze! Ea n-ar fi ezitat atunci să păstreze copilul. Dar ştia că, dacă trebuie să-şi întrerupă lucrul, va fi foarte nefericită. Avea nevoie de bucuria pe care i-o procura căutarea de noi pieţe, contactul cu clienţii, provocările cărora trebuia să le facă faţă zilnic. Nu a făcut oare studii îndelungate ca să ajungă aici? Era prea tânără ca să abandoneze totul, şi ideea de a-şi petrece următorii patruzeci de ani acasă nu i se părea deloc atrăgătoare.

După încă o noapte de insomnie petrecută privind chinuindu-se în gol, Tennessee începuse să se simtă realmente bolnavă. Hotărârea pe care trebuia s-o ia o scotea din minţi.

Avortul era împotriva tuturor convingerilor ei, a tuturor sentimentelor ei profunde. Totuşi, nu trebuia oare să ţină seama de nevoile lui Will? Dacă se căsătorea cu ea din simplă datorie, niciodată nu va putea să-l ierte. Ea nu va suporta să vadă fericirea lor devenind constrângere şi dragostea lor ură.

În dimineaţa aceea, îi telefonă Emmei şi-i spuse cu o voce tremurătoare:

- Eu... intenţionez să mă duc astăzi la clinică. Eşti de acord să mă însoţeşti?

- Îmi pare rău, răspunse Emma, dar am întâlniri toată ziua, pe care nu le pot anula. N-ai putea să

mergi în altă zi? Dar nu, acum că te-ai hotărât, trebuie să te grăbeşti...

- Nu-i nimic. Nu-ţi face griji, mă voi descurca singură.

- Nu există nimeni cu care...?

- Nu. La revedere, Emma.

Tennessee închise telefonul şi-şi muşcă violent buzele, reţinându-şi lacrimile. Nu era nicidecum sigură că are curajul să meargă singură la clinică. Niciodată nu avusese atâta nevoie ca acum de o prezenţă prietenoasă...

Incapabilă să rămână în apartament, ieşi şi se îndreptă spre parcul din vecinătate.

Aici, se încrucişă cu un grup de tinere femei care-şi plimbau copilaşii în cărucioare. Nu erau foarte bine îmbrăcate, dar păreau fericite, iar bebeluşii lor erau adorabili.

Până atunci, Tennessee nu acordase deloc atenţie copiilor; dar acum, în timp ce se apropia de micul grup, care se oprise pe malul unui mic lac pentru a arunca pâine unor raţe, încetini paşii şi privi. Unul din micuţi îi atrase în mod deosebit atenţia. Era sigură că era băiat, cu ochii mari albaştri încrezători şi cu năsucul cârn. Deodată, el îi aruncă un zâmbet larg, fără dinţi, şi Tennessee ştiu că n-avea de ales, că, de fapt n-a dorit-o niciodată cu adevărat.

Surâzând de uşurare, se îndreaptă cu paşi

sprinteni spre ieşirea din parc. Îi va telefona lui Will şi-i va anunţa sarcina ei fără să mai întârzie.

Erau mulţi adolescenţi care pedalau cu toată viteza în parc, făcând întreceri, urmărindu-se în jurul copacilor şi de-a lungul aleilor. În timp ce Tennessee se grăbea la cotitura unei alei, unul din ei veni drept spre ea.

Tennessee scoase un strigăt de alarmă şi el încercă să schimbe direcţia, dar era prea târziu. O lovi în plin, ea se clătină şi căzu lovindu-se violent de un copac. Adolescentul, speriat, se grăbi s-o şteargă.

Două femei care îşi plimbau câinii alergară s-o ajute pe Tennessee să se ridice. Foarte zdruncinată, trebui să aştepte câteva minute pe o bancă înainte de a putea să plece; în plus, trebui să ia un taxi până acasă, unde se întinse ca să se odihnească.

După mai puţin de o oră, începu să sângereze. Hotărârea care-i fusese atât de greu s-o ia nu-i mai aparţinea.

Când Emma îi telefonă a doua zi, tânăra femeie era încă în pat, foarte slăbită.

- Cum te simţi? Ai fost la clinică?

Tennessee tremură la amintirea celor prin care trecuse. Vocea ei era plină de disperare când murmură.

- Pierdut... Am pierdut copilul!

- A fost atât de greu? Vrei să vin să-mi vorbeşti?

- Nu! Lasă-mă în pace, Emma, mă auzi? Nu mai vreau niciodată să te aud vorbind despre el!

Şi închise telefonul.

Will se întoarse acasă peste câteva zile, dar nu-i spuse nimic despre ce păţise. Părea atât de fericit încât nu voia să-i strice această bucurie.

La o săptămână de la pierderea sarcinii, fizic se simţea în formă. Psihic, în schimb, era altă poveste; degeaba încerca să-şi alunge această poveste din minte, nu reuşea. Era măcinată de vinovăţie, convinsă că dacă n-ar fi intenţionat să avorteze, nu şi-ar fi pierdut copilul. Desigur, ştia că acea cădere fusese provocată de ceea ce se întâmplase, dar îndoielile ei nu influenţaseră oare destinul? Niciodată n-ar fi trebuit s-o asculte pe Emma. Ar fi trebuit să-şi urmeze conştiinţa chiar de la început...

Din fericire, gentileţea lui Will o ajuta să treacă peste suferinţa ei.

Abia peste câteva săptămâni începu să-şi dea seama că la birou începuse să se vorbească despre ea pe la spate. Într-o zi, tocmai când intra la toaletă, două fete tăcură brusc şi luară expresii vinovate; expresii pe care le regăsi pe feţele mai

multor colegi, zilele următoare. Remarcă de asemenea că unii membrii ai personalului se purtau mai puţin prietenos faţă de ea... în timp ce alţii - bărbaţi în special - o tratau, dimpotrivă, într-un mod prea amical.

Unul din ei, care avea reputaţia unui adevărat donjuan, intră într-o dimineaţă în biroul ei şi închise uşa în spatele lui.

- Ce pot să fac pentru dumneata? întrebă ea cu răceală.

- Ce-ai spune să mă însoţeşti diseară să bem un pahar la bar, pentru început?

- Nu, mulţumesc.

- De ce nu? Ar putea să-ţi placă, insistă el apropiindu-se şi punând o mână pe coapsa tinerei femei.

Tennessee sări în picioare.

- Cine ţi-a permis să mă atingi? exclamă ea. Ieşi de aici imediat, altfel voi depune plângere împotriva dumitale pentru hărţuire sexuală!

Interlocutorul ei scoase un mic râs ironic.

- Şi cine te va crede, cu reputaţia pe care o ai? Toată lumea ştie că faci orice ca să-ţi măreşti şansele de reuşită în meserie.

- Despre ce vorbeşti? întrebă ea, uluită.

- Ca şi cum n-ai şti! Dar linişteşte-te: cu mine, nu este nici un risc să rămâi însărcinată şi să ai nevoie să scapi de copil!

Timp de câteva secunde, prea şocată pentru a vorbi, Tennessee îl privi cu gura căscată. Curând însă, simţi că urcă în ea o furie atât de mare încât nici nu-şi mai dădu osteneala să nege acuzaţia mincinoasă. Dintr-o săritură , se apropie de uşă şi o deschise larg.

- Ieşi de aici, nemernicule! strigă ea.

- O să mi-o plăteşti, destrăbălato, răspunse celălalt printre dinţi înainte de a se depărta.

Încă tremurând de furie, Tennessee se aşeză în spatele biroului său şi îşi prinse capul în mâini.

Aşadar, iată de ce îşi găsea colegii ciudaţi: toţi îşi imaginau că făcuse un avort!

O singură persoană putea să fie responsabilă de acest zvon: Emma. Emma care se considera prietena ei...

Se gândi din nou la modul în care-i „suflase" cei trei noi clienţi şi cum o dăduse afară din apartament. Nu erau oare mai mult acţiunile unei duşmance decât ale unei prietene?

Rămase un timp abătută, scârbită. Apoi îşi înălţă capul. Puţin o interesa ce gândeau oamenii din biroul ei; atâta timp cât îl avea pe Will, era fericită. Ei n-aveau decât să se ducă la naiba cu toţii.

Hotărî să-i spună totul lui Will chiar în seara aceea. Dar se trezi blocată în ambuteiaje pe drumul spre casă, şi trebui după aceea să se grăbească să se schimbe pentru a ieşi să cineze împreună cu nişte prieteni, astfel încât nu avu ocazia să abordeze subiectul. Dimineaţa următoare, trebui să plece la Milano pentru o conferinţă şi hotărî prin urmare, fără tragere de inimă, să nu-i vorbească decât la întoarcere.

În timpul absenţei sale, îi telefonă lui Will în fiecare seară, ca de obicei. În primele două zile, conversaţiile lor se desfăşurară bine; el se arătă tandru şi îndrăgostit. Dar în a treia zi, nu reuşi să-l găsească şi trebui să-i lase un mesaj pe robot. La fel se întâmplă şi ziua următoare.

O nelinişte surdă o cuprinse, care spori când sosi la aeroport şi văzu că el nu venise s-o aştepte.

În secunda când intră pe uşa apartamentului, presimţirile ei cele mai rele se confirmară şi ea ştiu că lumea ei se prăbuşise.

Toate lucrurile ei erau adunate în vestibul. Will era aşezat într-un fotoliu din sufragerie şi o aştepta. Nu se ridică; faţa lui avea duritatea granitului şi ochii erau mai reci decât cel mai îngheţat ocean.

- Aşadar? Ai profitat de conferinţa ta ca să faci un nou avort? întrebă el.

Tânăra femeie deveni livid㠖

- Nu! stringă ea. Îmi închipui că Emma ţi-a vorbit?

- Emma? Ia te uită, ar fi trebuit să ştiu că are ceva de-a face cu asta! Nu, de fapt un tip respingător de la biroul tău a venit să mă caute într-un bar ca să mă anunţe că mi-ai omorât copilul. Şi-a bătut joc de mine cu o plăcere evidentă.

- Sper că i-ai spart mutra!

Tennessee făcu un pas spre el şi reluă cu un aer rugător:

- N-am făcut avort, Will. Am...

- Încerci să mă faci să cred că nu erai însărcinată?

- Nu, dar...

- Eşti însărcinată în acest moment?

- Nu, admise ea, cu inima frântă. Dar tu nu...

- Cum ai putut face aşa ceva? Cum ai putut măcar să te gândeşti?

Figura lui Will era acum schimonosită de ură.

- Ieşi de aici! Nu vreau să te mai văd niciodată!

- Will, nu! Te rog, lasă-mă să-ţi explic...

Fără să-i asculte rugăminţile, o prinse de braţ şi o împinse până la uşă. În trecere, îi adună lucrurile şi le aruncă pe coridor. Apoi intră înăuntru şi trânti uşa.

Degeaba bătu Tennessee în uşă, strigă, plânse, nimic nu reuşi. Tocmai se resemna să se aşeze pe ştergătorul de picioare şi să rămână acolo până va binevoi s-o asculte, când uşa imobilului fu deschisă de un bărbat.

- Domnişoară Reid? Sunt şoferul taxiului, mi s-a spus să vă caut şi să vă duc la hotel.

Tennessee înţelese că totul se sfârşise şi, deşi trecea prin chinurile iadului, abandonă partida.

Capitolul 3

Acum, trenul gonea în noapte în timp ce amintirile dureroase se îngrămădeau în mintea chinuită a lui Tennessee. Poliţistul îi spusese că va putea să se izoleze, dar această promisiune nu era suficientă ca s-o liniştească; era evident că Will şi cu ea vor sfârşi prin a se încrucişa, orice ar face pentru a-l evita. Ce va face, atunci?

Scoase un suspin şi încercă să se gândească la altceva. În cele din urmă, trebuie să fi aţipit, deoarece s-a trezit tresărind după mai mult de o oră. Trenul încetinea.

Poliţista îi spuse lui Tennessee că ele trebuie să coboare la gara următoare.

Nu se făcuse încă ziuă când rămaseră pe peronul pustiu. Le aştepta o camionetă în care Tennessee trebui să urce în spate. Geamurile fuseseră acoperite, astfel încât nu putea să vadă în exterior.

O jumătate de oră mai târziu, îngheţată şi epuizată, coborî întinzându-se şi privi în jurul ei. Se găsea în centrul unei curţi mari, în faţa unui imens castel de piatră. Ziduri înalte împrejmuiau curtea.

Timp de câteva secunde, Tennessee se întrebă dacă era vorba de o închisoare, dar văzu curând o

mică pancartă lângă uşa grea de stejar, indicând: „Hotelul Castelului".

Ridicând ochii, remarcă mici turnuleţe rotunde care se ridicau în cele patru colţuri ale clădirii şi obloanele grele care protejau ferestrele de la patru etaje. Era mult mai frig decât la Londra, şi privind dincolo de zidurile incintei, Tennessee zări în depărtare vârful acoperit de zăpadă al unui munte. Instinctul îi şopti că se afla în Scoţia - probabil în nordul ţării, judecând după timpul cât durase drumul.

- Să intrăm, spuse poliţista luându-i braţul.

Şoferul le urmă, purtând valizele lui Tennessee.

Un bărbat destul de tânăr îmbrăcat într-un pulover gros de lână roşie, le deschise uşa.

- Este ultima? întrebă el.

- Da, încuviinţă şoferul. Toţi sunt la dumneavoastră, acum.

Bărbatul cu puloverul roşu se întoarse spre Tennessee
care-şi încruntase sprâncenele, nemulţumită că este tratată ca un colet.

- Sunt căpitanul Waters, declară el. Mike Waters.

- Căpitan? repetă Tennessee.

- Aparţin armatei, explică el. Poliţia ne-a cerut

ajutorul. Bun, pentru început, trebuie să vă vorbesc despre reguli. Nu trebuie să încercaţi în nici un caz să luaţi legătura cu cineva din exterior. Nici prin scrisori, nici prin telefon, nici prin orice alt mijloc. Înţelegeţi?

- Da, bineînţeles.

- Bine. Acum, am să vă conduc la camera dumneavoastră, după care vom face turul proprietăţii.

Camera lui Tennessee se găsea la etajul al treilea spre o imensă pădure de conifere care se întindea cât vedeai cu ochii.

„Ei bine, nu vom avea nici o dificultate să găsim un brad de Crăciun", se gândi tânăra femeie nu fără cinism începând să-şi desfacă valizele.

Când coborî din nou în vestibul, Mike Waters o aştepta. Începu vizita de la parter, cu restaurantul, unde trei chelneri erau ocupaţi să aranjeze mesele pentru micul dejun.

- Se pare că aveţi multă lume aici, observă ea numărând aproape zece mese.

- Majoritatea membrilor personalului locuiesc aici cu familiile lor. Dar liniştiţi-vă, au fost făcute cercetări pentru a ne asigura de probitatea fiecăruia.

Tennessee clătină din cap, vag liniştită la ideea că ar putea trece neobservată în mijlocul tuturor acestor oameni.

Căpitanul Waters o duse apoi să viziteze celelalte încăperi de la parter: o sală de televiziune, un bar, o sală de bal, un fumoar, o sală de jocuri. Adăugă că o piscină şi o sală de gimnastică se aflau la subsol.

Locul era într-adevăr imens, şi asta o liniştea de asemenea pe tânăra femeie: unde se găsea, dacă îl va vedea vreodată pe Will apropiindu-se, va putea fără dificultate să se refugieze în altă parte.

Nu era încă ora şapte - prea devreme pentru ca ceilalţi „oaspeţi" să coboare - dar având în vedere drumul lung pe care-l străbătuse, lui Tennessee i se oferi un mic dejun anticipat. Ea acceptă cu căldură, gândindu-se că astfel va termina înainte ca Will să-şi facă apariţia.

Bău un pahar mare cu suc de portocale şi un chelner zâmbitor îi aduse ouă jumări, pâine prăjită şi o cafetieră fumegând'. Tennessee se aşeză la o masă situată lângă fereastră, gândind că nu luase în viaţa ei o masă în circumstanţe atât de ciudate.

În colţul opus al sălii, se deschise o uşă dar pe moment nu-i acordă atenţie. Deodată, totuşi, un fel de instinct primitiv o făcu să ridice încet capul.

Will se afla în cadrul uşii. Sala era imensă şi ei se găseau fiecare la un capăt. Totuşi, în ciuda distanţei, Tennessee avea conştiinţa dureroasă a tensiunii care emana din Will în timp ce privea, cu maxilarele încleştate. Într-un interval de timp care se păru nesfârşit, o măsură în tăcere. Apoi, brusc, Will înaintă în sală şi, apropiindu-se de o masă, se aşeză deliberat cu spatele la Tennessee.

Acesta din urmă îşi plecă ochii spre farfuria sa şi simţi că mâna care ţinea furculiţa tremura. Întinzând braţul într-un gest mecanic, reuşi să ia ceaşca ei cu cafea şi bău o înghiţitură.

Aşadar, Will era hotărât s-o ignore...

El purta un trening şi se gândi că trebuie să se trezească devreme ca să meargă să se antreneze în sala de gimnastică sau să înoate câteva lungimi în piscină. Odinioară, se gândi Tennessee muşcându-şi buzele, Will rămânea în pat dimineaţa. Spunea că, atunci când era lângă el, avea lucruri mai bune de făcut decât să se agite într-o sală de gimnastică.

Încercă să mănînce ouăle, dar toată pofta îi pierise. Din mândrie, totuşi, refuză să se ridice şi să plece; îi era prea teamă ca Will să nu deducă din asta că prezenţa lui o stânjenea.

Din fericire, alţi oaspeţi treziţi devreme nu

întârziară să sosească. Ei îi salutară pe Will şi-i aruncară lui Tennessee priviri curioase. Profitând de zgomotul produs de sosirea lor, tânăra femeie se ridică de la masă cât de firesc reuşi şi ieşi din sală forţându-se să nu alerge şi să nu privească în direcţia lui Will.

O dată ajunsă în camera sa - urcase în fugă, prea agitată ca să aştepte liftul - se lăsa să cadă într-un fotoliu, cu inima bătând grăbită. Dumnezeule Mare, era ridicolă! Cum va putea petrece mai mult de o săptămână într-o asemenea stare de nervi? Din păcate nu putea face nimic: gândurile ei nu încetau să revină la Will.

El nu era însoţit. Dar asta nu însemna nimic: poate că soţiei lui nu-i plăcea să se scoale devreme. Sau poate era obosită deoarece făcuseră dragoste noaptea trecută...

O gelozie sălbatică aproape dureroasă fizic, puse stăpânire pe ea şi se agăţă de braţele fotoliului. Pentru a milioana oară, se gândi câte lucruri ar fi fost altfel dacă ar fi acţionat după instinctul ei şi l-ar fi sunat pe Will îndată ce aflase că era însărcinată, în loc s-o asculte pe Emma.

Strângând din dinţi, se forţă să se gândească la altceva. În clipa aceea, auzi râsete afară; apropiindu-se de fereastră, aruncă o privire prin geam. Copii, bine încotoşmănaţi ca să nu sufere

de frig, se jucau de-a pisica şi şoarecele în curte. Ea îi privi îndelung, gândindu-se la copilul pe care Will şi ea ar fi trebuit să-l aibă. Cu cine ar fi semănat oare? Cu acel băiat micuţ brunet cu faţa acoperită cu pete de roşeaţă care alerga râzând, sau cu celălalt, ciufulit, care îl urmărea ţipând?

În imaginaţia sa, copilul era întotdeauna un băiat. La fel şi în visele ei - aceste vise care reveneau mereu şi în care era din fericire căsătorită cu Will şi-şi creşteau copilul împreună. Trezirea era întotdeauna atât de dureroasă...

Se îndepărtă de fereastră şi hotărî să coboare din nou la parter.

O femeie matură, destul de durdulie, sosea în vestibul chiar în momentul când ea ajungea la baza scării.

- Bună ziua! spuse doamna. Trebuie să fiţi ultimul jurat, cel pe care-l aşteptam... Începeam să ne neliniştim pentru dumneavoastră, să ştiţi.

- Eram într-o călătorie în străinătate, explică Tennessee. Nu m-am întors la Londra decât ieri.

- În orice caz, sunt mulţumită că aţi sosit teafără şi nevătămată, afirmă interlocutoarea sa. Sunt Gwenda Paston, soţia judecătorului.

Doamna Paston o luă pe Tennessee sub aripa ei si o conduse în restaurant ca s-o prezinte numeroaselor persoane.

Tennessee se aşeză lângă o femeie care fusese si ea jurat; aceasta începu imediat să-i relateze cu vervă ce se întâmplase înainte de sosirea ei.

Majoritatea persoanelor implicate erau la castel de aproape zece zile şi începeau să se cunoască bine. Aveau la dispoziţie diverse distracţii: turnee de bridge sau de şah, lecţii de olărit sau de pictură pe mătase, sporturi...

- Spuneţi-mi, întrebă Tennessee, toată lumea a venit cu soţia şi copiii?

- Aproape, da, încuviinţă doamna. Există unul sau doi celibatari, un divorţat... Will Brydon este de asemenea singur. Trebuie să-ţi aminteşti de el, deoarece prânzeaţi adeseori împreună, în timpul procesului.

- Da, într-adevăr, admise Tennessee cu o nepăsare prefăcută. Aşadar, este tot singur?

- Aşa se pare, cu toate că s-a arătat foarte prietenos în ultima săptămână cu unul din martori... O fostă iubită a lui Ramsay.

Ea pufni.

- Dar mă întreb dacă va continua să se intereseze de ea, acum că ai venit.

Asta se voia un compliment şi Tennessee se forţă să surâdă în timp ce se întreba ce voia să spună prin „foarte prietenos". Bineînţeles, faptul că Will este preocupat să seducă pe alta ar fi

trebuit s-o liniştească, deoarece astfel aveau mai puţine şanse să dea nas în nas unul cu altul; dar oricum, nu putea să ignore durerea care-i străpungea inima la acest gând.

- Şi dumneata, draga mea micuţă? Eşti încă celibatară?

- Oh, da, răspunse ea zâmbind. Deşi am un prieten foarte apropiat, adăugă ea sub un impuls.

Nu era nici o îndoială că asta va ajunge la urechile lui Will...

Tennessee rămase cu interlocutoarea ei până la prânz. Li se alătură un mic grup de persoane cu care se îndreptă spre restaurant, apoi în sala de televiziune, unde priviră împreună un film la video.

După aceea, totuşi, grupul se despărţi: cei mai mulţi doreau să urce în camera lor ca să se odihnească şi să se schimbe înainte de cină care, află Tennessee, va fi servită devreme, la ora şapte precis.

Erau vreo zece persoane care aşteptau ascensorul, astfel că optă pentru scară. Se apropia de palierul celui de-al doilea etaj când se încrucişă cu Will, care venea în sens invers.

Îşi păstră capul plecat, pregătită să-l ignore, dar el îşi încetini mersul şi spuse cu o voce

rezervată:

- Tennessee?

Agăţându-se ferm de balustrada de lemn, îşi ridică ochii spre el.

În trei ani, se schimbase puţin. Obrajii îi erau uşor traşi şi sprânceana stângă - odinioară ridicată cu un aer ironic - părea să-i dea un aer mai cinic, acum.

- Bună ziua, Will, spuse ea cu un ton pe care se forţa să-l păstreze calm.

- Ciudate circumstanţe pentru o întâlnire, remarcă el.

- Da, nu-i aşa?

Trecu un paznic. Tennessee se pregătea să-şi continue drumul când Will reluă:

- De ce ţi-a trebuit atât de mult timp ca să vii?

- Eram plecată într-o călătorie de afaceri.

- Ah, da, slujba ta preţioasă... Îmi imaginez că lucrezi încă la aceeaşi companie?

- Da, răspunse ea scurt.

Ar fi putut spune mai multe, dar consideră că nu era necesar.

- Şi presupun că acum eşti marea şefă a departamentului comercial?

- Conduc propria mea echipă şi propria mea zonă geografică, da.

- Nu ştiu de ce, dar eram sigur.

Dispreţul era acum mult mai evident în vocea lui.

- La urma urmei, slujba ta a fost întotdeauna lucrul cel mai important pentru tine, nu-i aşa?

- Aşa este, acum, răspunse ea, alegându-şi cu grijă cuvintele.

Dar cuvintele ei nu avură efectul scontat.

- Cel puţin, nu te mai prefaci, se mulţumi să i-o întoarcă Will.

Ea îşi încruntă sprâncenele.

- Ce vrei să spui?

- Nu pretinzi că acest nou tip din viaţa ta contează mai mult pentru tine decât cariera.

Dumnezeule! Uitase complet această poveste... Hotărât lucru, bârfele se răspândeau mult mai repede decât crezuse!

Înainte să poată găsi ceva de spus, Will o întrebă cu o voce tăioasă:

- Cine este?

- Nimeni.

El râse răutăcios.

- Câtă onestitate! Aşadar, te serveşti de el ca de un obiect sexual când singura dragoste din viaţa ta, compania, îţi lasă câteva momente de răgaz?

Tennessee simţi că roşeşte.

- Voiam numai să spun că nu era nimeni pe

care să-l cunoşti. De ce naiba îţi permiţi să fii atât de agresiv?

Cu viteza fulgerului, se aplecă spre ea şi-i prinse încheietura mâinii.

-Am dreptul să te tratez cum cred de cuviinţă şi ştii foarte bine de ce.

Ea îşi cufundă privirea în ochii lui, şi orice furie o părăsi. Ar fi vrut să-l întrebe de ce mai avea atâta importanţă pentru el - dacă asta însemna că ea însăşi mai avea importanţă în ochii lui. Dar se temu de răspunsul lui, se temu de asemenea să nu interpreteze greşit sensul întrebării ei.

-Dă-mi drumul, Will, se mărgini să spună cu o voce răguşită.

El se supuse imediat.

- Bineînţeles. Ce-mi pasă mie că strici viaţa altui bărbat?

Acestea fiind zise, o depăşi şi coborî rapid scara.

Tennessee îl privi depărtându-se. Apoi, brusc, ca urmărită
de un demon, urcă în fugă treptele spre etajul superior. În graba ei, nu-l văzu pe bărbatul care cobora şi se lovi de el violent.

„Hotărât lucru, e ziua mea proastă!" se gândi ea scuzându-se.

- Este vina mea, afirmă necunoscutul.

De talie mijlocie, puţin mai în vârstă decât Will, avea o faţă plăcută şi afişa un surâs fermecător.

- Nu v-am lovit rău, sper? întrebă el.

- Nu, nu, e în ordine, afirmă Tennessee cu intenţia de a se îndepărta.

Dar, el o opri.

- Sunteţi membrul juriului care lipsea, nu-i aşa?

- Da, într-adevăr. Mă numesc Tennessee Reid.

El clătină din cap.

- Începeam să ne temem ca Ramsay să nu vă fi găsit înaintea poliţiei.

- Oh, nu, eram doar plecată într-o călătorie de afaceri. Dar iertaţi-mă, nu ştiu cine sunteţi...

- Ben Lucas, răspunse el strângându-i mâna. Nu mă recunoaşteţi fără îndoială, deoarece ultima dată când ne-am văzut, purtam o perucă.

- O perucă? În cazul acesta, trebuie să fiţi unul dintre magistraţi...

- Absolut...

- Îmi pare rău pentru colegul dumneavoastră care a fost omorât, declară Tennessee cu sinceritate.

Îşi dădea seama brusc de realitatea pericolului care-i amen- ninţa pe toţi, şi asta o făcu să se înfioare. Ben Lucas remarcă.

-Ascultaţi, mai este destul timp până la cină. Ce-aţi spune dacă am lua un pahar împreună?

- Mă tem că barul nu este deschis, la ora asta.

- Nu, dar am o sticlă cu un scotch excelent în apartamentul meu.

- În apartamentul dumneavoastră?

- Eh, da! Judecătorul Paston şi cu mine am sosit primii, şi am avut posibilitatea să ne alegem camerele. Veniţi să vedeţi; locuiesc într-unul dintre turnuleţe.

Tennessee ezită câteva secunde, dar se gândi că, după dezagreabila întrevedere cu Will, avea nevoie de un întăritor. Pe de altă parte, Ben Lucas părea relativ inofensiv.

Urcară până la etajul al patrulea, apoi merseră de-a lungul coridorului şi urcară o altă scară. Apoi Ben deschise o uşă încastrată în peretele gros.

Apartamentul lui ocupa două nivele şi era superb mobilat în cel mai pur stil vechi scoţian.

- Sunt impresionată! exclamă Tennessee în timp ce el prepara două pahare cu whisky.

Se aşezară în fotolii adânci din apropierea şemineului.

- Cred că este Crăciunul cel mai straniu din viaţa mea, declară Tennessee pe un ton gânditor.

- Aşa este pentru majoritatea dintre noi, încuviinţă Ben Lucas. Mai ales pentru cei care a

trebuit să lase persoane iubite în urma lor.

- Este cazul dumneavoastră? întrebă tânăra femeie cu compasiune.

- Nu, trăiesc singur. De fapt, mă gândeam la dumneavoastră. Am surprins fără voia mea conversaţia pe care aţi avut-o cu Will Brydon, pe scară. Nu voiam să vă întrerup, astfel că am aşteptat până când aţi terminat... Se pare că-l cunoaşteţi destul de bine.

Asta era un mod plin de tact de a spune lucrurilor pe nume, se gândi ea cu amuzament.

- Noi... am petrecut câtva timp împreună după proces, admise ea.

- Înţeleg.

- Adevărat?

- Aşa cred. V-aţi despărţit şi acum aveţi pe altcineva, dar Brydon este încă gelos.

- Asta e impresia pe care v-a lăsat-o?

Înainte ca el să-i poată răspunde, Tennessee reluă foarte repede:

- Vă mulţumesc pentru whisky, dar trebuie să plec. Trebuie să mă pregătesc pentru cină.

- Bineînţeles. Daţi-mi voie să vă conduc până la uşă.

„Ar fi norocul meu ca Will să apară exact în acest moment şi să mă vadă ieşind din

apartamentul lui", se gândi
Tennessee. Dar când îşi luă rămas-bun de la Ben, nu era nimeni pe coridor, cu excepţia unei tinere femei care trebuia să fie cam de vârsta ei.

Era mai scundă decât Tennessee, mai brunetă şi cu corpul mai plinuţ. Aceasta le aruncă o privire în trecere, dar nu se opri să le vorbească.

Tennessee o recunoscu imediat: îşi amintea că o văzuse în timpul procesului. Se numea Melanie Truscott şi depusese ca martor împotriva lui Ramsay, cu care ieşise un timp.

Imediat, Tennessee ştiu intuitiv că era aceea cu care Will se arătase atât de „prietenos".

Capitolul 4

Când Tennessee coborî pentru cină, Will nu era încă în sala restaurantului. El îşi făcu apariţia însoţit de Melanie Truscott şi de un cuplu tocmai în momentul când se serveau antreurile şi se aşezară toţi patru la o masă.

Aruncând o privire piezişă în direcţia lor, Tennessee se întrebă ce putea găsi Will la Melanie. Poate aprecia firea ei de „femeie libertină"? În timpul procesului, Melanie nu-şi ascundea numeroasele aventuri pe care le avusese concomitent cu legătura cu Ramsay...

- Ceva nu e în ordine?

Tennessee tresări şi se întoarse spre doamna aşezată în stânga ei şi o privea cu un aer neliniştit.

- Nu... nu, mă simt bine, mulţumesc. Doar că mi-am petrecut aproape două zile călătorind şi sunt puţin obosită.

Se folosi de aceeaşi scuză pentru a urca direct la culcare după cină, dar nu reuşi să adoarmă decât după mai bine de două ore.

***

A doua zi, reuşise să-l evite pe Will toată ziua. Dimineaţa şi-o petrecu scriind felicitări de Crăciun - furnizate cu amabilitate de poliţie - după-amiază făcând exerciţii în sala de gimnastică şi înotând în piscină.

Când se schimba în camera ei, telefonul începu se sune.

- Da?

- Tennessee? Aici Ben Lucas. Ce-ai spune să iei un pahar cu mine la bar, înainte de cină?

Tennessee ezită. Dorea oare ca Will s-o vadă cu Ben? Dar, la urma urmei, lui probabil nu-i păsa, se gândi ea, deoarece el însuşi nu ezita să se afişeze cu durdulia Melanie.

- Cu plăcere, îi răspunse ea lui Ben. Ne întâlnim peste jumătate de oră.

Barul era supraaglomerat când ajunse ea. Părea că toată lumea îşi dăduse întâlnire acolo.

Când a văzut-o intrând, Ben se ridică să-i facă semn şi în timp ce se îndrepta spre masa lui, era dezagreabil conştientă că este urmărită cu curiozitate. Dar poate era numai din cauza rochiei pe care o purta? Din catifea verde închis, cu mâneci lungi dar destul de decoltată, se mula pe ea ca o a doua piele. De ce alesese să poarte această ţinută în mod special, Tennessee nu ştia să spună. Sau cel puţin nu voia s-o recunoască...

Ben o privea cu un aer aprobator.

- Un whisky? propuse el.

- Mă tem să nu fie mai puţin bun ca al dumitale. Aş lua mai curând un gin tonic, te rog.

În timp ce el se îndrepta spre bar ca să-i aducă

paharul, se aşează la masă picior peste picior. Apoi aruncă o privire rapidă în jurul ei şi observă că Melanie era deja acolo, dar fără Will.

Purtând o rochie roşie suficient de strâmtă pentru a-i pune bine în valoare sânii generoşi, discuta cu câteva femei. Trei dintre ele erau foste iubite ale lui Ramsay pe care Tennessee le recunoscu. Poate formaseră un fel de club? se gândi ea.

Ben reveni cu băutura ei, se aşeză lângă ea şi i-o întinse făcând o glumă nostimă, despre unul dintre barmani. Tennessee izbucni în râs; exact în clipa aceea Will intra în bar.

Tennessee nu avu nevoie să se întoarcă pentru a şti - îi era suficient s-o observe pe Melanie care, numai zâmbet, se ridică să-l întâmpine pe noul venit.

Impunându-şi să-şi întoarcă privirea de la rivala sa, tânăra femeie se aplecă spre Ben şi-l întrebă surâzând:

- Care sunt hobbyurile dumitale?

- Joc crichet vara, squash iarna şi bridge tot anul.

- Este adevărat? Mărturisesc că nu ştiu să joc bridge. Poate, dacă ai o jumătate de oră liberă, ai putea să-mi dai primele noţiuni?

- Mi-e teamă că trebuie ceva mai mult timp pentru a învăţa regulile jocului - chiar şi pentru o

tânără femeie atât de strălucitoare ca dumneata, răspunse Ben zâmbind. Totuşi, aş fi încântat să încerc să-ţi transmit slabele mele cunoştinţe. Vom începe chiar seara asta, dacă doreşti.

- Cred că am pierdut orice noţiune asupra timpului... Câte zile au rămas până la Crăciun?

- Şase.

- Şase zile... Marile magazine probabil sunt pline până la refuz la ora asta!

- Îţi lipsesc? întrebă Ben cu umor.

- Pe cuvântul meu, da, trebuie să recunosc. N-am avut deloc timp să fac cumpărături în timpul călătoriei mele.

Cu coada ochiului, văzu că Will se alăturase grupului de femei de la bar. Melanie pusese o mână posesivă pe braţul lui în timp ce-i vorbea.

Întorcându-şi din nou atenţia asupra lui Ben, îşi dădu seama că nu încetase s-o observe.

- De ce m-ai invitat să luăm un pahar aici? îl întrebă ea cu asprime.

- Nu asta îţi doreai?

- Ce vrei să spui?

- Recunoşti că nu eşti nemulţumită să-i arăţi lui Brydon că nu este singurul peşte în mare. Numai să-l faci puţin şi mai gelos, presupun...

Tânăra femeie roşi uşor.

- Am dreptate? insistă Ben zâmbind.

- Poate.

- Ce s-a întâmplat între Brydon şi dumneata? întrebă el. A... a fost altcineva?

- Într-un fel, da, răspunse Tennessee, gândindu-se la Emma, care intervenise întrucâtva între ei.

- Este oare vorba despre bărbatul cu care ieşi acum?

- De fapt, acel bărbat nu există, mărturisi ea. L-am inventat ca să mă apăr.

Ben clătină încet din cap.

- Acum înţeleg...

Ea schiţă un surâs trist.

- Ei bine, este un lucru bun, deoarece în ceea ce mă priveşte, nu înţeleg nimic!

- Adevărat? Ascultă, Tennessee, dacă ai nevoie de un prieten cu care să vorbeşti în timpul şederii noastre aici, nu ezita să te adresezi mie.

Văzând că se încruntă, el adăugă:

- Numai ca prieten, te asigur. Nu am intenţia să-ţi complic viaţa mai mult. Pe de altă parte, încheie el cu un zâmbet, mă spetesc muncind şi sunt un celibatar convins; nu există nimic mai rău, credeţi-mă!

Tennessee îi zâmbi la rândul ei şi-i mulţumi călduros. În clipa aceea se auzi gongul anunţând cina şi toţi se grăbiră să-şi termine băutura pentru

a merge în sala restaurantului.

Ben şi Tennessee se aşezară la masa judecătorului şi a soţiei sale, în jurul cărora se aflau deja câţiva avocaţi. Conversaţia se dovedi foarte agreabilă şi tânăra femeie se surprinse că petrece momente plăcute. După desert, îl urmă pe Ben în sala de jocuri şi începu să înveţe regulile de bază ale jocului de bridge.

Era trecut de miezul nopţii când urcară la culcare. Fidel promisiunii sale, Ben nu făcu nici o încercare s-o seducă;
după ce o condusese până la uşa ei, se mulţumi să-şi ia rămas-bun înainte de a se îndrepta spre turnuleţ.

Epuizată, Tennessee adormi imediat şi se trezi proaspătă şi bine dispusă. Se întinse, apoi se ridică şi se îndreptă spre fereastră. Spre marea ei surpriză, constată că ninsese mult în timpul nopţii.

În dimineaţa aceea, la micul dejun, nu se vorbea decât despre asta. Se organiză pe nepusă masă un concurs de oameni de zăpadă pentru copii şi după masă, urcară toţi în camerele lor pentru a căuta pipe, fulare, pălării şi nasturi care să împodobească efemerele opere de artă. Apoi ieşiră să admire sculptorii improvizaţi; unii

începură o bătaie cu bulgări de zăpadă şi chiar persoanele cele mai în vârstă se treziră curând râzând şi alergând în curte.

Tocmai când se amuzau astfel, apăru pe neaşteptate căpitanul Waters, cu un aer grav. Plecă puţin după aceea cu un bărbat şi o femeie în vârstă care locuiseră în casa vecină cu cea a lui Ramsay pe vremea procesului şi depuseseră mărturie împotriva lui.

O tăcere de gheaţă coborî asupra adulţilor adunaţi în curte în timp ce aşteptau să li se spună ce se întâmplase.

Nu întârziară să afle. Un incendiu criminal izbucnise în ajun în casa cuplului, care fusese complet distrusă. Cele două pisici ale pensionarilor, pe care le lăsaseră în urma lor şi pe care le hrănea una din fiicele lor care locuia nu departe, pieriseră după toate probabilităţile în flăcări.

Prânzul fu groaznic, în special după agitaţia veselă de dimineaţă. Fiecare se gândea la propria lui casă, întrebându-se dacă va fi următoarea.

Căpitanul Waters făcu tot posibilul să liniştească pe toată lumea, subliniind că acest accident regretabil avea cel puţin un avantaj: dovedea că Ramsay se găsea departe de castel.

Dar atmosfera rămase încordată.

În după-amiaza aceea, Tennessee îşi puse nişte blugi, cizme şi un hanorac şi ieşi să se plimbe.

Soarele strălucea, făcând să sclipească zăpada acolo unde era încă neatinsă. Oamenii de zăpadă erau aliniaţi în curte, burtoşi şi zâmbăreţi, abandonaţi de creatorii lor.

Paşii lui Tennessee o conduseră până la poarta care dădea spre exterior. Era închisă cu un lacăt greu.

- Ti-ar plăcea să pleci?

Zăpada înăbuşise zgomotul paşilor lui Will şi tânăra femeie nu-l auzise apropiindu-se. Tresări şi se întoarse prompt.

- N-ar fi mare lucru de făcut, afară, remarcă ea pe un ton pe care-l spera indiferent.

- De ce, compania şi-a închis uşile de Crăciun? întrebă el cu un rânjet dispreţuitor.

Tennessee nu asta vrusese să spună; încerca doar să-l facă să înţeleagă că nu prevăzuse nimic pentru sărbători. Totuşi, nu-şi dădu osteneala să se explice şi se mulţumi să se răsucească pe călcâie pentru a-şi continua plimbarea.

Will i se alătură şi merse alături de ea în tăcere.

- Ti-ai lăsat părul să crească, remarcă în cele

din urmă.

- Da.

- Şi ai slăbit.

Asta semăna aproape cu o acuzaţie.

- Şi tu la fel, i-o întoarse Tennessee.

-Am văzut că nu ţi-a trebuit mult timp să găseşti un alt biet inocent ca să-l prinzi în cursă.

- Nici ţie.

El o privi intens şi îşi încruntă sprâncenele. Timp de câteva secunde, păru că este pe punctul să spună ceva, dar se răzgândi şi-şi întoarse ochii.

- Te-ai întors să locuieşti cu Emma, după plecarea ta? întrebă el după un timp.

- După ce m-ai dat afară, vrei să spui?

El nu răspunse, şi ea continuă:

- Nu, bineînţeles că nu. Ar fi fost ultima persoană cu care aş fi vrut să mă mut. Fără ea...

Se întrerupse.

- Ce voiai să spui? întrebă el.

- N-are importanţă.

- S-ar putea să aibă.

Tennessee îi aruncă o privire, dar faţa lui virilă nu trăda nici o emoţie. Ea schiţă un zâmbet trist.

- Nu cred, se mulţumi ea să spună.

I se părea ciudat că îi pusese acesată întrebare, după toţi aceşti ani. El nu-şi dăduse osteneala să afle veşti despre ea când o dăduse afară; atunci, de ce se preocupa de ea acum?

Brusc, îl întrebă:

- Crezi că-l vor aresta curând pe Ramsay? Poliţiştii ţi-au spus ceva?

- Nu, nimic special. Dar dacă va continua să comită acte criminale ca cel de ieri, până la urmă va face o greşeală şi va fi arestat. Cel puţin, de data asta, n-a omorât pe nimeni.

- Cu excepţia celor două biete pisici, sublinie Tennessee.

- Ele contează mai puţin, în comparaţie cu fiinţele umane.

- Ba da, contează, bineînţeles!

- Pentru tine? întrebă Will, cu gura deformată de dispreţ.

Sesizând brusc ce insinua, Tennessee simţi că păleşte. Se
întoarse furioasă şi vru să se îndrepte spre castel, dar Will o prinse de braţ.

- Lasă-mă să plec! strigă ea.

- Ce s-a întâmplat? Te temi să-ţi priveşti vinovăţia în faţă? Eşti o laşă!

Scoasă din sărite, Tennessee îl împinse cu violenţă.

- Ce ştii tu despre asta? Sunt trei ani de când trăiesc cu amintirea celor petrecute şi ştiu tot ce trebuie ştiut despre vinovăţie. Şi de asemenea despre multe alte emoţii.

- Ce încerci să spui?

- Nimic! replică ea, încercând din nou să se îndepărteze de el. N-am cerut eu să vin aici. Dacă faptul că mă revezi îţi reaminteşte toate astea, nu pot face nimic. De aceea, lasă-mă în pace.

- Nu pot!

Timp de o clipă, Tennessee încremeni locului, tulburată de disperarea pe care o simţise în vocea lui. Apoi lăsă să-i scape un râs amar.

- De ce? Să mă arunci afară nu ţi-a fost de-ajuns? Trebuie oare să fiu din nou pedepsită? Asta te pasionează să te răzbuni pe mine?

- Nu fi ridicolă.

- Atunci, de ce nu încetezi să-mi vorbeşti despre trecut?

- Nu pot să mă opresc, la naiba!

Tânăra femeie îl privi câteva secunde. Înţelegând că era sincer disperat, scoase un suspin.

- Oh, Dumnezeule, nu...

Se auziră deodată voci şi apărură nişte copii, împingând un enorm bulgăre de zăpadă în faţa lor. Will fusese pe punctul să spună ceva, dar se răzgândise. Tennessee profită ca să se îndepărteze rapid.

O dată întoarsă în castel, se grăbi să urce ca să se refugieze în camera ei, dar femeia de serviciu

era încă acolo. Neavând unde să se ducă pentru a petrece câteva momente singură cu ea însăşi, Tennessee se îndreptă, aproape fără să-şi dea seama spre turnuleţul lui Ben Lucas. Aici, în loc să urce spre camera acestuia, o luă pe o altă scară, foarte îngustă, care urca în spirală spre o uşă grea de lemn, pe care o reperase în seara când luase un pahar cu Ben.

Uşa era închisă, dar cheia se afla agăţată de un cârlig fixat în perete.

Deschizând uşa, Tennessee se trezi afară, pe o terasă îngustă mărginită de un parapet care înconjura acoperişul.

De teamă ca uşa să nu se închidă după ea, scoase cheia şi ieşi în aer liber. Merse de-a lungul parapetului şi ajunse curând la un alt turnuleţ.

Uşa acestuia era închisă, dar cheia ei o deschise cu uşurinţă. Totuşi, tânăra femeie hotărî să mai rămână câteva clipe afară. Aici, ştia că era în întregime singură şi că nimeni nu va veni să-i tulbure gândurile.

Plecându-şi ochii spre curte, văzu locul unde puţin mai devreme Will şi cu ea se certaseră. Mintea ei reveni fără să vrea la discuţia lor.

Dacă Will se dovedise incapabil să uite ce se întâmplase acum trei ani, nu era nici o îndoială că nu va putea niciodată s-o ierte şi că o va urî până

la sfârşitul zilelor sale. Nu-i mai rămânea nici o speranţă să-i recâştige prietenia.

Îşi luă capul în mâini. Un nor mare venise să ascundă soarele şi se făcuse dintr-o dată frig; începu să tremure, dar nu se mişcă, reflectând, încercând să înţeleagă.

Curând, totuşi, începu din nou să ningă şi trebui să se întoarcă înăuntru. Avu grijă să încuie uşa în urma ei şi să pună cheia la loc, apoi coborî în camera ei, unde femeia de serviciu îşi terminase treaba.

***

În seara aceea, când Ben o conducea pe Tennessee până la camera ei, după lecţia de bridge, dădură nas în nas cu Will şi Melanie, pe palierul etajului doi. Aceasta din urmă se pare că băuse puţin cam mult; râdea tare, împingându-se sugestiv în însoţitorul ei. Când o zări pe Tennessee, ea îi aruncă o privire victorioasă şi, luându-l pe Will de mână, îl trase într-o cameră.

Tennessee se îndreptă imediat spre treptele care duceau la etajul al treilea, urcându-le foarte repede. Ben trebui aproape să alerge ca s-o ajungă.

- Presupun că era camera lui Will? întrebă ea, forţându-se să pară detaşată.

- Nu, cred că este cea a Melaniei, răspunse el.

Tennessee îşi încruntă sprîncenele, surprinsă, dar alungă
din mintea ei ceea ce o contraria, prea furioasă şi umilită ca s-o preocupe. Îi ură rapid noapte bună lui Ben şi se pregătea să se îndrepte spre uşa camerei sale când el o opri cu un gest.

- Poate a făcut asta numai ca să te facă geloasă, sugeră el.

- Nu, nu mă iubeşte destul pentru asta.

- Bineînţeles că da!

- Eşti orb? întrebă ea cu o voce plină de furie. Will mă urăşte. Mă urăşte atât de mult încât nu mă va sculta niciodată, orice i-aş spune! Las-o baltă, Ben. Sunt o cauză pierdută.

- Prostii! Eşti o femeie frumoasă şi inteligentă. Şi poate meriţi ceva mai bun decât Will Brydon.

Ea scoase un suspin adânc şi scutură din cap.

- Nu, este tocmai contrariul.

Şi, fără să-i lase timp să protesteze, îi făcu un mic semn din mână şi intră în camera ei.

Dar o dată în patul ei, nu reuşi să adoarmă, incapabilă să-şi înăbuşe groaznicul sentiment de neputinţă şi de gelozie care-i strângea inima.

Will nu se opusese nici o secundă când Melanie îl trăsese în camera ei...

Imaginea corpurilor lor înlănţuite o tortura; îi venea să urle. Ridicându-se din pat, se duse să-şi

caute cutia cu somnifere de care se folosea în călătoriile ei ca să compenseze efectele decalajului orar. Ştia că aceste pilule erau nocive, dar era de asemenea conştientă că nu va reuşi să doarmă dacă va continua să se frământe astfel.

Luă două pilule, apoi se întinse. Curând, începu să aţipească uşor. Ultimul ei gând fu acesta: prima oară când o văzuse pe Melanie, aceasta se afla la ultimul etaj şi se pregătea să coboare. Dar dacă avea camera la etajul doi, ce naiba făcea sus?

***

A doua zi, Tennessee se trezi şi nu-şi dădu osteneala să coboare la micul dejun. De fapt, rămase aproape toată ziua în camera ei şi nu apăru la parter decât la ora cinci. Spre marea ei surpriză, văzu că un imens brad de Crăciun fusese ridicat în vestibul. Deşi toată lumea era deja în restaurant, se opri câteva secunde pentru a admira pomul. Fusese decorat cu beteală şi globuri colorate, şi cu ghirlande luminoase care clipeau pe ramurile maiestuoase.

- Copiii l-au decorat astfel în această după-amiază, spuse vocea lui Will, în spatele ei. S-au amuzat foarte mult.

- Este magnific.

- Nu te-am văzut astăzi.

Forţându-se să nu-i arate că era surprinsă că observase, Tennessee răspunse:

- Am rămas în camera mea. Aveam câteva lucruri de făcut: să scriu scrisori, să-mi spăl părul...

- Îmi place aşa, lung.

Spunând aceste cuvinte, întinsese mâna să-i mângâie buclele ei castaniu-roşcate cu vârful degetelor.

Tennessee se îndepărtă prompt.

- Nu-mi pasă ce-ţi place sau nu-ţi place, afirmă ea.

- Ce te-a găsit? o întrebă Will cu un aer uluit.

- Concentrează-te asupra unei singure femei, vrei? Şi întoarce-te acolo unde eşti binevenit.

- Tu îmi faci morală, Tennessee? Tu care te învârteşti în jurul lui Ben Lucas fără să te preocupi de acel iubit care te aşteaptă cine ştie unde?

- Ben este numai un prieten şi tu o ştii foarte bine. L-am cunoscut abia acum trei zile, pentru Dumnezeu! Dar am uitat că tu eşti foarte rapid...

Will se aplecă spre ea, cu maxilarele încleştate.

- Nu te-ai întrebat niciodată dacă nu cumva comportarea Melaniei este puţin mai onestă decât a ta? Bine, se culcă poate cu mai mulţi bărbaţi decât tine. Dar te simţi superioară pentru atâta lucru după tot ce ai făcut?

Capitolul 5

Aşadar, se întorseseră de unde plecaseră...

Ameţită de tristeţe şi de durere, Tennessee se întoarse să fugă, dar Will o prinse de umăr:

- Restaurantul este în partea cealaltă, îi atrase el atenţia.

- Nu-mi-e foame.

- N-ai coborât nici la masa de prânz. Trebuie să mănânci.

- Nu, de un pahar am nevoie, i-o întoarse ea cu un mic râs care suna fals.

Şi, desprinzându-se din strânsoarea lui, se îndreptă repede spre bar.

Acesta era închis. Tennessee nu se sinchisi; se duse în sala de jocuri, luă un pachet de cărţi cu un gest mecanic şi, aşezându-se la una din mese începu să facă pasienţe.

Puţin mai târziu, o mişcare lângă uşă o făcu să-şi ridice capul: era Will. Rămase nemişcat câteva clipe în prag, apoi intră în încăpere. Ducea un platou cu un bol cu supă, pâine cu nuci şi un pahar cu vin.

- Poftim, spuse el împingând cărţile ca să pună tava în faţa ei.

Ea îl privi câteva secunde, apoi îngăimă:

- M... Mulţumesc.

Se aştepta ca el să plece, dar în loc de asta se aşeză lângă ea şi începu să ungă pâinea cu unt. Ea

îl urmări în tăcere. Fiecare din gesturile lui îi reamintea perioada când trăiau împreună şi când erau atât de fericiţi. Era o asemenea tortură încât aproape îi fu ciudă pe el.

- De ce? întrebă ea.

- Mănâncă, Tennessee.

- N-am nevoie de mila ta.

- Cu atât mai bine, deoarece n-o vei avea. Nu vei avea nimic mai mult decât acest bol de supă. Atunci, mănâncă.

În mod ciudat, această remarcă o amuză pe tânăra femeie, care scoase un mic râs şi luă lingura.

După ce înghiţise puţină supă, remarcă:

- Credeam că te cunosc, dar m-am înşelat. Nu te cunoşteam când trăiam împreună şi încă nu te cunosc.

- Este limpede, într-adevăr, că nu mă cunoşteai pe vremea aceea, răspunse el.

Ea îi aruncă o privire. Faţa lui frumoasă nu lăsa să transpară nici o emoţie.

- Cred că, instinctiv, te înţelegeam mai bine atunci decât crezi, dar cineva m-a convins de contrariul.

- Cine?

Ea scutură din cap şi duse o bucată de pâine cu unt la gură.

- N-are importanţă.

- Presupun că întrebarea mea era stupidă; era scorpia aia de Emma, nu-i aşa?

Tennessee nu răspunse, şi el reluă cu o voce sumbră:

- Mai eşti prietenă cu ea? Încă o mai vezi?

Tânăra femeie scoase un suspin adânc.

- Nu-mi dădeam niciodată seama, dar în realitate, Emma era îngrozită la ideea că îmbătrâneşte. Devenea nebună de gelozie îndată ce i se părea că una din fetele mai tinere decât ea este o ameninţare pentru munca ei, pentru poziţia ei în companie. Îşi luase obiceiul de a le face să plece într-un mod destul de subtil. Pentru început, se prefăcea că este prietenă cu ele şi le propunea să împartă apartamentul ei. Când absentau sau plecau în concediu, le propunea să se ocupe de principalii lor clienţi. Apoi inventa poveşti pentru a-i păstra. După aceea, făcea în aşa fel încât să-şi alunge rivalele din casa ei şi lansa zvonuri despre ele ca să le oblige să demisioneze.

Tennessee duse o altă bucată de pâine la gură, o înghiţi, apoi reluă râzând încet:

- Făcuse asta cu două tinere înaintea mea, dar cu mine n-a mers - deoarece te aveam pe tine. M-am putut muta la tine şi am găsit noi clienţi. Din păcate, am făcut greşeala monumentală să-i destăinui că eram însărcinată...

Tennessee îşi muşcă buzele, dar continuă:

- După aceea, a povestit tuturor c-am făcut avort. Sunt chiar convinsă că ea este aceea care a reuşit să-l convingă pe tipul acela ticălos să vină ca să-ţi vorbească despre asta.

Ea tăcu, cu ochii plecaţi în farfurie.

- Atunci, ce s-a întâmplat? întrebă Will.

- După ce tu... După ce ne-am despărţit, a fost un infern, la slujbă. Emma a făcut totul pentru asta. Ea...

Tennessee se întrerupse; nu voia să-i dea impresia că solicita mila lui, astfel că reluă:

- Oricum ar fi fost, munca mea era tot ce-mi rămăsese, aşa că m-am agăţat de ea cu energia disperării. Eram decisă să n-o las să câştige. Când am înţeles că făcuse deja acelaşi lucru, am reuşit să le găsesc pe celelalte două tinere. Ne-am pus de acord şi am prezentat împreună cazul nostru direcţiei, şi am ameninţat că începem urmărirea judiciară. Asta i-a forţat să facă propria lor anchetă ca să evite scandalul. Au destituit-o fără menajamente.

- Cum a procedat ca să-ţi facă viaţa un infern?

- Acum nu mai are importanţă.

- Adevărat?

- Adevărat. S-a terminat.

- Ştii, sunt mulţumit c-ai reuşit să te debarasezi de ea. Era o scorpie mărginită.

- Pari foarte sigur de tine.

- Sunt. Într-o noapte, când erai în călătorie în străinătate, a încercat să mă determine să mă culc cu ea. M-a sunat pretinzând că încălzitorul de apă avea o problemă. Sau nu ştiu prea bine ce, şi odată ce am sosit, a început să facă aluzii sugestive... Te las să-ţi imaginezi urmarea.

Tennessee îşi încruntă sprâncenele.

- Dar de ce nu mi-ai spus-o niciodată?

- Pentru că m-a ameninţat, dacă aflai ceva, că va spune că eu am fost acela care a hărţuit-o.

Rămaseră tăcuţi câteva momente. Scârbită, Tennessee se gândea la aceea pe care o considera într-un timp drept cea mai bună prietenă.

- Şi... unde te-ai dus, după despărţirea noastră? întrebă Will.

- Oh, am găsit un apartament... m-am descurcat, răspunse ea pe un ton liniştit. Şi tu? Lucrezi la aceeaşi societate?

- Nu. Un timp, nu mai puteam sta locului. Am petrecut un an călătorind: la New York, la Tokyo şi la Hong Kong, cu scopul de a studia alte pieţe, de a-mi spori aria competenţelor.

- A fost o idee bună, pentru cariera ta - Will clătină din cap.

- Nu pentru asta am făcut-o.

Ea înţelese imediat ce voia să spună şi ridică spre el o privire tulburată.

- Mi-ar fi plăcut să vorbim înainte să... înainte să...

- Înainte să te arunc afară? completă el.

El se ridică şi luă platoul.

- N-ar fi fost nici o diferenţă, reluă el. Orice mi-ai fi spus, n-aş fi putut suporta să fiu în aceeaşi încăpere cu tine, după ce făcuseşi.

Faţa lui Tennessee se întunecă, şi întoarse capul ca să încerce să ascundă durerea care-i strângea inima. Nu-l văzu ieşind, auzi doar uşa sălii de jocuri închizându-se în urma lui.

Mai târziu, la bar, luă un pahar cu Ben. Pretextând o durere de cap, îl anunţă că nu va juca bridge cu el, în seara aceea.

- Biata micuţă, zise un domn corpolent cu un aer compătimitor. Trebuie să te culci devreme şi să te odihneşti bine. N-ai vrea să ratezi sărbătoarea de mâine seară!

- Ce sărbătoare?

- Cum, nu eşti la curent? Doi dintre codeţinuţii noştri, dacă pot spune aşa, îşi sărbătoresc aniversarea în aceeaşi zi, şi au hotărât să organizeze o mică petrecere, după care se vor

cânta cântece de Crăciun. Ştii să cânţi?

- Deloc, răspunse Tennessee. Îmi pare rău!

Ea se ridică imediat şi-şi luă rămas-bun de la însoţitorii ei. Erau încă mulţi oameni în diferitele camere de la parter, şi se gândi că trebuia să fie singura adultă din castel care se ducea la culcare atât de devreme.

Ca de obicei, urcă scara ca să ajungă în camera ei. Nu văzu pe nimeni până la etajul ei. Când ajungea aproape pe palier, îi atrase atenţia o mişcare la celălalt capăt al culoarului. Se grăbi să urce ultimele trepte, tocmai la timp pentru a vedea o femeie intrând în lift.

Tennessee era aproape sigură că era vorba de Melanie Truscott; cu toate că nu-i văzuse faţa, îi recunoscuse totuşi mersul, rochia, poşeta mare pe care o purta întotdeauna.

Îşi încruntă sprâncenele, amintindu-şi că o mai văzuse pe Melanie la etajul acesta mai înainte. Făcea o vizită unui bărbat? Şi dacă acesta era cazul, ora era destul de ciudat aleasă. Poate că era vorba de unul din paznici? Tennessee ştia că la acest etaj se găsea camera căpitanului Waters. Poate că unii din oamenii săi locuiau de asemenea acolo.

Totuşi, era uimitor. De ce ar avea Melanie

nevoie de un alt bărbat, dacă îl avea pe Will? Înţepătura familiară a geloziei îi smulse lui Tennessee un geamăt. Dar când se îndrepta spre camera ei, remarcă nişte urme ciudate, umede, pe mochetă. Ca şi cum cineva mersese pe ele cu pantofii murdari de zăpadă... Ori, singura persoană care trecuse pe acolo era după toate aparenţele Melanie.

Roasă de curiozitate, Tennessee merse după urme. Ele o conduseră spre mica scară spre turnuleţ, cea pe care o folosise ea însăşi în ajun pentru plimbarea ei solitară.

Ce făcuse oare Melanie afară, pe frigul acesta?

Tennessee ezită, apoi întoarse cheia în broască. Imediat, o rafală de vânt îngheţat îi tăie respiraţia. Făcu totuşi un pas afară; nici o stea nu lumina noaptea întunecată. Tremură în rochia ei uşoară.

Când se întorcea înăuntru, pantoful îi alunecă pe zăpadă şi se prinse instinctiv de zidul de piatră. Îi scăpă un ţipăt când degetele ei întâlniră o blană caldă.

Îşi retrase repede mâna şi privi la ceea ce atinsese. Scoase un suspin de uşurare: era vorba doar de o manta agăţată într-un cui, al cărei guler era garnisit cu blană. Blana era caldă, îşi amintea.

Cineva purtase prin urmare această manta câteva clipe mai devreme. Melanie?

Tulburată, Tennessee se întoarse înăuntru şi încuie cu grijă uşa în spatele ei. O dată ajunsă în camera ei, fu cât pe ce să-l sune pe căpitanul Waters ca să-i spună ce observase, dar se răzgândi. Exista fără îndoială o explicaţie perfect raţională la ceea ce văzuse şi s-ar fi făcut de râs împărtăşind neliniştile ei militarului. S-ar putea chiar să-şi închipuie că gelozia motiva neliniştile ei...

Hotărî prin urmare să aştepte până a doua zi şi să vorbească mai întâi cu Ben, pentru a-i cere părerea.

***

Era foarte devreme când se trezi, dar, prea agitată ca să mai adoarmă, se ridică din pat şi coborî în sala de gimnastică, după care înotă o jumătate de oră în piscină.

Când ajunse în sala restaurantului pentru micul dejun, Ben nu era acolo. Asta n-o mira deloc: îi spusese că-i plăcea să-şi petreacă primele ore ale dimineţii lucrând liniştit la dosarele lui judiciare.

Ca să nu-l deranjeze, Tennessee îi scrise un bilet prin care-i cerea să treacă neapărat s-o vadă,

pe care îl prinse cu un ac pe marele panou din hol, unde îl va observa cu siguranţă.

Abia terminase când uşile se deschiseră şi intrară trei poliţişti zâmbitori ducând fiecare câte doi saci.

-A sosit corespondenţa! anunţară ei cu veselie.

Oamenii se înghesuiră imediat în jurul lor. Toţi acordau o mare importanţă corespondenţei, singura lor legătură cu lumea exterioară.

Poliţiştii scoaseră mai întâi pachetele, dar nu le distribuir' imediat, explicând c' trebuie mai întâi s' le cerceteze, din motive de siguranţ'.

În timp ce unul dintre ei se îndrepta spre buc't'rie ca s' se achite de aceast' sarcin', ceilalţi doi distribuir' scrisori - înspecial felicit'ri de Cr'ciun.

Will se apropie curând, cu Melanie al'turi de el, şi Tennessee se întreb' dac' petrecuser' noaptea împreun'. Dar n-avu timp s' se mai gândeasc' la asta deoarece se auzi zgomotul caracteristic al unei explozii la subsol.

Urmar' câteva strig'te de panic', apoi o t'cere încordat' se ab'tu asupra micului grup. Toţi priveau în direcţia sc'rii care ducea la buc't'rie.

Cei doi poliţişti abandonar' scrisorile pe care le ţineau în mân' şi alergar' spre scar', urmaţi

imediat de c'pitanul Waters, care tocmai îşi f'cea intrarea.

El nu reveni decât dup' aproape zece minute, cu o expresie grav'.

- A fost un exploziv într-unul din pachete, anunţ' el. Dar din fericire, nimeni n-a fost r'nit. Poliţistul care l-a deschis purta m'nuşi şi haine de protecţie şi n-a p'ţit nimic.

- Coletul... Cui îi era adresat? întreb' o doamn'.

C'pitanul ezit', apoi r'spunse:

- Melaniei Truscott.

Privirea lui Tennessee se îndreptă spre ea. Aceasta părea şocată şi totodată uluită şi se clătina pe picioare. Înţelegând că era pe punctul să leşine, Will sări imediat în ajutorul ei şi o prinse în momentul când cădea. O purtă în braţe până în fumoar, unde o întinse pe una din canapele.

Curând, ea îşi reveni.

- Nu-mi vine să cred. Nu-mi vine să cred... bolborosea ea înainte de a izbucni în hohote de plâns.

Întorcându-se spre uşă, Tennessee îl văzu pe Ben care, cu biletul ei în mână, îi făcea semn să i se alăture. Ea clătină din cap şi, printr-un fel de acord tacit, se îndreptară în tăcere spre sala de jocuri.

- Ai auzit ce s-a întâmplat? tânăra femeie.

- Da.

Ea îşi încruntă sprîncenele.

- Melanie avea un aer surprins că primise această bombă... Complet neîncrezătoare.

- Cine n-ar fi fost? medită Ben. Dar spune-mi mai curând de ce voiai să mă vezi?

- Oh...

Tennessee îşi muşcă buzele. Bănuielile ei în legătură cu Melanie păreau dintr-o dată absurde. Orice ar fi făcut Melanie pe acoperiş, nu putea să aibă vreo legătură cu Ramsay...

- Nimic, răspunse Tennessee, mă întrebam numai dacă-mi vei da azi o altă lecţie de bridge.

Ben păru surprins.

- Dar... desigur, răspunse el. În această dimineaţă, trebuie să repet cu ceilalţi - cânt la chitară, diseară, la sărbătoare, şi sunt deja în întârziere. Ne întâlnim mai târziu, de acord?

Tennessee înclină capul în semn de acceptare. După ce el plecă la repetiţie, ea rămase în sala de jocuri; îşi întoarse fotoliul spre fereastră, ridică încet capul pentru a-şi oferi faţa razelor soarelui matinal şi închise pleoapele.

Trebuie să fi aţipit un timp, deoarece când deschise ochii nu ştia dacă se trezise sau dacă dormea. La câţiva paşi de ea, Will o privea cu

intensitate. Şi sentimentele pe care le exprima privirea lui erau atât de neaşteptate încât îşi simţi inima bătând nebuneşte în piept. Tandreţe nesfârşită, dorinţă, regret, toate astea se citeau pe trăsăturile lui virile.

Tennessee clipi din pleoape şi brusc, totul a revenit la normal. Will era acolo, dar faţa lui era rece, detaşată, neutră. În mâinile lui ţinea două pachete.

- Sunt pentru tine, spuse el cu o voce tăioasă.

- Îţi mulţumesc că mi le-ai adus. Cum se simte Melanie?

- Bine, acum, cred. A băut puţin coniac şi a urcat în camera ei.

- Era foarte şocată.

Will îşi încruntă uşor sprâncenele.

- Da, nu-i aşa? Îmi închipui că încă mai credem că nu ni se poate întâmpla nimic...

- Dar ea l-a cunoscut totuşi bine pe Ramsay. Ştia de ce este capabil.

În momentul acela, Gwenda Paston intră în încăpere.

- Ah, eşti aici, Tennessee! Te căutam. Avem o idee nemaipomenită să distrăm copiii ca să-i facem să uite supărătorul incident din acesată dimineaţă. Vom organiza un spectacol de Crăciun.

- Adevărat? Este o idee excelentă, afirmă politicos Tennessee. Ce spectacol?

- Albă ca Zăpada şi cei şapte pitici. În felul acesta, copiii vor putea juca rolul piticilor. Celelalte persoane care vor dori să participe vor fi zânele sau sătenii, ceva în genul ăsta. Dar ne va trebui ajutor ca să organizăm totul.

- Voi fi încântată să fiu de ajutor. A rămas puţin timp până la revelion. Cum intenţionaţi să pregătiţi totul la timp?

- Oh, n-avem intenţia să prezentăm spectacolul în seara de Crăciun, ci mai curând puţin mai târziu. Oricum, trebuie să începem repetiţiile şi organizarea chiar de acum.

Ea se întoarse spre Will.

- La ce vă pricepeţi mai bine? Tâmplărie, pictură, electricitate?

- Pe cuvântul meu, aş putea încerca să fac ce doriţi, se încumetă Will.

- Este un pictor bun, interveni Tennessee. Nu-i va fi greu să vă facă decorurile.

Will îi aruncă o privire, dar nu răspunse. Doamna Paston notă informaţia cu entuziasm într-un carneţel.

- Asta este minunat! Mă temeam că nu voi găsi pe nimeni. Bine, trebuie să discutaţi cu ceilalţi organizatori de îndată ce veţi citi scenariul.

- Aveţi deja un scenariu? se miră Will.

- Să spunem că lucrăm la el... Toată lumea cunoaşte povestea Albei ca Zăpada; nu ne rămâne decât să ne-o amintim şi s-o scriem!

- Ce pot face ca să vă ajut? întrebă Tennessee.

- Dumneata? Vei deţine rolul principal, draga mea micuţă. Mi-a fost de-ajuns să te văd în această dimineaţă cu aceşti colanţi de gimnastică mulaţi ca să ştiu că sunteţi cea care ne trebuia. Are picioare extraordinare, nu-i aşa, domnule Brydon?

Spre marea jenă a lui Tennessee, se aplecară amândoi să-i privească picioarele. Will clătină în cele din urmă din cap.

- Sunt perfecte! afirmă el. Şi lungi, ideale pentru a juca rolul principal.

- Dar nu pot! exclamă Tennessee.

- Haideţi, nu fiţi timidă, draga mea micuţă. Toţi suntem nişte amatori, nimeni nu vă va judeca, afirmă Gwenda.

- Nu înţelegeţi...

- Probabil se teme că trebuie să cânte, explică Will, cu un zâmbet amuzat. Este incapabilă s-o facă.

- De unde ştiţi?

- Pe cuvântul meu, am auzit-o în special în baie, şi vă asigur că este un dezastru.

Tennessee îi aruncă o privire furibundă, dar recunoscu întorcându-se spre Gwenda Paston:

- Are dreptate. Mi-e teamă că trebuie să găsiţi pe altcineva.

Soţia judecătorului îi aruncă o privire mirată lui Will, apoi
reluă la adresa tinerei femei:

- Asta n-are nici o importanţă. Se află printre noi o doamnă care cânta admirabil, dar care este să spunem... puţin prea voinică pentru a juca rolul Albei ca Zăpada. Vă veţi preface c-o să cântaţi, în timp ce ea va cânta în culise. Am rezolvat-o! Acum, va trebui să conving pe cineva să joace pe mama vitregă cea rea. Mă întreb...

- Aşteptaţi, nu înţelegeţi, o întrerupse Tennessee. Nu pot juca în spectacolul dumneavoastră deoarece nu voi mai fi aici. Trebuie să plec tocmai după Crăciun. Îmi pare rău. Dacă pot să vă ajut altfel...

- Dar... poliţia? N-o să vă lase...

- Totul a fost aranjat, afirmă ea. Acum, scuzaţi-mă, încheie ea luându-şi pachetele şi ridicându-se.

Purtând câte un pachet sub fiecare braţ,

Tennessee urcă scările în fugă. Era sigură că doamna Paston trebuia să fie, în acest moment, ocupată să-l întrebe pe Will despre această poveste cu plecarea anticipată; şi nu se îndoia că el însuşi va face totul pentru a afla despre ce era vorba. De aceea, învârti de două ori cheia în broască.

Aşezată pe pat, începu să-şi deschidă pacheţelele. Unul din ele era de la mama ei şi conţinea o scrisoare şi fotografii ale familiei: tatăl vitreg, sora vitregă...

Tennessee începuse să citească scrisoarea când cineva bătu la uşa ei. Nu răspunse. Loviturile se repetară.

- Tennessee, ştiu că eşti acolo, se auzi vocea lui Will. Trebuie să-ţi vorbesc.

Ea nu se mişcă. După câteva secunde, auzi paşii lui Will îndepărtându-se pe coridor. Dar tocmai când se credea salvată, telefonul începu să sune. Ridică receptorul.

- Te previn, dacă închizi telefonul, urc şi-ţi sparg uşa! urlă vocea lui Will în receptor.

Scoţând un oftat adânc, răspunse cu răceală:

- Te ascult.

- De ce nu deschizi?

- Poate pentru că nu vreau să vorbesc cu tine.

- Nu poţi să te ascunzi la nesfârşit. Ce este cu povestea asta cu plecarea după Crăciun?

- M-ai auzit.

- Îmi închipui că trebuie să mergi la una din acele conferinţe pe care le consideri mai importantă decât propria ta viaţă?

- Imaginează-ţi ce vrei, nu-mi pasă.

- Nu-i asta?

- Nu-ţi voi spune, Will. Prin urmare, las-o baltă, vrei?

- Nu, nici nu se pune problema! Nu vei pleca nicăieri atâta timp cât Ramsay nu va fi arestat, mă auzi?

- Da, te aud. Şi orice aş auzi în acest moment voi crede că soarta mea te interesează mai mult decât vrei să admiţi...

La celălalt capăt al firului se făcu tăcere. Tennessee profită ca să închidă; telefonul nu mai sună a doua oară.

Trebui totuşi ca tânăra femeie să iasă din camera ei pentru masa de prânz. Când ajunse în hol îl găsi pe Will, aparent ocupat să citească un ziar. Cu toate astea, îndată ce o văzu, lăsă ziarul şi se apropie de ea.

- Îmi datorezi câteva explicaţii, spuse el luând-o de braţ şi conducând-o în cea mai apropiată încăpere goală, închizând uşa în urma lor.

- Vezi-ţi de treburile tale, Will, spuse Tennessee pe un ton obosit. Ce-ţi pasă ţie ce fac?

El avusese evident timp să reflecteze asupra situaţiei, deoarece răspunse imediat:

- Nu-ţi dai seama că dacă pleci şi Ramsay te găseşte, va reuşi fără greutate să te facă să mărturiseşti unde ne ascundem noi?

Tennessee schiţă un mic surâs.

- Înţeleg. Aşadar, tu ai un drept de control asupra conduitei mele, numai că te temi pentru ceilalţi, aşa-i? Linişteşte-te, îţi promit că Ramsay nu mă va găsi şi nu voi pune pe nimeni în pericol.

- Promisiunile tale nu-mi sunt de-ajuns.

- Asta este totuşi tot ce vei obţine de la mine, Will.

- Vreau să ştiu, la naiba! Pleci oare ca să-ţi întâlneşti amantul undeva?

Tennessee uitase din nou de existenţa iubitului imaginar. Se sili totuşi să-şi ascundă surpriza şi răspunse cât mai firesc posibil:

- Nu, asta n-are nici o legătură cu el.

- Atunci, o problemă de familie?

- Nu.

- În cazul acesta, este vorba în mod obligatoriu despre o conferinţă. Ceva în legătură cu munca ta.

Ea scutură din cap.

- Las-o baltă, Will. Nu-ţi voi spune nimic, punct final.

El se îndreptă spre uşă cu paşi mari, vizibil nebun de furie, dar se opri în ultimul moment.

- Dacă ceea ce îmi spui este adevărat, nu văd decât un singur motiv posibil pentru care vrei să pleci. Este din cauza mea, nu-i aşa?

Tennessee îşi plecă rapid capul pentru ca privirea să n-o trădeze, dar prea târziu: el înţelesese că avea dreptate.

- Totuşi... începu el.

Tânăra femeie trecu repede prin faţa lui, îl îndepărtă ca să ajungă la uşă şi ieşi alergând.

Capitolul 6

Tennessee se refugie în sala restaurantului şi se duse să se aşeze lângă Ben. El îi zâmbi.

- Ti-ai deschis toată corespondenţa?

- Da. Am primit cadouri de la părinţii mei.

- Lasă-mă să ghicesc... Pariez că mama ţi-a trimis îmbrăcăminte şi tata o carte.

- Asta primeşti de obicei?

- Invariabil. Atunci, am dreptate?

- Aproape. Mama mi-a trimis un şorţ de bucătărie şi tata o carte de reţete! Cred că le-ar plăcea să mă vadă căsătorită.

- Şi ştiind că cel mai bun mijloc de a cuceri un bărbat este de a te adresa stomacului său, îţi trimit ceva cu care să ai succes! Dar spune-mi, dumneata ce crezi? Consideri că este timpul să te căsătoreşti?

- Nu ştiu. Eu... eu cred că aş prefera să vorbesc despre altceva, dacă n-ai nimic împotrivă.

Ben se înclină politicos, şi schimbară subiectul.

După prânz, luară parte la un turneu de bridge, care ceru o asemenea concentrare încât Tennessee ieşi epuizată mental. Se descurcară bine, totuşi, şi Ben afirmă că este mândru de eleva lui.

Petrecând cea mai mare parte a după-amiezii în sala de jocuri, Tennessee nu-i văzuse nici pe Will, nici pe Melanie; dar amândoi se găseau la

bar când coborî acolo, după ce se îmbrăcase pentru cină şi petrecere.

Îmbrăcase un pantalon elegant de mătase neagră, foarte larg şi o bluză roşie cu guler cu colţuri ascuţite din acelaşi material. Elegantă, dar sobră. În ceea ce o priveşte, Melanie îmbrăcase o rochie lungă de lame argintiu, atât de mulată încât era imposibil să poarte pe dedesubt cel mai mic lucru.

Ea era în centrul unui mic grup de admiratori, şi aproape toate persoanele care intrau în bar se apropiau de ea ca s-o întrebe cum se simţea după şocul suferit dimineaţă.

Will, totuşi, nu făcea parte din cei care o înconjurau. Aşezat pe un taburet la bar, vorbea despre crichet cu câţiva domni. Când o văzu pe Tennessee intrând, se scuză faţă de interlocutorii săi şi se apropie de ea.

- Îţi ofer ceva?

Ea îl privi cu un aer întrebător, dar expresia lui era de nepătruns.

- Mulţumesc, cu plăcere, spuse ea în sfârşit clătinând din cap. Un gin tonic, te rog.

Se aşeză pe un taburet şi el reveni curând cu paharele.

- Aş vrea să-ţi vorbesc, puţin mai târziu, zise el.

Cum faţa tinerei femei se întuneca, el reluă

imediat:

- Nimic neplăcut. Am doar impresia că trebuie să avem o mică discuţie. Nu vreau să ai impresia că trebuie să fugi de mine.

- Înţeleg, răspunse ea plecându-şi ochii spre paharul ei.

- Nimic altceva decât să vorbim.

- Spune-mi, de ce nu eşti cu Melanie?

- De ce ar trebui să fiu cu ea?

- Nu sunteţi împreună?

- Nu.

În vocea lui era ceva atât de categoric încât îi aruncă o privire surprinsă.

- Poate ar trebui s-o informezi despre asta pe Melanie, remarcă ea ridicându-se.

Şi după aceste cuvinte, se îndreptă spre Ben, care tocmai intra în bar cu un mic grup de prieteni.

***

Petrecerea fu un succes. Ajunşi la capătul răbdării de izolarea lor forţată, toţi locuitorii castelului erau încântaţi de această ocazie de a scăpa de tensiunea lor, şi se dansă, se bău şi se discută până târziu în noapte, cu cântece de Crăciun interpretate de cor.

Tennessee nu vorbise toată seara cu Will. Totuşi, îl observase cu coada ochiului şi remarcase că nu dansase nici măcar o singură

dată cu Melanie. Poate că spusese adevărul, la urma urmei?

Îşi încruntă sprâncenele. Orice ar fi pretins el, ea n-ar trebui să uite că-l văzuse cu ochii ei când intrase în camera Melaniei. De ce aventura lor s-ar fi terminat deja? De altfel, Will nu se repezise alături de tânăra femeie când aceasta leşinase?

Numai dacă nu cumva Melanie nu avea pe altul în vedere, ceea ce ar explica faptul că Will n-o mai interesa. Totuşi, nu părea să fie cazul. Nu, ceva trebuie să se fi întâmplat între ei.

La ce bun să se piardă în presupuneri? Oricum, asta nu va schimba nimic în atitudinea lui Will faţă de Tennessee. Niciodată n-o va ierta pentru ce-şi imagina că-i făcuse, era absolut sigură. Şi era inutil să vrea să-i deschidă ochii, deoarece va crede doar că este o minciună din partea ei.

Acum, corul intona „Blândă Noapte". Privind în jurul ei, Tennessee văzu că multe persoane aveau lacrimi în ochi. Chiar în clipa aceea, simţi o mână pe braţul ei; era Will.

- Şi acea mică discuţie? zise el simplu.

Ea îşi încruntă sprîncenele.

- Nu poate să aştepte până mâine?

- Cred că, totuşi, cu cât este mai curând, cu atât va fi mai bine.

După o secundă de ezitare, ea clătină din cap.

- De acord.

Se strecurară afară din sala de bal şi se îndreptară spre sala de televiziune. Găsind-o goală, intrară înăuntru şi închiseră uşa.

- Aşadar, ce voiai să-mi spui? întrebă imediat Tennessee.

- Aveam dreptate, în această dimineaţă, nu-i aşa? Vrei să pleci numai ca să scapi de mine.

Nu era o întrebare. Era evident convins că are dreptate. Tânăra femeie nu putea decât să clatine din cap fără tragere de inimă.

- Da.

- Ştiu că nu ţi-am făcut viaţa deosebit de uşoară, aici, dar nu cred că...

- Aveam totul aranjat înainte de a veni, i-o tăie ea. Când poliţia a venit să mă caute, am spus că nu voi pleca decât cu condiţia expresă să-mi găsească o altă ascunzătoare cât mai repede posibil.

Will rămase câteva momente tăcut, apoi întrebă cu o voce încordată:

- Erai atât de reticentă la ideea de a mă revedea?

- Ce-ţi imaginai? Nu ne-am despărţit în termeni buni, îţi reamintesc. M-ai dat afară! Ai spus că erai atât de dezgustat încât nu puteai suporta să fii lângă mine. Tu... m-ai privit ca şi cum eram o

fiinţă mârşavă. Te miră într-adevăr că după asta nu sunt entuziasmată la ideea de a petrece zile, poate chiar săptămâni, blocată aici cu tine?

- Nici eu însumi nu eram foarte entuziasmat la ideea de a veni aici, recunoscu Will.

Apoi, încet, cu regret parcă, adăugă:

- În mare parte, îmi imaginez, pentru că n-am reuşit niciodată să te uit complet.

Auzind aceste cuvinte, Tennessee simţi că păleşte. Will continua deja cu o voce iritată:

- Chiar dacă încă nu reuşesc să admit că ai putut face asta, c-ai avut curajul să avortezi. Şi fără să mi-o spui! Modul în care am aflat... Cred că asta a fost cel mai rău. Eram nebun de furie... Trebuia să te părăsesc. Dar după plecarea ta, am înţeles cu adevărat ce înseamnă suferinţa.

- Nu înţeleg, murmură ea. Asta pentru că... pentru că prezenţa mea îţi lipsea?

- Nu. Era mai ales pentru că îmi dădeam seama că mă înşelasem complet în privinţa ta. Gândurile mele, speranţele mele, visele mele, sentimentele mele... tot ce aveam era fals.

Mâinile lui Tennessee se crispară pe paharul pe care-l ţinea în mână şi pe care îl luase maşinal părăsind sala de bal, dar nu spuse nimic.

- La început, credeam că eram mai important pentru tine decât munca ta dragă.

Ea fu cât pe ce să vorbească, dar el continuă:

- Şi nu-mi spune că nu era aşa, Tennessee. Dacă m-ai fi iubit, te-ai fi întors spre mine când ai rămas însărcinată, nu spre Emma. Şi dacă m-ai fi iubit, ai fi dorit acest copil. Bine, ştiu că nu eram căsătoriţi şi că era un accident, dar la naiba, era copilul nostru! Asta nu însemna nimic pentru tine?

Fără să-i lase timp să vorbească, el răspunse la propria lui întrebare.

- Bineînţeles că nu! Erai gata să distrugi o viaţă deoarece asta ţi-ar fi dăunat carierei!

- Nu este adevărat, îl întrerupse Tennessee, incapabilă să mai tacă.

Will ridică din umeri.

- Şi care este adevărul, atunci?

O vagă speranţă o cuprinse pe tânăra femeie. O va crede oare dacă-i povestea totul? Nu putea lăsa să-i scape această şansă de a clarifica lucrurile.

- Când am descoperit că eram însărcinată, începu ea, erai în călătorie. Aveam nevoie să vorbesc - să vorbesc cu o femeie - şi Emma era singura mea prietenă. Mama şi cu mine nu suntem destul de apropiate; n-am putut niciodată să-i destăinui problemele mele. A fost un şoc să descopăr că eram însărcinată când eram convinsă că era imposibil. Nu eram pregătită pentru asta.

Şi tu nu erai acolo ca să mă încurajezi, să mă linişteşti. Atunci, m-am dus s-o văd pe Emma. Ştiu că a fost o greşeală teribilă, dar pe moment, părea o idee bună. Era mai în vârstă decât mine şi avea mai multă experienţă.

- Nu mi-e greu să-mi închipui ce ţi-a spus, i-o tăie el. Nu-i nevoie să-mi repeţi.

- Crezi? Eşti sigur că mi-a explicat că ar fi rău pentru cariera mea.

- Nu asta ţi-a spus?

- Ba da, admise Tennessee, dar numai în subsidiar. Primul lucru pe care mi l-a spus şi l-a repetat, a fost că dacă păstram copilul, te voi pierde.

Will îi aruncă o privire uluită.

- Revenea fără încetare asupra acestui lucru, continuă Tennessee. Spunea că dacă ai fi fost pregătit să accepţi un copil, m-ai fi cerut în căsătorie. Că m-ai fi învinuit mereu că am rămas însărcinată, că ţi-am stricat viaţa. Şi că dacă ne căsătoream din cauza copilului, m-ai fi acuzat că te-am prins în cursă ca să mă iei în căsătorie şi că vei sfârşi prin a mă urî din cauza asta.

Will clătină din cap, neîncrezător.

- Şi tu ai lăsat-o să te convingă cu toate prostiile astea?

- Da, pentru că erau unul sau două lucruri care

păreau adevărate.

- Care?

Tennessee îşi umezi buzele.

- M-ai invitat să mă mut la tine numai pentru că nu mai aveam mijloacele să locuiesc cu ea. Şi niciodată n-ai amintit de căsătorie.

Ea îşi ridică ochii pentru a-i întâlni privirea

- Nici măcar nu-mi spuseseşi explicit că mă iubeai.

- Dar era evident! explodă el. Te-am iubit din clipa când te-am văzut.

- Niciodată n-ai spus-o, repetă ea.

- Credeam că o ştiai. Că la fel era şi pentru tine. Credeam că ceea ce simţeam era atât de profund încât era inutil să se spună ceva...

- Dar o femeie are nevoie să fie liniştită, să fie sigură. Or, eu nu eram sigură decât de sentimentele mele, nu de ale tale. Nu voiam să te pierd. Aş fi făcut orice ca să nu te pierd...

Se întrerupse, conştientă de falsa impresie pe care puteau să i-o dea cuvintele ei. Acum, niciodată n-o va mai crede dacă-i spunea că nu avortase.

Furioasă pe ea însăşi, reluă:

- Dar astea nu erau singurele motive pentru care nu ţi-am vorbit. Mi-ai dat limpede de înţeles ce credeai despre mamele care muncesc. Eu eram

convinsă că o femeie poate să împace perfect cariera şi viaţa de familie. Eram sfâşiată să te văd atât de mărginit cu privire la acest subiect.

- Atunci, ai ales uşurinţa, laşitatea!

- Mi-ai cerut să-ţi spun adevărul, şi încerc să-ţi explic. Dacă accepţi să mă asculţi...

- Crezi că este adevărul, te-ai convins că este adevărul, dar este fals. Dacă nu voiai să avortezi, conştientă sau nu, nimeni nu te-ar fi putut convinge s-o faci, nici Emma, nici altcineva!

Ea îl privi câteva secunde, apoi întoarse capul. Strângea atât de tare paharul între degete încât se sparse, tăindu-i adânc palma; dar aproape nu acordă atenţie durerii. Fără să ştie, Will scotea la iveală temerile ei cele mai profunde. Da, considerase avortul drept o posibilitate, se gândise zile întregi la asta. Şi când pierduse sarcina, disperarea pe care o încercase fusese însoţită de o incontestabilă uşurare.

Fără să se întoarcă, spuse:

- Poate ai dreptate. Nu ştiu. Dar asta nu mai are importanţă acum, nu-i aşa?

- Bineînţeles că da!

- Nu. Pentru că oricum, n-ai avut încredere în mine şi nu vei avea niciodată. Eşti convins de vinovăţia mea, şi nimic nu va putea schimba asta.

Prin urmare, nu cred că merită osteneala să mai prelungim această discuţie.

- Da, ştiu, preferi să uiţi. Să uiţi că egoismul tău a stricat totul, a distrus totul. Dar eu nu pot uita, înţelegi? Niciodată nu te voi ierta!

- Da, ştiu. Închide uşa când ieşi, te rog, replică ea simplu, cu o voce absentă.

- Nu s-a sfârşit. Nu am rezolvat problema plecării tale. Nu-i nevoie să pleci.

- Te crezi capabil să nu mai aduci în discuţie acest subiect? N-o să mi-l arunci în faţă de fiecare dată când ne vom întâlni?

El inspiră adânc.

- Da.

- Mincinosule. Ai recunoscut tu însuţi că asta te obseda, prima dată când am vorbit.

- Îţi dau cuvântul meu, Tennessee, promite-mi că nu pleci.

- Lasă-mă în pace, Will, murmură ea.

Mâna rănită o făcea să sufere teribil, acum, şi era nerăbdătoare să-l vadă plecat pentru a putea s-o îngrijească. Cu atât mai mult cu cât se temea să nu păteze cu sânge covorul persan care acoperea parchetul încăperii.

- Nu atâta timp cât nu-mi promiţi.

Vocea ei se apropia de isterie când îi răspunse:

- Foarte bine, îţi promit! Acum, lasă-mă singură!

- Cum vrei. Bună seara, răspunse el.

Şi ieşi trântind uşa.

Plecându-şi ochii, Tennessee văzu că avea sânge pe pantalon şi pe bluză. Hotărî să se ducă să caute trusa de prim- ajutor care se găsea la recepţie, dar când se îndreptă spre uşă, fu cuprinsă de o slăbiciune şi trebui să se oprească.

„Probabil că am băut puţin prea mult, se gândi ea. Trebuie să-mi revin."

Făcu un nou efort ca să înainteze, dar nu putu decât să schiţeze un pas ezitant.

În momentul acela, uşa se deschise şi Will reapăru.

-Am uitat să decidem care dintre noi se va duce să-i spună căpitanului Waters că rămâi. O voi face eu, dacă tu...

El se întrerupse şi se apropie de ea, cu sprâncenele încruntate.

- Tennessee? Te simţi bine?

O prinse, cum ea se clătina pe picioare.

- S-ar spune că asta este misiunea ta pe acest pământ: să împiedici tinerele femei să leşine... remarcă ea cu un zâmbet slab.

- Dumnezeule, ce-ai păţit? Mâna ta... Ce-ai făcut? Ce-ai făcut, mică nebună?

- M-am tăiat... mâna... cu paharul, spuse ea.

Cuvintele se amestecau, îi era greu să se exprime.

Văzând groaza din privirea lui Will, înţelese ce-şi imagina şi
se corectă:

- Nu! Paharul s-a spart şi m-am tăiat, asta-i tot!

El o aşează într-un fotoliu, apoi, luând o batistă de bumbac curată, i-o înfăşură în jurul mâinii.

- Ţine-o aşa şi aşteaptă-mă aici, mă întorc imediat.

O mare amorţeală o cuprinse pe Tennessee. Se simţea epuizată şi închise ochii. Ce seară îngrozitoare! Nu mâna o preocupa, ci Will. Niciodată n-o va crede, acum. Totul se sfârşise. O lacrimă alunecă pe obrazul ei.

În momentul acela, Will reveni cu trusa de prim-ajutor. Ea se şterse în grabă cu dosul mâinii, lăsând o dâră de sânge pe obraz.

Will îi luă mâna, desfăcu batista şi înjură încet.

- De ce nu mi-ai spus nimic, prostuţo?

El badijonă rana cu antiseptic. Văzând că îşi muşcă buzele, spuse:

- Îmi pare rău că te fac să te doară mai tare. Aproape am terminat.

Aşadar, el credea că plânge de durere. Cu atât mai bine, se gândi ea.

Când termină, el îi mângâie obrazul cu vârful degetelor.

- Întotdeauna ai fost de o mândrie maladivă, murmură el ca pentru sine. Niciodată nu admiteai că-ţi era rău, niciodată nu mă lăsai să te văd plângând...

Apoi îşi înălţă capul şi îşi cufundă privirea în ochii ei.

- Eram sincer, adineaori, Tennessee. Niciodată nu voi mai aminti ce s-a întâmplat. Este sfârşit, uită.

Ea scoase un mic râs care părea mai mult un suspin de disperare.

- Oh, Will... Cum s-ar putea uita vreodată un asemenea lucru?

El îşi încruntă sprâncenele.

- Dar tu...

- Nu, Will. Este prezent în permanenţă. Tot timpul.

Ea scoase un oftat şi reluă:

- Aş vrea să urc în camera mea, acum.

Will nu se mişca pentru a o lăsa să treacă.

- M-am înşelat în privinţa ta, Tennessee? întrebă el pe un ton aproape rugător.

Acum sau niciodată era momentul să-i spună întregul adevăr. Dar la ce bun? Oricum, tânăra femeie se simţea aproape la fel de vinovată, ca şi

cum ar fi avortat. Ea se ridică şi Will făcu un pas înapoi. Fără un cuvânt în plus, ea ieşi din încăpere.

***

Îndată ce intră în camera ei - pe care nu-şi dădea niciodată osteneala s-o încuie - Tennessee văzu că cineva intrase acolo. Sertarele erau deschise; hainele ei erau răspândite pe podea. Aşternutul fusese smuls şi un lichid greţos impregna salteaua.

Apropiindu-se, Tennessee înţelese că era apă de clor. Observă că sticla fusese aruncată pe jos, lăsând o pată albă pe mochetă.

Cu un strigăt de furie, ridică una din rochiile ei de seară şi văzu că aceasta fusese sfâşiată cu sălbăticie. Lacul de unghii şi parfumul ei fuseseră turnate peste lucrurile din sertare.

Melanie! se gândi ea imediat. Probabil că o considera vinovată de răceala recentă a lui Will faţă de ea şi se răzbunase în felul ei.

Tânăra femeie fu cât pe ce să se îndrepte spre camera vinovatei, dar se stăpâni; nu era nici o îndoială că Melanie se aştepta s-o vadă apărând şi încuiase uşa. Şi oricum, ar nega absolut totul...

Tennessee coborî prin urmare la recepţie, unde consultă panoul camerelor neocupate şi luă o cheie de la una dintre ele. Apoi trecu să caute

cearşafuri şi pături la debaraua cu lenjerie şi urcă în camera pe care o alesese.

Se făcuse un frig polar şi se grăbi să regleze termostatul la maximum şi branşă radiatorul electric suplimentar.

Aşteptând ca atmosfera să se încălzească, se îndreptă spre fereastră şi privi afară. Era lună plină, proiectând pe zăpadă o lumină argintie. Vântul îndepărtase zăpada care acoperea brazii şi aceştia profilau negri şi ameninţători, pe orizontul luminos.

Trăgând perdelele, Tennessee se pregăti pentru noapte cât de repede îi permitea mâna bandajată. După care se strecură în aşternut, acoperindu-se până în gât ca să nu-i mai fie frig.

Imediat îi veni în minte cearta pe care o avusese cu Will. În mod ciudat, era uşurată că vorbiseră. Asta îi permisese într-un fel să realizeze vinovăţia pe care o încerca - această suferinţă teribilă care îi rodea sufletul de atâţia ani.

Acum, se simţea împăcată cu ea însăşi. Capabilă să meargă în sfârşit înainte.

Şi hotărî că tocmai asta va face.

***

Era aproape ora zece în dimineaţa următoare când Tennessee află că fusese fără să vrea la originea unei mici drame.

Femeia de serviciu, crezând-o plecată la micul dejun, intrase în cameră pentru a face curat; văzând starea în care se afla încăperea, îl chemase imediat pe directorul hotelului, care începuse s-o caute pe Tennessee. Dar, nereuşind s-o găsească, îl alertase pe căpitanul Waters.

Acesta din urmă se afla cu colegul său poliţist în camera devastată când Tennessee intră acolo să-şi recupereze câteva haine.

- Bună ziua! salută ea. Afurisită dezordine, aşa-i?

Se întoarseră amândoi dintr-o mişcare şi căpitanul Waters scoase un oftat de uşurare.

- Sunteţi bine? Începeam să ne facem griji pentru dumneavoastră!

Pentru a evita eventualele întrebări stânjenitoare, Tennessee îşi vârî mâna bandajată în buzunar.

- Da, totul este în ordine, afirmă ea.

- Ar trebui să vă duceţi să anunţaţi şi să cereţi oprirea căutărilor, sugeră căpitanul Waters poliţistului.

După plecarea colegului său, se întoarse spre Tennessee.

- Ce s-a întâmplat aici?

- Nu ştiu. Am găsit camera în starea asta ieri seară când am vrut să mă culc, şi atunci m-am instalat în altă cameră goală.

- Aveţi idee cine a putut face asta?

- Nu, nici una.

El îi aruncă o privire neîncrezătoare, dar nu avu timp să ducă mai departe investigaţia deoarece Will tocmai intra în cameră.

- Unde naiba ai fost? strigă el prinzând-o pe Tennessee de braţ.

Vocea lui era furioasă, dar era o furie plină de uşurare. Inima tinerei femei îi sări din piept. Fusese aşadar îngrijorat pentru ea!

- Hm... Vă rog să mă scuzaţi, spuse căpitanul.

Ieşi grăbit din încăpere.

- Am crezut că ai dispărut din nou, murmură Will. Ca înainte de sosirea ta, când poliţiştii nu încetau să ne spună că nu reuşeau să te găsească. Era un infern... Şi în dimineaţa asta, din nou...

Ea ridică o mână pentru a-i mângâia încet obrazul.

- Will, ai vrea să faci ceva pentru mine?

- Ce?

- Sărută-mă.

El se opri locului, apoi ridică cinic o sprânceană.

- În amintirea timpurilor bune?

- Nu. Nu în amintire. Pentru acum. Pentru persoana care sunt azi.

Un timp, Will nu se mişcă şi ea crezu că o va

respinge; dar în cele din urmă întinzând mâna, o trase spre el, cu privirea pierdută într-a ei, şi, plecându-şi capul spre ea, îşi puse buzele peste ale ei.

Pentru o clipă, timpul păru că se oprise şi ea avu impresia că o săruta pentru prima dată. Apoi, presiunea buzelor lui spori şi gura ei se întredeschise, dulce şi primitoare. Sărutul lor deveni mai profund şi ea simţi străbătând-o un fior puternic. Ridică mâna pentru a mângâia ceafa companionului ei. Dar acest contact păru să-l trezească la realitate. Îi dădu drumul şi făcu un pas înapoi.

- Tennessee, asta nu foloseşte la nimic. Eu...

Ea îl întrerupse ridicând mâna.

- Sst! N-a fost decât un sărut, nimic mai mult, spuse ea încet. Oh, dar cred că aud oameni dincolo de uşă...

Era doamna Paston şi un mic grup de doamne care veneau s-o ajute să-şi aranjeze lucrurile. Will profită de venirea lor pentru a se face nevăzut.

- Ştim toate cine a făcut asta, declară doamna Paston cu o voce abătută. Ar trebui pedepsită. Cel puţin să fie obligată să plătească pentru tot ce a stricat.

- Nu putem dovedi nimic, spuse Tennessee

liniştitor. Şi apoi, presupun că în parte sunt responsabilă: ar fi trebuit să-mi încui uşa.

Hotărî să-şi păstreze noua ei cameră, şi îşi duse acolo toate lucrurile.

Când coborî să depună cheia la recepţie, văzu o cheie marcată „şperaclu" agăţată pe panou. Se asigură că n-o vedea nimeni şi, cu un mic zâmbet, o luă şi o puse în buzunar.

***

În seara aceea, după miezul nopţii, îşi puse capotul împrumutat cu amabilitate de doamna Paston pentru a-l înlocui pe al ei, sfârtecat în bucăţi, şi ieşi din cameră. Încuie cu grijă uşa şi puse cheia în buzunar, lângă şperaclu.

În timp ce străbătea coridorul în tăcere, uşile ascensorului se deschiseră şi o văzu pe Melanie ieşind şi îndreptându-se spre turnuleţ. Avea o lanternă în mână. Tennessee o văzu urcând scara care ducea afară. Din fericire, Melanie n-o observase.

Tennessee ezită. Avea ceva de făcut şi nu trebuia să se lase distrasă. Totuşi, curiozitatea fiind mai tare, înaintă rapid spre scară.

Uşa care dădea pe acoperiş era întredeschisă şi o împinse ca să vadă de cealaltă parte. Nereuşind să distingă ceva, trebui să facă un pas

în exterior. Tatonând, constată că haina cu guler de blană nu mai era acolo şi deduse din asta că Melanie trebuie s-o fi îmbrăcat.

Cât despre aceasta, nici urmă de ea. Era fără îndoială de cealaltă parte a hornului, ascunsă de acesta?

Tennessee înaintă pentru a ocoli hornul masiv de piatră. Dar, în clipa aceea, ceva o izbi violent în mijlocul spatelui, proiectând-o spre parapet.

Slavă Domnului, reuşi să-şi recapete echilibrul înainte de a cădea peste parapet. Avu totuşi nevoie de câteva secunde ca să-şi revină în fire, atât era de şocată. Melanie o împinsese!

De data asta, va depune plângere.

Întărită de această decizie, se îndreptă spre uşă, învârti clanţa, împinse.

Nu se întâmplă nimic.

Încercă din nou; tot nimic.

Atunci, înţelese: Melanie încuiase uşa, lăsând-o singură afară, în frigul pătrunzător!

Capitolul 1

- Melanie? Nu-i deloc nostim! urlă Tennessee bătând în uşă cu pumnul sănătos. Întoarce-te imediat şi deschide!

Îşi lipi urechea de uşă, dar nu auzi nimic. Începu să bată din nou în uşă.

- Haide, te-ai distrat destul; lasă-mă să intru, acum. Aşteptă câteva minute; nu se întâmplă nimic. Ducându-şi
gura la broască, începu din nou să strige:

-Vreţi scuze, aşa-i? Ei bine, de acord, îmi pare rău că te-am urmărit până aici. Acum, te rog, Melanie, lasă-mă să intru. Este un frig îngrozitor.

Nici un sunet nu-i răspunse. Tennessee se gândi brusc că poate nu era vorba de o glumă. Şi dacă Melanie hotărâse s-o lase să moară de frig pe acoperiş?

Tennessee respiră adânc pentru a alunga valul de panică ce ameninţa s-o copleşească. Nu trebuia să-şi piardă sângele rece. Trebuia să găsească o soluţie pentru a intra în castel.

Începu să meargă de-a lungul parapetului, să vadă dacă uşa altui turnuleţ nu era deschisă. Asta îi ceru un efort supraomenesc; frigul era atât de muşcător încât nu-şi mai simţea membrele şi înainta cu dificultate. În două rânduri, fu cât pe ce

să cadă în zăpadă, şi se hotărî în cele din urmă să înainteze în patru labe, ca să nu rişte o cădere mortală peste parapet.

Când ajunse la celălalt turnuleţ, găsi uşa închisă.

Se rezemă cu spatele de ea, clănţănind din dinţi, la capătul puterilor. Îi venea să plângă, să urle - să se lase să moară...

Reflectând totuşi rapid la planul hotelului, îşi dădu seama că acum se găsea deasupra apartamentului în care locuia Ben. Acesta probabil dormea în camera lui, doar la câţiva metri de ea.

Se aplecă peste parapet şi strigă numele prietenului ei cât putu de tare; dar nici o lumină nu se aprinse în încăpere.

Se rezemă din nou cu spatele de uşă, epuizată, conştientă că nu mai rezista mult.

Încercă fără vigoare să împingă uşa, dar fără rezultat.

În mişcarea ei, simţi ceva dur jenând-o în coapsă şi vârî mâna în buzunarul capotului pentru a vedea despre ce era vorba. Şperaclul! Îl încercă, plină de speranţă. Din păcate, era conceput pentru broaşte standard şi uşa enormă de lemn nu se mişcă.

Descurajată, Tennessee fu cât pe ce să arunce cheia cât colo. Dar se răzgândi; acest impuls îi dădu o idee.

Apropiindu-se din nou de parapet, începu să-şi balanseze braţul în gol, prinzând încetul cu încetul viteză. Când consideră că era suficient, azvârli cu toate puterile cheia spre fereastra cea mai apropiată.

Auzi geamul spărgându-se şi aşteptă cu respiraţia oprită, împietrită la ideea că Ben putea să nu fi auzit. În fine, din fericire, o lumină se aprinse între perdele, şi văzu curând silueta lui Ben profilându-se în spatele ferestrei.

- Ben! Sunt eu! Sunt aici, sus! Ajutor! urlă ea. El ridică privirea şi o văzu. În clipa următoare, dispăruse.

După un timp care tinerei femei i se păru o eternitate, uşa turnuleţului se deschise şi el o ajută să intre.

El nu înceta să înjure şi să pună mii de întrebări; dar Tennessee era incapabilă să răspundă. Nu reuşea decât să plângă de uşurare şi de frig.

Ben o susţinu până în apartamentul lui, o întinse în patul lui şi-i dădu un pahar cu whisky înainte de a se îndrepta spre telefon. Doar de

câteva minute avu nevoie căpitanul Waters ca să-şi facă apariţia; în clipa următoare, Tennessee se afla aşa îmbrăcată cum era sub un duş cald, unde o duseseră pe sus cei doi bărbaţi.

Încetul cu încetul, tremuratul corpului ei încetă. Companionii ei îi dădură atunci prosoape şi ea se şterse cu grijă înainte de a îmbrăca una din pijamalele lui Ben.

O cafea stropită generos cu whisky o aştepta când ieşi din sala de baie; bău cu gratitudine totul întinzându-se din nou în patul lui Ben, cu pătura ridicată până la gât. Cei doi bărbaţi începură să-i maseze picioarele.

- Simţiţi ceva? întrebă căpitanul Waters.

- Da, vag, răspunse ea.

- Bine, cu puţin noroc, nu veţi avea urmări, spuse el. Acum, vreţi să ne spuneţi ce făceaţi afară pe vremea asta şi la o asemenea oră?

- Ea m-a blocat acolo sus.

Ben şi căpitanul schimbară o privire stupefiată.

- Ea?

- Melanie.

Un lung frison o străbătu pe Tennessee la amintirea celor întâmplate.

- Am văzut-o urcând din nou pe acoperiş şi...

- Ce înţelegeţi prin „din nou"? o întrerupse

Mike Waters.

- Am mai văzut-o alaltăieri. Cel puţin, sunt aproape sigură că era ea.

- De ce nu mi-aţi spus?

- Pentru că nu eram sigură sută la sută. Şi apoi, voiam să vă vorbesc, dar în dimineaţa următoare, Melanie a primit acea bombă... Atunci, am lăsat-o baltă, încheie ea abia auzit.

- V-aţi lăsat păcălită, ca noi toţi, oftă el. Bine, scuzaţi-mă că v-am întrerupt. Continuaţi.

- Nu credeam că mă văzuse seara asta, dar trebuie să mă fi reperat: când am ieşit pe acoperiş, era ascunsă în spatele uşii. M-a împins şi eu m-am poticnit. Până să-mi revin, a intrat şi a încuiat uşa. La început am crezut că era doar un fel de răzbunare, o glumă proastă; că mi-a răsturnat camera cu susul în jos. Atunci, am rămas lângă uşă, să bat. Am strigat, dar nimeni nu m-a auzit. În plus, luase mantaua...

- Ce manta?

- Prima dată când am fost pe acoperiş după ce am văzut-o pe Melanie coborând de acolo, am găsit o manta cu guler de blană agăţată de un cui lângă uşă.

Căpitanul Waters îşi încruntă sprâncenele şi se ridică.

- Puteţi să vă ocupaţi de picioarele ei, Ben? întrebă el. Trebuie să cobor să dau câteva telefoane.

După plecarea lui, Tennessee întrebă:

- Spune-mi adevărul, Ben. Am fost complet stupidă?

-Judecând după aparenţe, toţi am fost, răspunse servindu-şi amândoi două porţii generoase de whisky. Dar spune-mi, ce căutai pe coridor la o asemenea oră?

Tennessee roşi, şi el reluă?

- Bine, înţeleg că întrebarea mea este indiscretă:

Se ridică şi reveni curând cu o pereche de ciorapi groşi de schi, foarte groşi, de un roşu aprins.

- O mătuşă mi le-a trimis de Crăciun, explică el cu o grimasă. Intenţionam să le uit aici în momentul plecării...

În momentul acela, căpitanul Waters reveni şi se aşeză lângă pat. El arbora o mină sumbră.

- Prefer să fiu sincer, începu el. N-am avut încredere în Melanie Truscott de la început, deoarece avusese contacte cu Ramsay cât a fost în închisoare. Totuşi, am hotărât s-o lăsăm să vină

aici cu toţi ceilalţi - urmărind-o de aproape. Când am sosit, am remarcat rapid că-l aprecia mult pe fostul dumneavoastră iubit, Will Brydon; de aceea l-am pus la curent, cerându-i să fie cu ochii pe ea.

- Will? întrebă Tennessee uluită. Vreţi să spuneţi că nu era în mod deosebit interesat de ea la început?

- Oh, nu! Pentru a-l convinge, a trebuit să-i promitem că vom face tot posibilul să vă aducem aici cât mai repede... După asta, şi-a jucat perfect rolul, până în momentul când Melanie a primit acea bombă. Am fost toţi convinşi că asta însemna că era nevinovată şi că era inutil s-o mai supraveghem. Dintr-o dată, a abandonat-o ca pe o şosetă veche!

Tennessee se forţa să-şi ascundă bucuria pe care i-o procura această revelaţie.

- Nu înţeleg, zise ea. Credeţi se pare că Melanie era în legătură cu Ramsay într-un fel sau altul. Dar în cazul acesta, de ce i-ar trimite un colet capcană?

- Pentru a ne abate atenţia de la ea.

- Fără s-o prevină?

- Da.

Ben interveni pentru prima dată.

- Dar cum făcea pentru a comunica? Îi trimitea semnale cu o lanternă sau ceva asemănător?

- Nu, era mult mai simplu: folosea un telefon mobil! Noi am căutat în lucrurile ei când a sosit, dar telefoanele sunt atât de mici, în zilele noastre, încât a putut să-l ascundă asupra ei fără să-l observăm.

- În concluzie, credeţi că Ramsay ştie probabil unde suntem? întrebă Ben.

- Mă tem că da.

- Ce veţi face? Ne duceţi în altă parte?

Căpitanul Waters scutură din cap.

- Nu. A durat destul. Am vorbit cu superiorii mei şi amhotărât să-i întindem o cursă lui Ramsay. Am nevoie neapărat de ajutorul amândurora.

- Bineînţeles, răspunse imediat Ben.

- Ce fel de ajutor? se interesă Tennessee, mai circumspectă.

- Aş vrea ca Melanie să-şi închipuie că sunteţi încă pe acoperiş, îngheţată.

- Formidabil!

- Fireşte, nu veţi mai urca acolo sus. Puteţi să vă ascundeţi aici. Dumneata, Ben, va trebui să te comporţi ca şi cum nu s-a întâmplat nimic.

- Şi femeia de serviciu? Şi geamul spart? întrebă Ben.

- Ne vom ocupa de asta, nu vă neliniştiţi.

- Şi veţi semnala dispariţia mea? întrebă Tennessee.

- Nu, vom păstra secretul. Ne vom mulţumi să arătăm suficient de îngrijoraţi pentru ca un observator atent să-şi dea seama.

- Melanie, vreţi să spuneţi?

- Bineînţeles.

- Dar care este scopul manevrei?

- Urmărind-o pe Melanie seara asta, aţi împiedicat-o să-şi trimită mesajul. Din cauza asta, va încerca fără îndoială din nou mâine sau poimâine, şi în momentul acela vom fi la pândă.

- Celelalte persoane ar putea să remarce şi ele dispariţia mea, sublinie Tennessee.

Cei doi bărbaţi ştiau că voia să spună despre Will; totuşi, căpitanul Waters avu tactul să nu spună nimic.

- Dacă cineva ne pune întrebarea, vom spune că sunteţi în pat, cu un guturai zdravăn.

Tennessee scoase un oftat adânc.

- Bine... Îmi închipui că n-am de ales.

***

Tânăra femeie dormi un somn greu, fără vise. Când se trezi, era deja foarte târziu; geamul spart fusese înlocuit şi Ben era aşezat la căpătâiul ei.

Câteva haine îi fuseseră aduse şi în timp ce se spăla şi se îmbrăca, el comandase un mic dejun copios, care sosi imediat.

Tennessee nu se simţise niciodată atât de înfometată, şi devoră tot ce se afla pe platou, inclusiv fulgii de ovăz, pe care de obicei îi evita.

Ben o privea zâmbind.

- Îl plâng pe bietul bărbat care te va duce în vacanţă la schi, remarcă el.

Ea făcu o grimasă şi amândoi izbucniră în râs.

- Bun, reluă Ben, va trebui să cobor şi să iau un aer nevinovat.

-Ai ceva de citit? Mă voi plictisi de moarte, dacă mă voi uita toată ziua la televizor.

- În afară de cărţi de drept, mă tem că n-am mare lucru, dar voi încerca să-ţi găsesc un roman sau o revistă, jos. Evident, nu voi putea să-ţi aduc „Vogue" sau „Cosmopolitan"

- n-aş vrea ca ceilalţi să mă privească ciudat - dar voi face tot ce pot.

- Mulţumesc!

Ben reveni peste două ore.

- Totul este în ordine, anunţă el.

- A... a întrebat cineva de mine?

- Presupun că prin „cineva" vrei să spui Will Brydon? Nu cred să fi întrebat, dar este încă prea

devreme. Ai putea să dormi până târziu...

Rămase cu ea până la ora prânzului. In timp ce el coborî să mănânce în restaurant, Tennessee trebui să se mulţumească doar cu sandvişurile pe care femeia de serviciu i le adusese pe ascuns.

După-amiază, privi la televizor. Telefonul sună în două rânduri şi fu cât pe ce să răspundă din reflex; din fericire, se opri la timp.

Era oare Melanie, care încerca să verifice dacă se găsea acolo? N-o să ştie niciodată, fără îndoială...

Îi spuse lui Ben despre aceste telefoane când reveni spre cinci şi jumătate şi el îl sună pe căpitanul Waters.

Când închise telefonul, se întoarse spre ea şi o anunţă:

- Se pare c-au fost apeluri telefonice şi în camera dumitale. Două dintre ele erau de la Will; neprimind nici un răspuns, a urcat să bată la uşă, după care s-a dus să-l caute pe căpitanul Waters. Se temea ca poliţia să nu te fi dus cine ştie unde.

- Atunci?

- Căpitanul nevrând să-i spună nimic, el s-a enervat. A spus că-l va face răspunzător dacă ţi se va întâmpla ceva. A cerut de asemenea să-ţi vorbească şi nu i-a plăcut deloc când Mike l-a

refuzat.

- Adevărat?

Fără voia ei, tânăra femeie nu se putea împiedica să nu fie încântată.

- Adevărat. Bine, adăugă Ben ridicându-se şi îndreptându-se spre scara care ducea la etajul apartamentului, mă duc să mă schimb pentru cină. Este seara de Crăciun, în caz că ai uitat, şi s-a pregătit un meniu special: supă de vânat şi file de somon în aluat, precum şi mai multe feluri de budincă şi brânzeturi după aceea. Cred că şi dumitale o să-ţi placă cina.

- Vrei să spui că-mi vor trimite şi mie puţin?

- Nu tocmai, dar cred că vei primi un sandviş cu jambon în loc de unul cu brânză, seara asta!

Se feri la timp de perna pe care i-o aruncase în faţă şi alergă la etaj.

***

Căpitanul Waters în persoană fu cel care-i aduse cina şi avu bucuria să constate că platoul ei fusese garnisit cu aceleaşi feluri din meniul anunţat.

- Azi am cercetat camera Melaniei, o informă căpitanul. Are într-adevăr un telefon mobil, foarte miniaturizat. Probabil că l-a ascuns asupra ei la sosire. Este foarte probabil să încerce din nou să

ia legătura cu Ramsay seara asta, şi dacă o face, noi vom fi la pândă. În telefonul ei a fost plasat un microfon.

- Dar nu se va aştepta să mă vadă acolo sus, dacă urcă?

- Ne-am gândit la asta şi am plasat un manechin pe acoperiş. La ora asta este acoperit cu câţiva centimetri de zăpadă, rezultatul fiind foarte realist!

***

Tennessee se aştepta ca Ben să se întoarcă mai târziu, în seara aceea, dar avu surpriza să-l vadă venind spre miezul nopţii. Petrecerea fusese scurtată din cauza copiilor, îi explică el; erau surescitaţi de perspectiva Crăciunului, şi a trebuit să-i culce. La ora asta, o duzină de Moşi Crăciuni erau ocupaţi să umple cu cadouri pantofii de sub brad ca şi din faţa marelui şemineu din sala restaurantului.

Discutară un timp bând un pahar de vin. Dar pe măsură ce trecea timpul, amândoi deveniră din ce în ce mai nervoşi, întrebându-se dacă nu-i suna ca să-i anunţe succesul operaţiunii.

În sfârşit, la ora unu, telefonul sună. Ben răspunse imediat. Ascultă câteva secunde, îşi salută interlocutorul, apoi închise înainte de a se

întoarce spre Tennessee.

- Au prins-o! Au reuşit să capteze conversaţia. Vorbea într- adevăr cu Ramsay.

Tennessee clătină din cap.

- Bun. Acum o să mă duc la culcare, o anunţă Ben. Noapte bună!

- Noapte bună.

Zece minute mai târziu, Tennessee se strecura afară din apartament, cu şperaclul - pe care-l recuperase - strâns în mâna ei. Nu se întâlni cu nimeni; tot hotelul era adormit, aşteptând ziua de Crăciun.

Şperaclul se întoarse cu uşurinţă în broasca uşii lui Will şi ea scoase un mic suspin de uşurare pătrunzând în interior.

Camera nu era luminată, dar firul de lumină care se strecura pe sub uşă permise tinerei femei să distingă imensul pat cu baldachin care trona în mijlocul încăperii. Will părea că doarme.

În cea mai mare linişte, Tennessee înainta spre pat. Probabil că făcuse totuşi un zgomot uşor, deoarece vocea glacială a lui Will răsună brusc în cameră.

- La naiba, Melanie, pe ce ton trebuie să-ţi spun? Nu sunt interesat.

Ajungând la pat, Tennessee împinse

cuverturile şi se strecură sub ele.

- Melanie, nu asculţi niciodată ce ţi se spune? Ieşi de acolo înainte să te arunc afară!

- Dacă vrei într-adevăr să plec... murmură Tennessee cu o voce dulce.

Will încremeni.

- Dumnezeule... Tennessee?

Ea întinse mâna spre faţa lui şi se aplecă să depună un sărut pe buzele lui.

- Mă recunoşti, acum?

Dar în loc să-i înapoieze sărutul, aşa cum sperase, Will întinse braţul pentru a aprinde veioza şi-i aruncă tăios:

- De-a ce te joci, Tennessee? Apari, dispari... Căpitanul Waters aproape a admis că ai părăsit castelul. Totuşi, îmi promiseseşi...

- Eram aici, îl întrerupse ea. Dar este o poveste lungă. Nu preferi să ţi-o spun mai târziu?

Se aplecă din nou să-l sărute. Totuşi, el o opri.

- Vreau să ştiu totul, acum.

- Nu, mai târziu.

Începu să descheie bluza pijamalei lui Will.

El îi prinse încheietura mâinii şi îi aruncă o privire scrutătoare.

- Ce cauţi aici?

- Am venit să-ţi dau cadoul tău de Crăciun, răspunse ea cu un aer poznaş.

- Încerci oare să mă seduci?

Vocea lui Will devenise puţin mai răguşită.

- Neapărat, i-o întoarse ea.

Ea îşi eliberă mâna şi reluă descheierea bluzei. De data asta, el nu încercă s-o oprească. Cu gesturi mângâietoare, îi scoase bluza înainte de a-şi pune buzele pe pieptul lui neted şi musculos.

- Ce părere ai despre cămaşa mea de noapte? întrebă ea tachinându-l. Doamna Paston mi-a împrumutat-o.

- Este oribilă. Nu-i deloc uimitor că bietul judecător arată atât de frustrat!

- Ar trebui s-o scot, atunci?

- Nu.

Timp de câteva secunde, Tennessee tremură la ideea că o respinge din nou.

- Am să ţi-o scot eu însumi, zise el în cele din urmă.

Începu s-o facă, foarte încet, dezvăluind mai întâi
picioarele lungi, apoi talia fină şi în sfârşit sânii ei ridicaţi.

- Oh Doamne, aproape uitasem cât de minunată eşti, murmură el.

Ridicând mâna, atinse uşor cu degetul vârful unui sân. O străbătu o lungă înfiorare, pe care nu

încercă s-o ascundă. Voia ca el să ştie că-l dorea, că avea o nevoie disperată de el.

Împingându-l blând pe pernă, îngenunche deasupra lui şi făcu să alunece pantalonul pijamalei de-a lungul picioarelor lui lungi.

Şi avu brusc sentimentul că revenise vremea când erau fericiţi. Will era acolo, lângă ea, gol în sfârşit, magnific; îi venea să plângă de bucurie, atât de mult visase această clipă, trăise şi retrăise în imaginaţie această exaltare extraordinară. Regăsea instinctiv gesturile plăcerii, savurând gemetele pe care i le smulgea cu mângâierile ei tot mai îndrăzneţe.

Brusc, incapabil să mai suporte acest delicios supliciu, Will se ridică şi cu un gest imperios, o prinse pe Tennessee de umeri şi o întinse sub el.

Când o pătrunse, ea scoase un suspin aproape neauzit: în sfârşit, se simţea întreagă; era din nou femeie, o femeie copleşită de fericire, în braţele singurului bărbat pe care-l iubise vreodată.

Rătăciră împreună în paradisuri cunoscute doar de ei singuri, pe care le regăseau cu o bucurie extatică - şi altele, încă neexplorate.

Când în cele din urmă Will căzu lângă ea, fără să-şi slăbească îmbrăţişarea, o trase spre el şi o

sărută.

- Plângi...

Neîncrezător, îşi duse mâna la faţa ei şi-i şterse stângaci lacrimile care se rostogoleau liber pe obrajii ei.

- Oh, Will...

- Dacă ai şti cât am visat acest moment, murmură el. Când mi te imaginam cu noul tău amant, eram nebun. N-aveam dreptul să fiu gelos, ştiu, dar...

- Nu există nimeni altul, îl întrerupse ea. L-am inventat. Iartă-mă, dar erai atât de agresiv faţă de mine când am sosit aici încât am simţit nevoia să mă apăr de tine. Credeam că încă mă urai, înţelegi?

Will îşi încruntă sprîncenele.

- Eram convins că acesta era cazul, admise el. Dar când te-am văzut, mai frumoasă ca oricând, dorinţa familiară a revenit în forţă... Mă învinuiam - credeam că depăşisem acest sentiment - şi nu m-am putut împiedica să mă răzbun pe tine. Oricum ar fi fost, în tot acest timp, în realitate, visam să fac dragoste cu tine.

Tennessee surâse şi-l sărută cu tandreţe.

- Ei bine, am luat din fericire iniţiativa, altfel am fi murit amândoi de frustrare!

El zâmbi şi-i mângâie încet un sân.

- Este cel mai frumos cadou de Crăciun pe care l-am primit vreodată. Sper numai că Ramsay să rămână neprins încă cel puţin două luni...

- Mă tem că va fi arestat foarte curând, din păcate. Într-o zi sau două, se pare.

- Cum de ştii?

- Închipuie-ţi că iubita ta era vipera pe care o hrăneam la sânul nostru.

- Despre ce naiba vorbeşti?

- Despre Melanie Truscott. S-ar părea că a fost în legătură cu Ramsay în tot acest timp. El ştie unde ne aflăm.

- Aşadar, Mike Waters avea dreptate în privinţa ei... Ştii, n-a fost niciodată iubita mea. Poliţia mi-a cerut s-o supraveghez.

- Da, Waters mi-a explicat. Dar spune-mi, nu te-ai culcat niciodată cu ea? Nici măcar în seara când am văzut-o trăgându-te în camera ei?

- Niciodată, te asigur. În seara aceea, dacă ai fi rămas pe culoar, ai fi putut să mă vezi ieşind zece minute mai târziu! Pretinsese că uscătorul ei de păr nu funcţiona ca să mă atragă înăuntru. Când i-am înţeles intenţiile, mi-am luat picioarele la spinare. Eu nu sunt James Bond! Nu sunt gata să-mi sacrific trupul pentru patrie...

Izbucniră amândoi în râs.

Şi această complicitate regăsită le dădu noi idei...

Capitolul 8

Vocile surescitate ale copiilor răsunau în tot castelul când Tennessee se strecură afară din camera lui Will, în dimineaţa aceea.

Îl lăsase adormit pe partenerul ei, epuizat după lunga lor noapte de dragoste. Ea însăşi era foarte obosită, dar fericirea ei era atât de mare încât ar fi fost incapabilă să doarmă.

Rămase mult timp aşezată pe patul din camera ei, cu bărbia pe genunchi, retrăind fără încetare evenimentele nopţii. În cele din urmă se scutură, se duse să facă un duş şi să se îmbrace cu hainele pe care i le împrumutase cu amabilitate doamna Paston - şi care erau de trei ori mai mari decât ea.

Ochii ei mari şi verzi erau umbriţi de cearcăne, după această noapte fără somn, dar străluceau ca nişte smaralde. Tânăra femeie zâmbi gândindu-se că oricine ar vedea-o va ghici fără greutate cu ce se ocupase în timpul nopţii.

Înfometată, hotărî să coboare pentru micul dejun. Dar înainte de asta îşi acordă răgazul să privească pe fereastră.

Era o zi splendidă de Crăciun: zăpada era imaculată şi groasă, soarele strălucea pe un cer fără nori. Chiar şi vântul încetase să sufle.

Cu inima uşoară, se îndreptă spre restaurant,

plin deja pe jumătate de meseni surâzători care-şi urau un Crăciun fericit îmbrăţişându-se cu căldură. Căpitanul Waters păstrase bine secretul, deoarece se pare că nimeni nu auzise vorbindu-se despre arestarea Melaniei.

Numeroase persoane îi cerură noutăţi lui Tennessee, îngrijoraţi să ştie dacă guturaiul ei se vindecase. Forţându-se să nu roşească, afirmă că se simţea mult mai bine şi că nu fusese în definitiv decât o răceală trecătoare.

- Pari totuşi încă obosită, sublinie doamna Paston pe un ton matern. Ar trebui să te odihneşti puţin, astăzi.

Ascunzându-şi un surâs, Tennessee încuviinţă.

Între timp, sosi Ben şi veni să se aşeze lângă ea.

El îi aruncă o privire şi scoase un oftat comic.

- De ce femeile cu care îmi petrec noaptea nu arată niciodată aşa, a doua zi dimineaţa?

- Nu te nelinişti, eşti extraordinar la masajul picioarelor îngheţate, îl tachină Tennessee.

Aplecându-se spre el, îl întrebă cu voce scăzută:

- Ai alte noutăţi, în legătură cu ce ştii?

- Nu, şi dumneata?

- Nici eu. Ce se va întâmpla, după părerea

dumitale?

Ben ridică din umeri.

- Presupun că depinde de convorbirea telefonică între ştii cine şi... ştii cine.

Tennessee izbucni în râs.

- În orice caz, reluă Ben mai serios, sunt foarte nerăbdător să se termine totul şi să ne putem întoarce acasă.

Cum interlocutoarea lui nu răspundea nimic, el adăugă:

- Presupun că acum altfel stau lucrurile pentru dumneata şi că ai prefera ca această izolare forţată să dureze cât mai mult timp posibil?

- Nu, afirmă ea. Am o viaţă care mă aşteaptă, afară.

- Cu Will?

Ochii de smarald se voalară trecător.

- N-am vorbit despre asta.

În clipa aceea, un chelner se apropie de masa lor, aparent să aducă o cafetieră, dar profită de ocazie să-i dea lui Ben o bucată de hârtie pliată în patru.

Acesta o desfăcu pe ascuns, sub masă.

- Căpitanul Waters vrea să ne vadă pe amândoi în apartamentul meu, imediat după micul dejun, o anunţă el.

- Mă întreb ce vrea, spuse Tennessee

încruntându-se.

- Să sperăm că ne va anunţa că urmărirea individului se apropie de sfârşit.

Părăsind restaurantul, trecură pe lângă pomul de Crăciun. La piciorul acestuia se găseau zeci de pachete, dar copiii n-aveau voie să se atingă de ele înainte de sfârşitul mesei festive care va fi servită la prânz. Era prevăzut ca unul dintre poliţişti să vină să împartă cadourile, deghizat în Moş Crăciun.

Tennessee şi Ben îl găsiră pe Mike Waters aşteptându-i în apartament.

- Ce s-a întâmplat aseară? întrebă imediat tânăra femeie.

- Melanie a sunat, aşa cum ne aşteptam. În schimb, a urcat scara altui turnuleţ - nu dorea fără îndoială să se împiedice de corpul dumneavoastră.

- Ce sensibilitate! ironiză Ben.

Căpitanul Waters nu schiţă un zâmbet; de fapt, părea încordat, şi Tennessee începu să se simtă stânjenită.

- Unde este acum? întrebă ea.

- La închisoare, fiţi liniştită... Am dus-o în timpul nopţii, după ce am înregistrat convorbirea ei cu Ramsay. Am aici banda. Am să v-o pun.

El porni un mic magnetofon şi se auzi o sonerie, apoi o voce de bărbat.

„Alo?

- Sunt eu. Melanie.

- Era vorba să suni ieri seară.

- N-am putut. Era... cineva.

- Foarte bine. Acum, ascultă. Voi veni mâine.

- Ai descoperit unde suntem?

- Da. Supraveghez deja locul de un timp. Pot trece uşor zidul împrejmuitor, dar voi avea nevoie de tine ca să mă ajuţi să intru în castel. Trebuie să fii la uşa acelui subsol despre care mi-ai vorbit, la ora unu dimineaţa, s-a înţeles?

- Dar dacă va fi lume acolo?

- Aştepţi să plece."

Vocea lui Ramsay era nerăbdătoare.

„Foloseşte-ţi puţin mintea, pentru Dumnezeu! Încearcă să deschizi uşa înainte, dacă poţi, dar oricum, voi avea nevoie de tine ca să mă ghidezi în castel.

- Ce intenţionezi să faci?"

Melanie părea neliniştită. Dinspre partea lui, Ramsay scoase un mic râs care o îngheţă pe Tennessee.

„Oh, am prevăzut totul. Poliţia mi-a făcut un serviciu reunind toată lumea; în felul ăsta, voi putea scăpa de toţi aceşti ticăloşi dintr-o singură lovitură. Puţină benzină, un chibrit şi hop!

- Şi eu?

- Nu face nimic care să rişte să le trezească bănuieli. Dar fii totuşi pregătită să mă însoţeşti când voi pleca.

- De acord. Vom pleca într-adevăr în Spania, aşa-i?

- Da, cum ţi-am spus. Am biletele de avion şi paşapoartele false, nu va fi nici o problemă. În două zile vom fi acolo şi lepădăturile alea care m-au trimis la închisoare vor înţelege ce voiam să spun când le-am promis că-i voi face să plătească.

- Abia aştept să te revăd, Joel."

Era sfârşitul convorbirii.

- Din fericire, am aflat totul la timp, remarcă Ben. Acum, nu veţi avea nici o problemă să-l prindeţi.

- Este foarte posibil ca el să fie înarmat, le atrase atenţia Waters. Nu vreau să risc să rănească vreunul din oamenii mei şi trebuie să evit cu orice preţ ca Ramsay să găsească un mijloc să fugă. De aceea, vreau să-l arestez când va fi înăuntru.

- Nu este periculos? întrebă Ben.

- Nu se va aştepta la o ambuscadă.

- Dar aşteaptă totuşi ca Melanie să-l ajute să intre, remarcă Tennessee. Intenţionaţi s-o eliberaţi ca să-i deschidă uşa?

Căpitanul scutură din cap.

- Ar putea să-l prevină şi trebuie să evităm asta cu orice preţ.

Ridicând capul, o privi drept în ochi pe tânăra femeie.

Tennessee înţelese imediat şi un lung fior o străbătu.

- Nu, nu pot, bâigui ea. Îmi pare rău.

După ce aşteptase atâta timp să fie din nou cu Will, nu voia să rişte să piardă totul. Nu acum.

- Veţi fi în siguranţă, afirmă Will. Oamenii mei vor fi aproape şi...

- Nu. Trebuie să găsiţi pe altcineva.

- Nu există nimeni altcineva! Sunteţi singura la curent cu Melanie. Singura care...

- Ramsay mă va vedea. Mă va recunoaşte imediat.

- Va fi noapte. Şi imediat ce va intra, îl vom aresta. Nu veţi fi în pericol. Vă rog, faceţi-o pentru noi toţi.

- Dumneavoastră nu înţelegeţi...

Se întrerupse brusc, deoarece se bătea la uşă.

- Aţi face mai bine să răspundeţi, îi spuse căpitanul lui Ben. Şi oricine ar fi, grăbiţi-vă să scăpaţi de el.

Dar Ben n-a putut să se achite de această

sarcină. Abia crăpase uşa şi Will intră furios în încăpere.

- Pot să mă alătur şi eu? întrebă el pe un ton arogant. Privirea lui se îndreptă direct spre Tennessee. Dar imediat după aceea, îl observă pe căpitan şi se încruntă.

Waters se grăbi să închidă uşa.

- Nu vă neliniştiţi, spuse el, nu făceam decât să vorbim.

- Are vreo legătură cu trădarea Melaniei? întrebă Will fără ocol.

Mike Waters oftă şi se întoarse spre Tennessee.

- Ce i-aţi spus exact?

- Numai asta.

- Dar acum, o să-mi povestiţi tot restul, pretinse Will. Vorbi cu atâta autoritate încât căpitanul nu încercă să temporizeze. În câteva cuvinte, îi rezumă convorbirea telefonică pe care o înregistraseră.

- Şi acum, vrea s-o convingă pe Tennessee să se dea drept Melanie, interveni Ben cu o voce furioasă. Mă întreb cum aveţi îndrăzneala să faceţi asta, după toate prin câte a trecut, adăugă el adresându-se lui Waters.

Will se încruntă.

- Despre ce vorbiţi? Ce i s-a întâmplat lui Tennessee?

- Nu i-aţi spus? se miră Ben întorcându-se spre tânăra femeie.

- Nu, asta n-are importanţă.

Ea îl privi pe Will şi, deodată, şi-l imagină dormind în patul lui în timp ce Ramsay pătrundea în castel şi provoca un incendiu. Prin faţa ochilor se perindară copii ţipând, fumul, flăcările cuprinzând totul; Will ars, pe moarte, strigând după ajutor. Dintr-o dată, refuzul de a-l ajuta pe Waters i se păru nedemn, teribil de egoist.

- Mi-am schimbat părerea, spuse ea întorcându-se spre căpitan. Voi face ceea ce doriţi.

- Adică? întrebă Will cu un aer îngrijorat.

- Ţi-a spus-o Ben: trebuie să iau locul Melaniei. Să deschid uşa lui Ramsay.

- Niciodată! exclamă Will. Căpitane, nici nu se pune problema.

Waters nu se lăsă intimidat.

- Tennessee a fost de acord. Şi va fi în perfectă siguranţă, vă promit.

- Ne-aţi mai promis că vom fi în „perfectă siguranţă" în acest castel şi Ramsay a reuşit totuşi să vă înşele vigilenţa. Dacă a putut să vă manipuleze o dată, cine ne garantează că nu se va repeta?

- De data asta, nu există nici un risc. Şi trebuie s-o facă Tennessee. Nu pot să cer acest serviciu nimănui altcuiva fără să risc să declanşez panică printre locatarii castelului. Am nevoie de cineva care să ştie să-şi păstreze sângele rece, ca Tennessee în noaptea aceea.

- Şi ce s-a întâmplat, în noaptea aceea? întrebă Will cu o voce încordată.

De data asta, fu rândul lui Ben să răspundă.

- Tennessee a văzut-o pe Melanie ieşind pe acoperiş şi a urmărit-o. Dar Melanie şi-a dat seama şi a încuiat uşa după ea, lăsând-o pe acoperiş, în frig.

Will păli şi o privi pe Tennessee, neîncrezător.

- Din fericire, continuă Ben, Tennessee avea cheia de la camera ei în buzunar şi a aruncat-o în fereastra mea; asta m-a trezit şi am putut urca s-o caut. Dar puţin a lipsit să... A fost cât pe ce să rămână acolo.

Will întinse braţele şi o trase spre el pe tânăra femeie.

- De ce nu mi-ai spus? întrebă el cu o voce care tremura puţin.

- La ce bun să te neliniştesc? Se terminase.

Privind în ochii lui, citi în ei teama şi dragostea pe care nu mai încerca să le ascundă şi inima îi tresări de bucurie.

- Nu vreau să-i deschizi uşa lui Ramsay, spuse Will cu hotărâre. Eu am s-o fac.

Căpitanul Waters îşi ridică ochii spre cer.

- Desigur, veţi fi o Melanie perfect credibilă!

- În cazul acesta, de ce nu-i cereţi s-o facă unei poliţiste? Cineva care ştie să se servească de un revolver, dacă este cazul.

- M-am gândit la asta, dar din nefericire suntem prea izolaţi ca să ni se poată trimite pe cineva la timp.

- N-aveţi elicoptere, în armată?

- Ramsay i-a spus limpede Melaniei că supraveghează deja castelul. Dacă vede sosind un elicopter, va deveni bănuitor şi riscăm să ne scape din nou printre degete.

Will se întoarse spre Tennessee.

- Mergem undeva să discutăm în linişte.

- Nu, răspunse ea scuturând din cap. Hotărârea mea este luată. Nu voi putea niciodată să mă mai privesc în faţă dacă n-aş face-o.

Tăind scurt protestele lui Will şi Ben, se îndreptă spre uşă.

- Astăzi este Crăciunul. Am intenţia să cobor şi să iau parte la festivităţi; veniţi?

Ben încuviinţă, dar Will spuse:

- Vin imediat. Vreau mai întâi să-i spun ceva

căpitanului.

Se alătură curând lui Ben şi lui Tennessee la barul de la
parter.

- Vreţi să vă las singuri? propuse imediat Ben.

- Nu, răspunse Will. Dimpotrivă, rămâi: asta va închide gura bârfitorilor. În special acelei bătrâne doamne care a venit să mă caute adineauri ca să mă anunţe că ai urcat împreună cu Tenny în camera dumitale, cu un aer complice...

- Iată de ce ai intrat în pas forţat.

- Recunosc.

- Bun. Vă ofer un pahar?

- Cu plăcere. Un scotch dublu.

În timp ce Ben plecă să aducă băutura, Will se aplecă spre Tennessee.

- Eşti bine? întrebă el cu un aer îngrijorat.

Ea clătină din cap şi zâmbi.

- Ar fi trebuit să mă trezeşti dimineaţă, o dojeni el cu blândeţe.

- Nu eram sigură că reuşesc. Dormeai... foarte adânc.

- Ceea ce nu era deloc surprinzător, observă el.

Prinzându-i mâna peste masă, îi declară pe tonul cel mai serios:

- Trebuie să vorbim.

- Mâine.
- Nu înainte?
- Nu.

Petrecură o zi excelentă, nedespărţindu-se nici o clipă. În cele din urmă, puţin după miezul nopţii, Will o conduse pe Tennessee până la camera ei. Aici, o sărută lung, cu tandreţe.

- Promite-mi să fii foarte, foarte atentă, murmură el.
- Îţi jur. Nu te nelinişti, totul se va desfăşura bine.

După plecarea lui, îmbrăcă un trening negru cu glugă pe care i-l dăduse Mike Waters. Pe dedesubt, purta un pulover gros ca să dea bustului ei suficient volum pentru a putea trece drept Melanie. Încălţă pantofi fără tocuri ca să pară mai scundă.

Toate astea nu-l vor înşela probabil pe Ramsay mai mult de câteva minute, dar se presupunea că nu era nevoie de mult timp ca să-l captureze.

La ora unu fără un sfert, un poliţist veni s-o caute şi luară liftul de serviciu până la bucătărie.

- Toată lumea şi-a ocupat locul, îi spuse el. Noi aşteptăm lângă uşa care dă spre interiorul castelului. Dumneavoastră n-aveţi decât să deschideţi uşa exterioară şi să-l conduceţi pe Ramsay în subsol şi acolo, hop! va fi prins.

Tennessee clătină din cap şi luă lanterna pe care i-o întindea.

Poliţistul deschise uşa subsolului şi-i şopti la ureche:

- Serviţi-vă de lanternă şi nu aprindeţi nici o altă lumină. Dacă încearcă să vă privească faţa, îndreptaţi lanterna spre ochii lui.

Tennessee clătină din nou din cap. Aprinzând lanterna, se apropie de uşa subsolului. Aceasta se închise în urma ei şi timp de câteva secunde fu cât pe ce să se întoarcă pentru a bate în ea şi a cere s-o lase să intre; un sentiment de panică urca în ea, ca atunci când fusese blocată pe acoperiş. Totuşi, se forţă să respire calm. Chiar dacă nu-i vedea, ştia că poliţiştii erau acolo, în umbră, ascunşi de-o parte şi de alta a uşii. Nu încercă să comunice cu ei, totuşi; Waters îi amintise chiar în dimineaţa aceea când îi arătase drumul pe care trebuia să-l urmeze, că Ramsay supraveghea castelul şi nu trebuia să-şi asume riscuri.

Ajunse curând la capătul coridorului. Pentru a ajunge la uşa exterioară, în spatele căreia aştepta Ramsay, trebuia să deschidă o altă uşă şi să traverseze o serie de încăperi.

Când trecu prin faţa uneia dintre ele, fu surprinsă să simtă miros de tutun. Un poliţist se ascundea oare acolo?

Mai făcu un pas, dar încremeni când o voce murmură:

- Melanie...

Se întoarse brusc. Acolo, în lumina lanternei se afla Joel Ramsay.

El ridică un braţ ca să-şi apere ochii.

- La dracu, nu mi-o pune în faţă! mârâi el. Dă-mi-o mie, ca să te pot vedea.

Tennessee se grăbi să stingă lanterna şi s-o arunce cât mai departe, după care strigă, sperând că poliţiştii o vor auzi.

- M-ai speriat îngrozitor!

- Îmi pare rău, dragă. Unde este lanterna?

Încercând să-şi facă vocea cât mai nazală, tânăra femeie răspunse:

- Am tresărit atât de tare încât am scăpat-o.

- La dracu!

El întinse mâna şi-i prinse braţul înainte să se fi putut îndepărta. Fără s-o prevină, o trase spre el şi o sărută fără blândeţe, pipăindu-i un sân. Apoi scoase un mic râs satisfăcut.

- Asta ţi-a lipsit, aşa-i? Şi încă n-ai văzut nimic...

Tennessee îşi şterse gura cu dosul mâinii, gata să leşine.

N-avea decât o dorinţă: să se întoarcă alergând spre lumină, spre siguranţa parterului. Dar ştia la fel de bine că trebuia să-şi joace rolul şi să

găsească un mijloc de a preveni poliţia că Ramsay era deja înăuntru.

- Cum ai intrat? întrebă ea. De ce n-ai aşteptat afară, cum era stabilit?

Mâna care-i ţinea braţul îşi spori strânsoarea.

- Vocea ta este schimbată, spuse Ramsay cu o voce încordată.

- Am răcit ca să te sun de pe acoperişul ăla blestemat, protestă ea, rugându-se s-o creadă.

Din fericire, el nu insistă şi-i dădu drumul.

- Acum, caută lanterna, ordonă el.

- Când ai sosit, uşa era deja deschisă? întrebă ea ca să câştige timp.

- Nu, dar am ajuns înainte de vreme şi era prea frig ca să aştept afară, aşa că am spart un geam şi am intrat. Bun, ai găsit lanterna aia?

- Nu, trebuie că s-a rostogolit.

- Cu atât mai rău, ne vom descurca aşa. Uşile prin care ai venit au rămas deschise, nu-i aşa?

- Da.

- Perfect. Ochii mei s-au obişnuit acum cu întunericul; va fi de-ajuns. Vino aici.

Dacă refuza, Tennessee risca să-l alerteze... Se forţă să se întoarcă spre el.

- Bine. Eşti sigură că uşile sunt deschise?

- Da, ţi-am mai spus.

- Voiam doar să fiu sigur.

Brusc, izbucni într-un râs diabolic, al cărui

ecou se propagă în întuneric.

- Sigur că nu voi mai avea nevoie de tine! Chiar credeai că o să mă încurc cu o căzătură ca tine? Nu, ai depus mărturie împotriva mea, scorpie mică, şi o să crăpi împreună cu toţi ceilalţi!

Speriată, Tennessee încercă să se desprindă, dar el o ţinea cu fermitate lângă el. Simţea mirosul lui de tutun, de alcool şi de transpiraţie şi nu-şi putu reţine dezgustul.

Nu-i rămânea decât o soluţie. Inspirând adânc, scoase un urlet şi se zbătu din toate puterile.

Din păcate, Ramsay era mult mai puternic decât ea... şi reuşi fără greutate s-o stăpânească. Îi ţinea cu o mână braţele la spate, în timp ce cu cealaltă încerca să-i prindă gâtul.

Când reuşi s-o facă şi începu s-o strângă, izbucni într-un râs de dement.

Brusc, se făcu lumină în subsol. Surprins, Ramsay slăbi puţin strânsoarea; privindu-şi victima, tresări constatând că nu era Melanie. În aceeaşi clipă, fu înşfăcat din spate în timp ce vocea lui Will se făcu auzită:

- Dacă vrei să te baţi, bate-te cu un bărbat, nu cu o femeie fără apărare, laşule!

Cu o furie necruţătoare, îi aplică lui Ramsay o violentă lovitură de pumn care-l trimise în şirurile de sticle aliniate de-a lungul zidului. Se schimbară

alte lovituri în timp ce Tennessee îi urmărea mecanic pe cei doi bărbaţi bătându-se, masându-şi gâtul dureros.

Abia după două minute interminabile, Mike Waters şi oamenii lui se repeziră la ei şi opriră lupta.

Imediat ce căpitanul îi pusese cătuşele lui Ramsay, Will se apropie de Tennessee şi o luă în braţe.

- Cum... cum ai ajuns aici? bâigui tânăra femeie printre hohote nervoase de plâns.

- Credeai că te voi lăsa să cobori singură în subsol?

El insistă s-o poarte în braţe până în camera ei. Aici, vru să rămână, dar ea insistă să se ducă să-i fie îngrijite contuziile care-i acopereau faţa după lupta cu Ramsay.

După plecarea lui, căzu într-un somn reparator.

A doua zi dimineaţă, Tennessee părăsi castelul în zori, ca o hoaţă, cu mult timp înainte de trezirea celorlalţi locatari. Reuşise să-l convingă pe căpitanul Waters să-i împrumute Range Roverul de serviciu şi să nu semnaleze plecarea ei cel puţin o oră.

Făcuse tot ce putuse. Acum, voia să vadă dacă eforturile ei fuseseră de-ajuns; dacă Will o iertase.

Şi dacă destinul se va arăta în sfârşit favorabil faţă de ea.
***

Era sâmbătă, şi soarele strălucea pe un cer fără nori, anunţând primăvara.

Tennessee depăşise traumatismul agresiunii pe care o suferise şi nu se mai trezea tresărind noaptea, obsedată de amintirea mâinii lui Ramsay în jurul gâtului ei. Se simţea chiar mai liniştită decât altădată.

În dimineaţa asta, se întorcea de la cumpărături când se opri locului.
Will stătea în faţa uşii imobilului ei, sprijinit de o maşină, cu un ziar în mână. Imediat ce o văzu, se îndreptă spre ea.

Tennessee nu se mişcă în timp ce, cu inima bătând să-i spargă pieptul, aştepta ca el să vorbească primul.

El îi luă coşul cu provizii pe care-l ducea şi spuse:

- Ai fost greu de găsit, să ştii.

- Adevărat? întrebă ea cu o voce tremurătoare.

- Adevărat. Nu eşti în cartea de telefon, compania ta a refuzat să-mi spună unde locuiai şi chiar când l-am ameninţat că voi povesti presei modul lamentabil cum a condus arestarea lui Ramsay, căpitanul Waters n-a vrut să-mi dea adresa ta. Până la urmă am consultat toate

registrele electorale ale oraşului pentru a te găsi. Şi când am reuşit, vecinii tăi mi-au spus că erai plecată în călătorie în străinătate!

Ajunseră la intrarea în imobil. Tennessee formă codul, deschise uşa şi se îndreptă spre ascensor, cu Will pe urmele ei.

O dată ajunşi în apartament, Will o luă în braţe şi o sărută în sfârşit.

După un lung minut, el se retrase cu un pas şi întrebă cu o voce încordată:

- Ai intenţia să continui să dispari tot timpul din viaţa mea? Pentru că prefer să te previn: nu voi suporta.

- Adevărat?

- Da. Cred că ar fi preferabil să ne căsătorim, ca să te pot lega în caz de nevoie.

Ea surâse, dar întrebă:

- Şi numai pentru asta vrei să te căsătoreşti cu mine?

El îi aruncă o privire plină de dragoste.

- Bineînţeles că nu, prostuţo! Vreau să mă căsătoresc cu tine deoarece te iubesc profund şi pentru că ştiu că n-aş putea trăi fără tine.

- E mult timp de când visam să te aud spunând asta, murmură ea.

- Dar de ce naiba ai părăsit castelul atât de repede, fără măcar să mă fi revăzut?

Tennessee îşi cufundă privirea într-a lui.

- Voiam să fii absolut sigur că mă iubeşti cu adevărat, că m-ai iertat. Ştiam că dacă veneai să mă cauţi, însemna că trecutul nu se va mai ridica între noi.

- Da, totul este uitat, declară el imediat. Acum sunt conştient că am avut partea mea de responsabilitate în ceea ce s-a petrecut acum trei ani. Dacă ai fi fost mai sigură de sentimentele mele, nu te-ai fi lăsat influenţată de Emma, şi ai fi venit să-mi spui. Am făcut o greşeală enormă refuzând să te ascult, la vremea aceea.

- Da, încuviinţă ea. Deoarece atunci ai fi aflat că n-am avortat niciodată.

El tresări şi o privi fără să înţeleagă.

- Hotărâsem să păstrez copilul cu orice preţ, explică ea. Dar am avut un accident. Oh, nimic grav - doar o cădere - dar a fost de-ajuns ca să pierd copilul. Ar fi trebuit să ţi-o spun îndată ce te-ai întors, ştiu, dar nu voiam să se schimbe ceva între noi. Şi apoi, mă simţeam atât de vinovată...

- Dar nu era vina ta!

- Poate, dar mă gândisem totuşi la un avort. O consideram drept o posibilitate. De aceea, când am pierdut copilul...

Vocea ei se voală.

- De fapt, nu eram atât de nefericită cât ar fi trebuit. Eram aproape uşurată, atât de mult mă temeam să nu te pierd. Şi această uşurare mă îngrozea...

- Oh, Tennessee! De ce nu mi-ai spus toate astea când eram la castel?

- M-ai fi crezut? De fiecare dată când te vedeam, îmi aruncai în faţă această poveste cu avortul. Mă învinuiai încă atât de mult...

Se întrerupse şi-şi muşcă buzele, tremurând.

- Oh, dragostea mea... murmură Will. Mă vei ierta vreodată?

- Nu este nimic de iertat, afirmă ea întinzând mâna ca să-i mângâie cu tandreţe obrazul. Te iubesc. Te iubesc din toată inima.

- Şi eu te iubesc la fel de mult. Şi de acum înainte ţi-o voi repeta în fiecare zi până la moarte, ca să nu te mai îndoieşti niciodată de sentimentele mele pentru tine. Şi îţi promit că vei putea să-ţi continui cariera când vom avea un copil. Şi că vei fi cea mai fericită femeie! În fine... dacă spui da, bineînţeles.

Ameţită de bucurie, Tennessee izbucni în râs.

- Te îndoieşti de răspunsul meu? Este da, de mii de ori da!

Ea îi aruncă o privire sugestivă.

- Şi apropo de acel copil despre care vorbeai...

n-ar fi bine să ne grăbim?
Sfârşit